

Kardelen

kardelen@sj.k12.tr

2013-2014 Sayı 30 (Ocak 2014)

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULUBU
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yeni Bir Yöntem ama
Değişmeyen Amaç

Une manière nouvelle
mais un objectif
inchangé

Son SBS Sınavı
ve Sonrası

Atatürk'ü Andıkça
Kültürel Etkinlikler

Deneme / Makale

Eleştiri / İnceleme

Şiirler

Öyküler

Kültür / Sanat / Spor

Rehberlik
Sosyal Yardım

30

İRSİS

Fererler'in
okulumuzu
ziyareti

29 Ekim
töreni

29 Ekim
töreni,
Caddebostan

24 Kasım
Öğretmenler
Günü

Editörden Merhaba ...

Görülen, yaşanan ve koklanan tarih: Saint Joseph

- Kısım Bir

Merhaba.

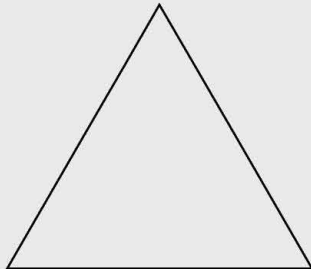
Hepimiz için yeni, ben ve bazılarımız için son olan bir yılın daha başlangıcında, tüm Saint Josephliler'e akademik anlamda verimli ve her şeyden önemlisi, huzurlu bir dönem diliyorum. Bu dönemin ilk editör yazısını müzeseverlere ve duyuların gücüne inananlara atfetmeyi uygun buluyorum ve tüm okuyucuları selamlıyorum.

Bilinen bir durumdur; algılarımızın güçlendiği, hassaslaştığı dönemlerde daha çok okuyor, daha çok gözlemliyor ve daha çok düşünüyoruz. İşte böyle zamanlarda daha çok müze, sergi veya sinema ziyaret ettiğimizi görüyorum. Kişisel olarak, böyle zamanların çok kıymetli olduğunu ve iç dünyamızı geliştirici / değiştirici nitelik kazandığını fark ederken, aynen bu sebeple, müzesi olduğunu geç keşfettiğim ve okurken birçok duyusal farkındalık kazandığım Masumiyet Müzesi'ni ziyaret ettim Çukurcuma mahallesinin ağustos sıcağında. Bu doğrultuda, kitaba ve müzeye dair ortak çıkarımlarımı kendimle ve müze-okulumuzla bağdaştırmaktan alıkoyamadım kendimi. Sanıyorum ki Pamuk'un histerik aşk romanından bir şekilde çıkarım yapmayan okuyucusu pek yok zaten.

Hem kitapta hem de müzede göze çarpan ortaklık, her bir duyusal detayın titizlikle ve yüksek dozda melankoliyle harmanlanmış ve sunulmuş olması. Romandan bihaber olarak müzeyi gezecek kadar naif kimselerin bile hissedeceği bir "aşık kimsenin muzdaripliği" var müzenin her bir köşesinde, katında. İşte tam bu da, ziyaretçi-okuyucunun renklere, kokulara, manzaralara, günbatımlarına, sokak aralarına, sigara izmaritlerine ve İstanbul'un en unutulmuş mahallelerine bakışını kesinlikle değiştiriyor istemsizce. İstmeden kapılıyorsunuz duyuların ve duyguların korosuna.

Duyularınızı ve sizdeki izlerini takip edin, fark edin. Kendi yaşanmışlıklarınızın müzesini bir sırt çantası gibi taşıyın çünkü bundan daha iyi bir müze gezmeyeceksiniz ömür boyu. Bir başka deyişle: Hayatınızın kitabı, "hayatınız"ın kitabı olsun.

Objeler ve mekanlar

Duyular ve duygular

Kişiler ve yaşantılar

İkinci ve son kısımda buluşmak üzere.

Mina M

Une manière nouvelle mais un objectif inchangé
Yeni Bir Yöntem ama Değişmeyen Amaç, Jean-Michel TRICART --- 4
Son SBS Sınavı ve Sonrası, Ender ÜSTÜNGEL ----- 5

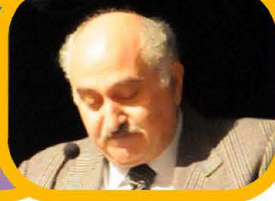
s. 4 / 5

Atatürk'ü Andıkça

Cumhuriyet'in Temeli Kültürdür ----- 6
10 Kasım'da Ata'mızı andık ----- >

s. 6 / 7

Kültürel Etkinlik

Öğretmenler Günü vesilesiyle 24 Kasım 2013 ----- 8
Sanat ve Yetenek Haftası ----- 9
7. Liselerarası Tiyatro Buluşması ----- 10
Documentarist ----- 10
Saint-Joseph Lisesi Cumhuriyetin 90. yıldönümünü
İdil Biret konseriyle kutladı ----- 11
Saint-Joseph'te Caz gecesi: Jülide Özçelik Konseri ----- 12
Çikolata Sergisi:
Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Çikolatanın Lezzetli Hikayesi ----- 13

s. 8 / 13

Eleştiri / İnceleme

Vejetaryenlik ve İnsanın Doğası --- 32/33
Kostümün Önemi ----- 34
Albüm Eleştirisi: Pearl Jam ----- 35
Akıllı Telefonlar ve Zaman Kavramı ----- 36
SOY'dan Uyarılar ----- 37
The Shawshank Redemption Esaretin Bedeli --- 38
Kubrick ve Tarkovsky'nin Uzay Yarışı --- 39
Göç ----- 40
Education et enseignement à l'école ou
à la maison? ----- 41

s. 32 / 41

Şiirler

Devr-i âlem ----- 42
Uzak ----- 42
J'aime ----- 42

s. 4 / 2

Öyküler

Tepe ----- 43
Buğra Şahin Kaldırımı ----- 44
La Soupe D'enfants ----- 45
L'Ogre Gentil ----- 46
Le Miroir ----- 47
Markos ----- 48
Yolda ----- 49
Hasat ----- 50/51
Amour Du Désespoir ----- 52

s. 43 / 52

Deneme / Makale

Eğlenceli Bir Yolculuk	14
Denize Övgü	15
Bordo muyum acaba?	16
Can sıkıntısının yeri sokaklardır	17
Boş Anılar	18
Bir günün hikayesi	19
La nuit horrible	20
Milyonlarca Koşulun ikisi	21
The Magic of Movies	22
Un Croisement des Rues à Kadıköy	23
Derrière la Grande Rue de Pera	24
À la fenêtre d'un bus	25
Je porte ma fenêtre toujours dans ma tête	25
Notre Grande Paresse	26
L'éducation idéale pour un élève	27
Candide Moderne	28
Hayatın Öbür Yüzü	29
L'Espoir de la jeunesse	30
Boş Anılar	31
Temiz Sayfa	31

s.14/31

Kültür-Sanat-Spor

Fransa Günlüğü	53
Adana Deyip Geçme	54
Bir Daha Asla!	55
L'aventure du FrenchShip 3	56/57
Voyage du Concours Scientifique, Marseille	58
Yut Gitsin!	59
Doğa Rutkay ile Röportaj	60/61
Mario Levi ile Sohbet	60/61

s.53/63

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Elife Teyze ve Melek	63
Önerdiğim Kitaplar	64

s.63/64

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr
2013-2014 Sayı: 30
[OCAK 2014]

MÜDÜR
Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mişel TAGAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Zeliha BARLAS
Mişel TAGAN

SEÇİCİ KURUL
Ceren ERTEN
Evin FİGEN
Selen KARACAN
Dila KILIBOZ
Gizem ÖZEVİN
Nursu SOFUGİL

EDİTÖR
Mina MARAŞLIGİL

KAPAK RESMİ
Cansu ÇELEBİOĞLU

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Une manière nouvelle mais un objectif inchangé Yeni Bir Yöntem ama Değişmeyen Amaç

Professeurs à Saint-Joseph, nous savons bien que c'est souvent la rencontre d'une ou plusieurs personnes, dont le souvenir nous a marqués, qui nous a conduits à marcher à notre tour sur le chemin de l'éducation. Notre manière de faire équipe ensemble, de faire attention à chacun, signe notre ambition éducative. Par mille et un détails quotidiens, se manifeste une vision de la personne et de notre communauté éducative inspirée du projet lasallien. Tout fait sens et contribue à la formation des jeunes qui nous sont confiés.

Saint-Joseph öğretmenleri olarak bildiğimiz bir şey varsa o da bize yön veren bizi de aynı eğitim yönünde yol almaya sevk eden bizi etkileyen bir veya birkaç kişinin hatırasidir. Beraberce ekip ruhunu gerçekleştirmemiz, her bireye dikkat etmemiz eğitim tutkumuzu belirler. Günlük bin bir ayrıntının arasında lasalyen projeden ilham alan bir görüş tarzı kendini tanımlar. Her şey bir anlam ifade eder ve bize emanet edilen gençlerin eğitimine katkı sağlar.

Parents et professeurs, il ne s'agit pas de reproduire ce que nous avons connu mais d'inventer pas à pas de nouvelles manières d'accompagner les enfants dans ce monde nouveau. Une de ces nouvelles manières que doit maîtriser notre lycée, c'est la montée en puissance de la pédagogie numérique. Le monde bouge vite autour de nous et la maison Saint-Joseph, cette vieille dame, doit s'y adapter qu'elle le veuille ou non, car ce n'est pas un effet de mode, c'est une mutation anthropologique. Nous avons fait de grands pas, il en reste encore beaucoup à faire. Avec l'introduction de tablettes tactiles en septembre 2014, les situations d'apprentissage vont se modifier : certains écrivent que l'on va passer du « face à face » au « côte à côte ». Nos lycéens sont presque toujours plus avancés que nous dans la maîtrise technique, ils ont grandi avec ces nouveaux outils, ils pensent et assimilent l'information autrement que nous . Michel Serres écrit qu'ils

Fotoğraf çalışması: Asya BEKRİOĞLU

« n'ont plus le même cerveau que nous ». Les professeurs qui ne feraient pas l'effort d'adaptation nécessaire, violent parfois pour certains, devront changer de métier.

Söz konusu olan, veliler ve öğretmenler olarak bildiğimiz bir şeyi tekrar etmek değil ancak kendini yenileyen dünyada çocuklarımıza adım adım yeni tarzlar yaratmak, onlara yardımcı olmaktır. Lisemizin öğretmesi gereken bu yeni yöntemlerden biri sayısal öğretimin gücünün giderek yükselmesi durumudur. Çevremizdeki dünya hızla değişiyor ve yuvamız Saint - Joseph, bu yaşlı hanımefendi, ister istemez bu gidişe ayak uyduracak: Zira bu durum bir modanın gerektirdiği sonuç değil; insanın bilimsel kökünden

gelen bir değişimdir. Önemli adımlar attık, yapılacak daha çok şey var. Tablet bilgisayarların 2014 Eylülünde kullanılmaya başlanmasıyla öğrenme şartları da değişime uğrayacak: Bazıları "yüz yüze" den "yan yana" ya geçileceğini yazıyor. Liseli öğrencilerimiz hemen her zaman teknolojinin kullanımında bizden daha ilerideler, onlar bu yeni araçlarla büyüdüler ve bilgiyi bizden daha başka düşünüp içselleştiriyorlar. Michel Serres'in yazdığına bakılırsa "Onların beyni bizimki ile aynı değil!" Bazen sarsıcı ama gerekli olan uyum çabasını gösteremeyen öğretmenler meslek değiştirmek zorunda kalacaklar.

Et pourtant ! Les jeunes auront toujours besoin d'adultes qui les guident, qui les aident à trouver du sens par une utilisation intelligente de ces nouveaux outils. La manière change mais l'objectif reste le même : permettre aux jeunes d'expérimenter la valeur de la connaissance rationnelle, le goût de l'étude, la découverte de la vie artistique des différentes civilisations d'hier et d'aujourd'hui, la maîtrise des langues et littératures turque, anglaise et française, la confiance en la liberté et la responsabilité de chaque être humain, au-delà des déterminismes historiques ou sociaux, dès lors que l'éducation lui a permis les moyens de sa liberté intellectuelle. Pour ce bel et idéal objectif, je peux écrire, alors que j'arrive au terme de mon parcours professionnel, que les métiers de l'éducation sont parmi les plus nobles et les plus gratifiants qu'il soit permis d'exercer.

Ancak her şeye rağmen, gençler kendilerine rehber olacak, söz konusu yeni araçları akıllıca kullanarak yapıları bir anlam vermeye yardımcı yetişkinlere her zaman ihtiyaç duyacaktır. Şekil değişiyor fakat amaç aynı kalıyor: Eğitimin bireye düşünsel özgürlüğünün araçlarını sunduğu andan itibaren, sosyal ve tarihsel gerekliliğin ötesinde, gençlere akıllı bilginin değerini deneyimle öğretmek, öğrenmenin hazzını, düşün ve günümüz medeniyetlerinin sanatsal keşfi; Türk, İngiliz, Fransız dil ve edebiyatlarının iyi öğretilmesi, her bireyin özgürlüğü ve sorumluluk duygusu. Meslek hayatımın sonunda bu güzel ve en iyi amaç için diyebilirim ki eğitimsel olan ile ilgili seçilebilecek işler, mesleklerin en asilleri ve ödüllendiricileri arasındadır.

Jean-Michel TRICART
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Directeur / Müdür

Son SBS Sınavı ve Sonrası

Sevgili öğrenciler, sayın veliler,
Saint-Joseph ailesinin birer bireyi olarak mutlaka çevrenizden okula giriş şartlarında yapılacak değişikliklerle ilgili sorular geliyordur. Bu yazımda konuya açıklık getirmeye çalışacağım.

Bildiğiniz gibi 2013 yılında SBS son kez uygulandı. MEB ilerki yıllarda artık benzer sınavlar yapılmayacağını çok önceden duyurmuştu. Durum daha netleşti. 2013-2014 öğretim yılından başlayarak öğrenciler 6 dersten kasım ve nisan aylarında merkezî sınavlara girecekler. Yeni sistem bu öğretim yılında sadece 8. sınıflarda uygulanacak. İlerki yıllarda 7. ve 6. sınıflara da yayılacak.

Özel okullar nasıl öğrenci alacak?

Özel okullar, eski sistemde SBS-8 puanını kullanır; ancak MEB'in özel izniyle okul puanlarını hesaplamaya katmazdı. Yeni sistemde de bu uygulamaya devam edilmesi planlanıyordu; ancak bakanlıkla görüşmeler devam ettiği için çok net bir şey söyleyemiyorduk. Bakanlık, hesaplamalarda okul puanlarının (YBP8: 8'inci sınıf yıl sonu başarı puanı) kullanılması yönünde görüş bildirdi.

Özel okullar 2013-2014 öğretim yılından başlayarak öğrenci alımlarında SBS puanları yerine MEB'in yılda 2 kez yapacağı merkezî sınavlardan elde edilecek puanları (ÖYP: Özel Okullar Yerleştirme Puanı) kullanacak. MEB'e sunulan; ancak henüz yazılı olarak cevap alınamayan teklifte öğrencilerin sınava girecekleri 6 dersten bazılarının - haftalık ders saatine bağlı olarak - seçilmesi ve bu derslere farklı katsayılar uygulanması düşünülüyor. Seçilecek dersler: Türkçe, matematik ve fen bilgisi ve teknoloji.

Sınavla öğrenci alan özel okullar bu derslerin ağırlık katsayılarının neler olacağını da kararlaştırdı:
(T) Türkçe 3, (M) Matematik 2, (F) Fen Bilgisi ve Teknoloji 2.

Yılda iki kere uygulanacak merkezî sınavların ağırlıkları ise şöyle belirlendi :

Birinci sınavlar % 30, ikinci sınavlar % 70.

Bu bilgiler ışığında artık ÖYP'nin nasıl hesaplanacağını görebiliriz. Birinci dönem puanlarını 1, ikinci dönem puanlarını 2 ile belirtirsek hesaplama formülü şöyle :

$$\text{ÖYP} = (3T1+2M1+2F1)*0,30 + (3T2+2M2+2F2)*0,70 + \text{YBP8}$$

Saint-Joseph'le ilgili güncel istatistikler

2013-2014 öğretim yılının istatistikleri de belli oldu. Bu rakamları da sizlerle paylaşmak istiyorum. Saint-Joseph Lisesi'ne giren en düşük puanlı dört öğrencinin net sayıları şöyle:

2013 SBS-8	Türkçe	Matematik	Fen Bilgisi	Sosyal Bilgiler	Yabancı Dil	Toplam net
Soru sayısı	23	20	20	20	17	100
Net cevap sayısı	21.67	10.67	18.67	20.00	17.00	88.01
	19.00	13.67	18.67	18.67	17.00	87.01
	20.33	16.00	16.00	16.00	17.00	85.33
	17.33	17.33	16.00	17.33	17.00	85.33

Okulumuza kaydolan en düşük puanlı öğrencinin puanı 626.626'dır.

Okulun ortalama puanı 640.823'tür.

İlk haftaya ait ön kayıt ve kesin kayıt istatistikleri de aşağıdaki gibidir:

Yıl	Kontenjan	İlk hafta yapılan ön kayıt sayısı	İlk hafta yapılan kesin kayıt sayısı
2013	198	210	129 (%61)

Sürekli güncel bilgi

Güncel ve daha detaylı bilgilere ulaşmak için okulumuzun www.sj.k12.tr adresindeki resmî web sitesini ziyaret edebileceğinizi zaten biliyorsunuz.

Sağlık, mutluluk ve huzur dolu bir yıl dilekleriyle...

Ender ÜSTÜNGEL '1983
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı

Cumhuriyet'in Temeli Kültürdür

M. Kemal ATATÜRK dünyanın en saygın liderleri arasında yer alır. Bunun sebebi doğaldır ki sahip olduğu niteliklerdir. Bu niteliklerin iki tanesi karizmatik kişiliğini besler :

« Sınırların ötesine geçebilme ve düşünebilmesi », « Kendinden sonrası için kadro yetiştirmesi »

Kurtuluş Savaşı içerisinde yer alan isimlerin birçoğu ancak o günün şartları içerisinde düşüncelerini söylerken ki bu düşünce genellikle padişah ve imparatorluğun kurtarılması üzerinedir, o günkü koşullar için uygun çıkış noktası düşünürlerken M. Kemal ATATÜRK, bir adım ilerilerinde gelecekte kuracağı çağdaş devletin sınırlarını çizip, esaslarını belirlemektedir.

Bu kurtuluş çaresini hayata geçirmek üzere attığı adımlarda ve olaylarda çevresindeki kişileri gözlemleyip, değerlendirerek gelecek için uygun kadroyu oluşturmaktadır.

Savaş içerisinde kuralların da belirlendiğinden söz ettik. M. Kemal o çok zor şartlar altında dahi devletin yönetim biçimine CUMHURİYET, sistemi ise

DEMOKRASİ olarak açıklamıştı. Ayrıca yaptığı konuşmalarda cumhuriyetin temelini ise KÜLTÜR olarak belirliyordu. Bu bağlamda ;

Cumhuriyet Dönemi'nde ekonomik gelişme için fabrikalar kuruldu. Bugün çalışan ölümlerini ve çalışanların haklarını sorgulayabiliyor muyuz ?

Okullar yapıldı. Kadın-erkek değil; hayatı insan olarak algılayıp sorgulayan, akla dayalı, nitelikli bir eğitim sistemi oluşturabiliyor muyuz ?

Güzel sanatlarda atılım yapıldı, hayatı çok sesli algılayabiliyor muyuz ? Vicdan özgürlüğü esas alındı, yeterince hoşgörülü müyüz ?

Düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında eleştirilere açık ve tutarlı mıyız ?

Özellikle günümüzde KÜLTÜR ÇATIŞMASI - KÜLTÜR BİRLİĞİ, özelde Türkiye'nin AB'ye girmeye hazırlandığı şu günlerde kültürümüz ve bu kültürel özelliklerle dünya insanlık ailesi içerisinde nasıl yer alacağımız tartışılırken ATATÜRK'ün bundan 90 yıl önce Cumhuriyeti ilan ederken temellerini kültüre bağlamasının ne kadar yerinde bir karar olduğunu hiç aklımıza getiriyor muyuz ? « Cumhuriyetin temeli kültürdür. » cümlesiyle Türk insanını nasıl evrensel değerlere yani AKLA yönlendirdiğini göz önüne alıyor muyuz ?

Bu anlamda bize sunulan değerlere bir kez daha sahip çıkarak, kültür temelinde hayatımıza sokulan kurumların anlamını bir kez daha gözden geçirmeliyiz. Yoksa bu kültürle kazandığımız « ümmet yerine ulus », « kul yerine birey » kavramlarının hayatımızdan çıkması demek, çağdaş dünyadan da uzaklaşmamız demek olacaktır.

Saygılarımla,

Güler KILIÇ

10 Kasım'da Ata'mızı andık.

Sevgili Öğrenciler ve Değerli Meslektaşlarım

Bu sabah hepimiz burada Mustafa Kemal Atatürk'ü anmak için toplandık. Bu yıl özel bir anma töreni gerçekleşiyor; çünkü hepimiz, tüm işlerimizi ve planlarımızı erteleyerek sadece ve sadece bu özel anı paylaşmak için bir araya geldik. Bence paylaşılan anın samimiyetini arttıran bir durum bu. Bu nedenle bu anma törenine katılan herkese öncelikle teşekkür etmek istiyorum.

Her yıl tekrarladığımız bu anma töreni için zaman zaman şu türden değerlendirmeler yapıldığını işitiriz: Ata'nın huzuruna çıktık ya da Atamıza saygımızı gösterdik. Şüphesiz ki Atatürk hayatta olduğu dönemde ölümünün üzerinden yüz yıl dahi geçse Cumhuriyet'in genç nesillerinin kendisini hatırlamaktan vazgeçmeyeceğini bilseydi bundan büyük mutluluk duyardı. Ama gerçekten de bizi burada toplanmaya teşvik eden tek neden Atatürk'ün bizi izliyor olma

olasılığı mı? Diğer bir deyişle biz bu anma törenlerini onun için mi yapıyoruz? Kişisel olarak bu buluşmaları daha çok kendimiz için yaptığımız düşüncesindeyim. Ölüp giden sevdiklerimiz için yaptığımız bir çok ritüel aslında geride kalanların acısını azaltmak için yapılır. Bu anma törenleri için de aynı şey geçerli, 10 Kasımlarda Atatürk'ün manevi anısı vasıtasıyla aslında kendimiz için toplanıyoruz. Hayatın koşturmacasına bir ara veriyoruz. Toplum olarak hangi noktadayız, Cumhuriyet'in kuruluş yıllarından itibaren neler yaptık, neler yapamadık tüm bunların bir muhasebesini yapıyoruz. Kendimizi tümüyle kendi vicdanımızda akılıyor ya da mahkûm ediyoruz.

Bugünkü muhasebeden nasıl çıkacağız? Bu tören bitip evlerimizin yolunu tuttuğumuzda neler düşünüyor olacağız? Hepsinden önemlisi bu düşünceler ne oranda eylemlerimizi belirleyecek? İşte geleceğin toplumunu bu düşünce ve eylemler ortaya çıkaracak. Zaman zaman kendi içimizde yaptığımız sohbetlerde çeşitli konulardan duyduğumuz mutsuzlukları, topluma dönük hayal kırıklıklarımızı dile getiririz. Emin olalım ki Atatürk ve çağdaşları da benzer hislere kapılmışlardı. Ama mücadele etmeyi ve durumu değiştirmek için çaba sarf etmeyi tercih ettiler. Ve başarılı oldular. Eğer bu anma töreninin bugün bir anlamı olacaksa, tarihten bu dersi çıkarmamızı sağladığı oranda olacaktır. Umarım tören bitiminde evlerinizin yolunu tutarken, "Ata'ya karşı olan görevimi yerine getirdim" diye düşünmekle yetinmez, geleceğin daha iyi olması için en az onun kadar idealistçe bir tutum içinde olmayı seçersiniz.

*Sevgili Müdür, Sevgili Türk Müdür Başyardımcısı,
Sevgili Müdür Yardımcıları, Sevgili Frère'ler,
Sevgili Emekli Öğretmenler, Sevgili Meslektaşlarım,
Sevgili Öğrenciler, Sevgili Misafirler,*

Bir çok kişi için öğretmenlik diğer meslekler gibi bir meslektir; ancak onu yaşayanlar için bu meslek daha özel bir şey ifade eder. İnsanı tamamen etkisine alır, büyüleyicidir. Bizi biraz olsun hüznlerimizden uzaklaştırıp sürekli olarak yenilenmemize fırsat veren tatlı bir esaret, canlılık verici bir düşün alanı değil midir ?

Acaba Faust'un aklına böyle bir rolü üstlenmek gelmiş midir? Kim bilir?.. Mefisto ile aşağılayıcı o pazarlığa girmek yerine -ileri yaşta olsa da- öğretmen olmayı düşünseydi insan onuruna yaraşır bir şekilde gençliğine dönmeyi ve yüce tutkusunu yaşamının yolunu hayranlıkla keşfetmiş olacaktı.

İşte bu anlamdan hareketle bizi, en azından sınıfta, sıkıntı verici düşüncelerden uzaklaştıran gençlere minnettar olmamız gerekir. Onlar bize hoş anlar sunuyor ve bu meslekten hoşnut olma duygumuzun sürekliliğini sağlıyorlar. Mesleğimizin sırrı ve ruhsal dinginliğimiz bundan hayat buluyor: Öğretmen olmak bir ruh halidir, öğretiyorum öyleyse varım.

Endişeye gerek yok. Eğer bilgi kaynakları internetdeyse eleştirel düşünceyi öğretmeyi, tartışma alanı yaratmayı ve gerçek düşünce hayatını yaşatmayı hep miras alıp miras bırakacağız.

Emekliliğin eşliğinde, Saint Joseph'de geçen otuz dokuz yılın ardından neler hissedilebilir? Geçen bunca yıl her an hafızamda canlı tutmam gereken bir şeyi unutturamadı: Mesleğe aday olarak geldiğim ilk gün Müdür Chère Frère Caporal sormuştu : "Öğretmeyi seviyor musunuz ?" Mesleğin sırrı bu sözde gizliydi: Böyle bir tutku şüphesiz özgeci ve özgürleştiricidir.

Montaigne "Felsefe yapmak ölmeyi öğrenmektir" der; bence meslek hayatının son durağında olan bir öğretmen için felsefe yapmak, belirli bir olgunluğa doğru yol alan, mutlu veya tatmin edici bir hayatın anahtarlarını edinmeye çalışan coşkulu ruhlarla dolu bu bahçeye gittikçe daha uzaktan bakar olmayı öğrenebilmektir. Bu evrede felsefe yapmak böyle bir uzaklaşmaya tahammül etme cesaretini gösterebilmek demektir zira meslek ruhumuz hepimizin kalbinin en derin yerinde demir atmıştır. Bundan eminim.

Dünün ve bugünün için teşekkürler Saint Joseph.

Mişel Tagan

(Öğretmenler günü vesilesiyle 24 Kasım 2013)

Cher directeur, cher directeur adjoint, chers sous-directeurs, chers frères, chers professeurs retraités, chers collègues, chers élèves, chers invités,

Pour beaucoup de gens le professorat est un métier comme un autre, pourtant pour ceux qui le vivent c'est quelque chose de plus singulier, plus accaparant et envoûtant: n'est-il pas une douce aliénation, un espace de contemplation vivifiante nous permettant de renaître constamment en nous débarrassant quelque peu de nos amers ressentiments ?

Est-ce qu'il est jamais venu à l'esprit de Faust d'assumer un tel rôle? On ne sait!.. Si au lieu de marchander indignement avec Mefisto il avait pensé - ne serait-ce qu'en âge avancé- devenir professeur il aurait pu découvrir avec émerveillement un moyen digne de l'homme afin de parvenir à s'incarner dans sa jeunesse et à vivre sa sublime passion.

C'est en ce sens que nous devons rendre grâce aux jeunes qui nous éloignent de nos diverses amertumes, du moins en classe. Ils nous offrent ces moments charmants qui nous encouragent et font perdurer notre satisfaction professionnelle. C'est là que nous sentons se révéler notre mystère et notre quiétude: être professeur c'est un état d'esprit : j'enseigne donc je suis.

Ne nous inquiétons pas : si le savoir et l'information sont proposés par internet l'enseignement du sens critique, l'espace des débats, la vraie vie intellectuelle nous sont certainement légués.

Que peut-on ressentir après trente neuf ans de présence à Saint Joseph, à la veille de la retraite? Tant d'années ne m'ont pas fait oublier ce que je devais garder tout le temps dans ma mémoire: le jour où je me suis présenté Chère Frère Directeur Caporal m'avait demandé: "aimez-vous enseigner?". Le mystère de ce métier était caché dans ce propos ; une telle passion est sans doute altruiste et libératrice.

"Philosopher c'est apprendre à mourir" prétendait Montaigne, à mon avis pour un professeur au terminus de sa carrière "philosopher c'est apprendre à pouvoir regarder de plus en plus de loin ce jardin peuplé d'esprits avides et enthousiastes qui cherchent à solliciter les clés d'une existence heureuse ou satisfaisante tout en acheminant vers une certaine maturité. A cette étape philosopher c'est aussi apprendre à avoir le courage de supporter un tel éloignement vu que notre état d'esprit professionnel est ancré au plus profond de chacun de nous, j'en suis sûr.

Merci Saint Joseph de tout ton passé et présent.

Mişel Tagan

(à l'occasion de la Journée des professeurs le 24 novembre 2013)

Sanat ve Yetenek Haftası

Her yıl ikinci dönem sonunda gerçekleşen Sanat ve Yetenek Haftası, geçtiğimiz Haziran ayında 10-14 Haziran tarihleri arasında yapıldı. Sanat ve Yetenek Haftası, her yıl olduğu gibi, geçtiğimiz yıl da dopdolu geçti.

Felsefe kulübünün teması "Felsefe ve Sinema"ydı ; bütün haftaya yayılan etkinlikte, temel felsefi sorunların sinema sanatındaki yansımaları incelendi.

"Şiirlerle Şehrim" adlı proje; İstanbul Saint-Joseph, İzmir Saint-Joseph ve Saint-Michel okullarının öğrencilerini biraraya getirdi. Lisemizin tiyatro salonunda gerçekleşen şiir okumasında, üç okulun öğrencileri, edebiyatımızın önde gelen şairlerinin İstanbul ve İzmir şehirleri üzerine kaleme aldıkları şiirleri dillendirdi.

Sanat ve Yetenek Haftası, sergiler açısından çok zengin geçti. Okul bünyesinde toplam dört sergi yer aldı :

Fuayede yer alan, Görsel Sanatlar Kulübünün sunduğu ve bir tasarım projesi olan « Le Rendez-vous » isimli sergide, öğrencilerimizin, planlama ve teknik uygulamalar üzerindeki çalışmaları sergilendi. Veli Görüşme Odasında, Fransız Kültür Merkezinin düzenlediği fotoğraf yarışmasına katılan 10 G sınıfı öğrencilerimizin çalışmaları "Klişelerin ötesinde İstanbul" başlığıyla sunuldu. Hazırlık E ve Hazırlık F sınıfı öğrencileri, yine Veli Görüşmesi Odasında sanatta modernlik kavramından yola çıkarak yarattıkları eserleri "Saint-Joseph Modern" adıyla sundular. Öğretmenlerimizden Metin Ergin, Onur Eman, Ender Üstünel ve '79 mezunlarından Arto Kantarcıyan'ın fotoğraflarından oluşan Öğretmenler Sergisinin teması "Sokak Hayvanları: Köpekler" di.

Geçtiğimiz yıl kurulan Sosyal Etkinlik Kulübü, İngilizce Bilim Yarışması "Quiz Show"u okulumuzun tiyatro salonunda gerçekleştirdi. Hazırlık sınıfı öğrencilerinin organize ettiği bilim yarışmasında, kazanan öğrencilere sürpriz hediyeler sunuldu.

Dans kulübü "Danse Spatiale" adlı koreografisinde, bir astronotun uzayda yaşadıklarını sahneye yansıttı. Gösteri 11 Haziran Salı akşamı Tiyatro Salonunda yer aldı.

Dans gösterisinin hemen sonrasında, Altın Cetvel Ödül Töreni yine öğrencilerin yüksek katılımıyla gerçekleşti. Nisan ayında yer alan Bilim Yarışmasının ödülleri bu gecede derece alan öğrencilerimize verildi.

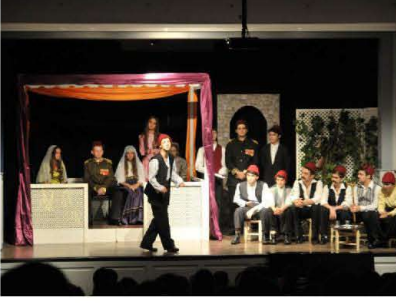
9. sınıflardan Türk Dili ve Edebiyatı dersinden en başarılı öğrenciler, 12 Haziran Çarşamba günü Orhan Kemal İktbal Kahvesi'ne gittiler. Orada, Orhan Kemal'in eser örneklerini yerinde incelediler ve yazarmızın hayatını daha detaylı öğrenme fırsatını buldular. .

Perşembe günü ise, 11 sınıflardan Türk Edebiyatı dersinden dönem ödevi alan öğrenciler, Sadberk Hanım ve Tevfik Fikret Müzeleri'ni ziyaret ettiler.

Daha önceki yıllarda tek bir günde toplanan öğrenci konserleri (Joli Mois de Juin / Eğlenceli Haziran ayı) geçtiğimiz Haziran ayında tüm haftaya yayılarak, öğlen yemeği saatinde Petit Quartier'de yapıldı. Burada kurulan podyumda, toplamda 12 öğrenci grubu hazırladıkları mini konserleri sundu.

7. Liselerarası Tiyatro Buluşması

Lisemizin düzenlediği Tiyatro Buluşmalarının bu yıl 7.cisi düzenlendi. Sanat ve Yetenek haftasıyla iç içe organize edilen bu buluşmaya, Saint-Joseph tiyatro kulüplerinin gösterileri de dahil olmak üzere toplam sekiz oyun katıldı.

Galatasaray Lisesi Haftasonu Tiyatro

Topluluğu, 10 Haziran Pazartesi günü Hazırlık sınıfı öğrencilerine Maurice Materlink'in "Körler" adlı oyununu sundu. Aynı akşam saat 20:00'de lisemizin *Türkçe Tiyatro Kulübü* Haldun Dormen imzalı müzikali, "Kantocu"yu sahnelledi. Salı günü TED *İstanbul Koleji* öğrencileri, Turgut Özakman'ın "Fehim Paşa Konağı" adlı oyununu 11. sınıf öğrencilerine sundu. 10. sınıf

öğrencilerimiz, 12 Haziran Çarşamba günü, *Hüseyin Avni Sözen Anadolu Lisesi*'nin sunduğu Haldun Taner'in "Eşeğin Gölgesi" adlı oyununu izledi. 13 Haziran Perşembe günü William Shakespeare'in "Bir Yaz Gecesi Rüyası" adlı komedisi, iki

farklı okul tarafından iki farklı dilde sahnelendi. İlki, *Göztepe İhsan Kurşunoğlu Anadolu Lisesi*'nin sunduğu oyundu. İkincisi ise, aynı akşam saat 20:00'de lisemizin *İngilizce Tiyatro Kulübü*nün sunduğu İngilizce versiyonuydu. Her iki gösteri de seyirci tarafından çok beğenildi. 7. Tiyatro buluşmasının son gününde, Cuma günü Notre Dame de Sion lisesi "Sekiz Kadın" adlı oyunu 10. sınıf öğrencilerimize sundu. Aynı akşam saat 20:00'de lisemizin Fransızca Tiyatro Kulübü "Chicago" adlı müzikali sundu.

Documentarist

Saint-Joseph Lisesi, 3-6 Haziran tarihleri arasında, ünlü belgesel festivali Documentarist'i ağırladı. 6.sı düzenlenen festivalde, Saint-Joseph lisesi sekiz gösterim salonundan biri oldu. Toplamda yedi film, orijinal dilinde, Türkçe altyazıyla sunuldu.

Documentarist

Le Lycée Saint-Joseph a accueilli la 6ème édition du festival du film documentaire, Documentarist du 3 au 6 Juin 2013. La salle de théâtre de Saint-Joseph a fait partie des huit salons du festival. Sept films ont été présentés en version originale, sous-titrés en turc.

Saint-Joseph Lisesi Cumhuriyetin 90. yıldönümünü *İdil Biret konseriyle kutladı*

Türkiye'nin gelmiş geçmiş en değerli müzisyenlerinden, Devlet Sanatçısı İdil Biret, 29 Ekim Salı akşamı lisemizin tiyatro salonunda bir konser verdi.

Saint-Joseph Lisesi ve Saint-Joseph'liler Derneğinin ev sahipliği yaptığı bu anlamlı geceye, lise ve derneğin üst düzey davetlileri, Fransız okullarının yönetici ve öğretmenleri, ayrıca Moda'daki komşu okulların yönetici ve öğretmenleri de katıldı.

Sonata Op.31 no:3, Allegro, Scherzo : Allegretto vivace

Manuetto, Trio ve Presto con fuoco başlıklı eserlerini , Jean Françaix'nin kendisine ithaf ettiği Sonata'yı, yine kendisine ithaf edilen Adnan Saygun'nun 4 Prelüd'ünü ve son olarak Chopin'in Andante Spianato ve Grande Polonaise Op.22'sini çaldı ve kitaplarını imzaladı.

Le Lycée Saint-Joseph a fêté le 90e anniversaire de la République Turque avec un concert d'İdil Biret

Le Lycée Saint-Joseph et l'Association des Anciens de Saint-Joseph ont accueilli une des plus grands musiciens turcs, İdil Biret, pour le 90e anniversaire de la République Turque, le mardi 29 octobre, dans la salle de théâtre du lycée.

Pour ce grand événement, étaient présent ; les invités du lycée et de l'association des anciens, les proviseurs et professeurs des écoles françaises, et aussi ceux et celles de écoles voisines de Moda.

Pour ce concert, İdil Biret, a joué Sonata Op.31 no:3, Allegro, Scherzo : Allegretto vivace, Manuetto, Trio ve Presto con fuoco de Beethoven , Sonate de Jean Françaix (dédié à İdil Biret), un autre morceau qui lui est dédié ; 4 Préludes de Adana Saygun et dernièrement Andante Spianato et la Grande Polonaise Op.22 de Chopin.

Après le concert, İdil Biret a rencontré les invités et signé ses Cd et livres.

Saint-Joseph'te Caz gecesi: Jülide Özçelik Konseri

Son yılların parlayan vokali Jülide Özçelik, orkestrası eşliğinde 21 Kasım Perşembe akşamı Saint-Joseph Lisesi'nde yaklaşık 200 kişilik bir davetli grubuna konser verdi.

Bu güzel caz gecesinde, Jülide Özçelik, 2008 yılında çıkardığı « Jazz İstanbul Volume 1 » ve 2011 yılında çıkardığı « Jazz İstanbul Volume 2 » albümlerinden parçalar söyledi. Sanatçı 1,5 saat süren konserin ardından, sevenleriyle fotoğraf çektirip Cd'lerini imzaladı.

Soirée Jazz à Saint-Joseph: Concert Jülide Özçelik

Jülide Özçelik, chanteuse de jazz à la voix envoûtante et qui occupe le devant de la scène turque depuis quelques années, était au lycée Saint-Joseph avec son orchestre. Le concert a eu lieu le jeudi 21 novembre dans la salle de théâtre du lycée.

Dans cete belle soirée de jazz, Jülide Özçelik a chanté des morceaux de ses deux intitulés « Jazz İstanbul Volume 1 »(2008) et « Jazz İstanbul Volume 2 »(2011). Après le concert qui a duré une heure et demie, Jülide Özçelik a signé ses CD.

**JÜLİDE
ÖZÇELİK**
21 Kasım 2013 Perşembe,
19.30, Tiyatro Salonu
jeudi 21 novembre
à 19h30
Salle de théâtre

KONSERT/CONCERT

Saint-Joseph'te
Caz Gecesi
Soirée Jazz à
Saint-Joseph

Yerler kısıtlı olduğundan
rezervasyon yapılması önemle
rica olunur. ani.pekman@sj.k12.tr
veya 0216-414 52 60

Le nombre de sièges étant limité,
prière de réserver vos places
auprès de ani.pekman@sj.k12.tr
ou 0216-414 52 60

Istanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Ertan İyik Cad. No: 66/11 34710
Kadıköy, İstanbul - Türkiye
T: +90 216 4145260 F: +90 216 3487169
www.sj.k12.tr

ÇİKOLATA SERGİSİ

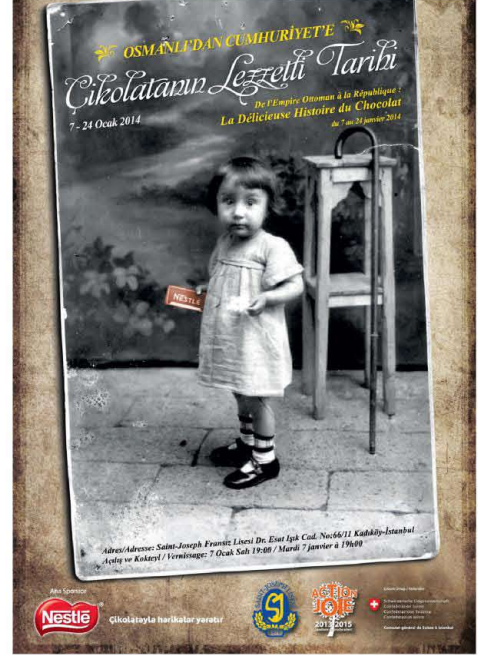
Biz onu hep çok sevdik ! :

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Çikolatanın Lezzetli Hikayesi

İstanbul Saint-Joseph Fransız Lisesi Türkiye'nin ilk Çikolata Tarihi Sergisi'ni 7 Ocak 2014 günü Kadıköy'de açtı.

Nestlé Türkiye'nin Ana Sponsorluğu'nda 7 Ocak 2014 Salı günü Kadıköy'de açılan sergi, mucize yiyecek çikolatanın bilinmeyen yönlerini mercek altına yatırırken, çikolatanın İstanbul ve Anadolu'daki yolculuğunu tarih, sanat ve tatlı severlerle buluşturmayı amaçlıyor. İlk kez sergi için ulaşılan İsviçre Vevey'deki Nestlé Tarihi arşivlerinde ve Osmanlıca kaynaklarda yürütülen uzun araştırmalar sayesinde hepimizin yüzünü güldüren çikolatanın ilginç hikâyesi gün ışığına çıktı. Eğlenceli bir mekân düzenlemesiyle sunulan sergide, Çikolatanın Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan hikâyesinin başrol oyuncularını, karşılaşılan zorlukları ve eğlenceli anekdotları bulmak mümkün.

Saint-Joseph'te Çikolata Saati
Bundan yıllar önce Saint-Joseph Fransız Lisesi'nin bir geleneği vardı: çikolatalı ekme ve kahveyle ikinci kahvaltısı. Nitekim lisenin mezunları her yıl bir araya geldikleri günü "çikolatalı ekme günü" diye anıyorlar. 7 Ocak'ta okulda başlayan serginin ilham kaynağı tadını hiç kaybetmemiş olan bu hatıra: Vaktiyle, Osmanlı devrinin ve Cumhuriyet'in ilk dönemlerinin öğrencilerinin doyamadığı çikolatalar.

13

De L'Empire Ottoman à la République:

Délicieuse Histoire Du Chocolat

Le Lycée Français Saint-Joseph organise la première exposition sur le chocolat de Turquie à partir du 7 janvier 2014.

Avec le sponsoring de Nestlé Turquie, le lycée Saint-Joseph propose l'histoire attirante de l'aliment miraculeux: le chocolat. D'Istanbul jusqu'à l'Anatolie, l'exposition propose différentes photographies et matériaux témoignant le parcours du chocolat en Turquie. Les archives de Nestlé qui se trouvent à Vevey - Suisse ont été pour la première fois consultées pour cette exposition. Les recherches ont été aussi menées dans les Archives Ottomanes.

Avec une agréable mise en espace, les visiteurs trouveront l'occasion de découvrir, les protagonistes, les moments clés et les anecdotes amusantes de cette aventure gourmande.

Vernissage : Le mardi 7 janvier 2014 à 19h00

Exposition : Du 7 au 24 janvier 2014.

Eğlenceli Bir Yolculuk

Genç olduğum çok doğru ancak ya bazen çocukluktaki gibi farkında olmadan, bilmeden saf ve temiz bir yüreğe sahip olmak istiyorsan?

Her ne kadar "hayat çok zor" dediğinde sana tepkiyle yaklaşıp henüz çok genç olduğunu, önünde daha çok seneler olduğunu ve aslında hayatın gerçek zorluklarıyla karşılaşmadığını hatta ekme eken su gölden bir şekilde yaşadığını söyleyip egolarını acı çektikleri için şişirerek bundan gurur duyup bir de üstüne seni ezse de hayat bazen gerçekten çok zor.

Genç olduğum çok doğru ancak ya bazen çocukluktaki gibi farkında olmadan, bilmeden saf ve temiz bir yüreğe sahip olmak istiyorsan?

İşte biz içimizdeki gençlik ateşiyle çocukluğa özlemimizi birleştirerek lunaparka gitmeye karar verdik. Yeni açılmıştı, biz de haftalardır gitmeyi planlıyorduk. Sonunda ordaydık ve bizi kimse durduramadı.

Oyuncaklara binerken önce tedirgin yaklaştım; çünkü içimde garip evhamlar ve korkular vardı. Belki de bu korkular bana annemin çocukken yaptığı uyarılarından, oraya gitme tehlikeli, onu yapma başına bir şey gelir uyarılarından miras kalmıştır.

Bir şekilde bu mirası kuma gömdüm, görmezden geldim ve içimdeki büyük heyecanın getirdiği cesaretle bilinmeze doğru eğlenceli bir yolculuk yaptım. Geçirdiğim en güzel gündü. Olmak istediğim gibi olmuştum tıpkı küçük çocuklar gibi "bir daha binelim, lütfen!" diye yalvarıyordum.

Çıktığımda hayatın zor olmasına rağmen onu kolay ve başa çıkabilir kılabilmişim anlamıştım. Belki de yetişkinlerin kaybettiği cevheri ben henüz kaybetmemiş, ruhuma sıkıca bir düğümle bağlamıştım. Evet, çünkü ben gençtim içimde hala hem bir ateş hem de çocuksuluk vardı ayrıca yaşama rağmen edindiğim farkındalık ile beraber yaşayacak çok da zamanım...

Alara TÛTÛNCÛ

Denize Övgü

"Sunium'un mermerli sarp kayalığına yerleştirin beni
Dalgalarla benim dışımda hiçbir şeyin
Bizim gizli mırıltılarımızı işitemeyeceği,
Bırakın orada bir kuğu gibi şarkı söyleyeyim ve öleyim:
Bir köleler ülkesi olmayacak benimkisi
Kırın Samos şarabı dolu kadehlerinizi!"
Lord Byron, Don Juan- 3. Kanto

Gündelik hayatın sıkıntılarını unutmak, zihnimi dinlendirmek için gınaşırı sahile inip denizi seyretme alışkanlığımdan olacak; o gün de eve dönerken birden aklıma sahile inip denizin kıyısında oturmak geldi. Böyle bir şey yapmak gün içinde aklımın ucundan geçmemişti, planım dahilinde değildi ama neden olmasındı? Zaten plan yapmayı sevmediğimden ve plan yapmaya alışkın olmadığımın aklıma ansızın, beklenmedik zamanlarda gelen tasarıları gerçekleştirmek benim için artık garip bir durum değildi. Hep hayatın fütursuzca yaşanması gerektiğine, ancak böyle yaşandığı zaman hayattan keyif alınabileceğine inandım. Hayat bence ne ciddiye alınacak kadar uzun, ne de üzerinde plan yapılacak kadar önemlidir ve ancak bütün bunları bir kenara bırakıp umursamadan hayatı kucakladığımız zaman onun güzel ve zevkli yanlarına ulaşabiliriz...

Her neyse o gün de bu düşüncelerle, aklımda denizin kokusu, eve gitme fikrini tamamen rafa kaldırmış; sahile doğru yola koyuldum. Sırtımda çantam, ellerim ceplerimde yarım saat kadar yürüdükten sonra- belki biraz da yorulmuş olacağım- oturup denizi seyre daldım. Her zaman denize karşı bir zaafim olmuştur zaten. Ne zaman kıyısına otursam insanlardan, dünyadan kendimi soyutlar; onu seyre dalarım. Denizle, doğayla iç içe olmak her zaman çok şey ifade etmiştir benim için, her zaman ayrı, özel bir yerleri vardır. İngiliz şair Byron, "...İnsanı sevsem de doğayla olan ilişkimde/ Onun ile kurduğum yaman iletişimde/Kendimi ve geçmişimi ele geçiririm/Evrene karışmak için söyleyemediğim/ Ve gizleyemediğim şeyleri hissederim..." demişti Okyanusa İlahi'sinde. Benim içinde bulunduğum durumu ne güzel anlatır bu dizeler!

Hem sonra denizin tılsımlı, büyümlü ve kelimelerle ne kadar tanımlanmaya çabalanırsa çabalansın yine de bu tanımları eksik bırakacak bir güzelliği vardır benim gözümde. Her zaman, her şartta sizi kendine çeker, karşı koyamazsınız ona. Her mevsim, her saat başka güzeldir. Sonbahar yağmurlarıyla hüzünlenir, hırçınlaşır. Rengi koyu bir lacivert olur, hava rüzgarlıysa daha dalgalıdır. İlkbahar ve yazda ise daha neşeli, daha uysal bir deniz karşılar bizi. Onu dinlerseniz, dalgaların sakince kıyıya vurduklarında çıkardıkları o hisirtiyaya benzeyen huzur dolu

sesi duyarsınız. Bazen de hava öyle sakin, öyle rüzgarsız olur ki denizde tek bir dalga bile olmaz; uçsuz bucaksız bir maviliği seyredersiniz. Ömrü boyunca sonsuzluk kavramıyla hiç karşılaşmamış, karşılaşmayacak olan insanın bu kavramı bir şekilde gözünde canlandırabilmesi için ne uygun bir manzaradır bu... Bana onun hangi halinin daha güzel olduğunu sorsalar muhtemelen bir cevap veremezdim. Benim nazarımda onun her halinin yeri ayrıdır.

Bütün bu ihtişamına rağmen öyle mütevezizdir ki... Kibir nedir bilmez; biri onunla dostluk kurmak, onda kaybolmak istemeye görsün hemen kabul eder bu isteği. Öyle ki güzelliğinden haberi olmayan, biz insanların yanına inmeye bütün alçakgönüllülüğüyle tenezzül etmiş esrik bir Tanrıça'ya benzer. O'nu yücelten de bu habersizlik hali, bu alçak gönüllülüktür belki de...

Dediğim gibi öylesine misafirperverdir ki herkes kendinden bir parça bulur onda. Yalnızlar kimselere eş edemedikleri ruhlarını onun dalgalarına eş ederler. Mutlu olanlara daha fazla mutluluk verir. Acı çekenlerin kederini derinliklerine hapseder. Diyebilirim ki insan ruhunun yegane tapınağı, pişmanlıkların, hayal kırıklıklarının da mezarıdır deniz. Aidiyet duygusundan mahrum olanlar sadece onun kıyısında kendilerini evlerinde hissederler, yuvanın ne demek olduğunu onun kıyısındaiken anlarlar. İnsan ruhundaki onulmaz yaraları onun kadar iyi tedavi edebilen yoktur. Gözlerinizi kapatıp onu dinlediğinizde ona karışırsınız; işte o zaman onun yüceliği karşısında duyduğunuz ezilmişlik duygusu hafifler, çünkü siz onun bir parçasısınız, o da sizin bir parçanızdır artık. İnsanın benliğinden kurtulup kendisini bulması için daha güzel bir yol var mıdır?

İnsanın deniz ve doğa kadar samimi, sadık dostlar bulabilmesi ne kadar mümkün olabilir? İnsan, teselliye ve huzuru kendi yarattıklarında, kendi küçük dünyasında aramak yerine doğaya itaat edip onunla uyum içinde olursa, kadim dostlarımıza sırt çevirmesize şüphesiz arayıp da bulamamaktan yakındığı gerçek mutluluğu bir gün bulacak.

Bengisu BEKAR

Bordo muymum acaba??

Bir insan aitlik duygusuna sahip olmadan yaşayabilir mi? Yoksa bu aitlik sadece renklerde mi görülür? Kalbimdeki keder büyüdükçe mi siyaha bürünürüm yoksa yalnızlıklarımın soğukluğu mu beni buz mavisi yapar? Acaba heyecanlandığımda kalbimin yerinde duramayan bir ateşle alev alışi içimdeki duyguları kırmızıya mı boyar?

Eğer her durumda değişen bir renk olabilseydik, olmak isterdim ben; fakat ne anlamı kalırdı o zaman kişiliklerimizin konuşmasının? Herkes mutluyken toz pembe olup havada süzülür, herkes paramparça olmuş duygularını yerden toplarken gri olurdu belki de. Yok yok, vazgeçtim. Olmak istemiyorum ben herkesle aynı renk. Duygularımın, düşüncelerimin, benliklerimin ben kalmasını istiyorum. Bordo olmak istiyorum.

Kalbim belki kıpır kıpır, yerinde duramıyor; fakat içimdeki hüznün kıpır kıpırlığın beraberinde getirdiği kırmızıyı koyultuyor, siyahlaştırıyor. Aslında kırmızı olmak istiyorum, belli. Mutlu olmak istiyorum, cazgır olmak istiyorum. Dans etmek, gökyüzünde süzölmek... Fakat ne var ki yapamıyorum işte. Karanlıklarım, kaygılarım durduruyor beni. Bordoya dönüşüyorum...

Belki o kaygıları, tasaları, korkuları içime atmasam açık bir kırmızı olacağım. Kendimi bir yere ait hissedip eğleneceğim. Kalmayacak yalnızlıklarım, yok olup gidecekler. Ama yapamıyorum, çünkü ben bordoyum.

Ne kıpır kıpır bir kırmızı, ne de hüznünlü bir siyah...

Gelin, görün, bakının şöyle bir etrafa. Aslında aramızda o kadar çok bordo var ki... Bilmiyorlar öyle olduklarını, göremiyorlar. Fakat hissediyorlar. Düşüncelerini kurcalayan, pürüzsüz suratlarını gözyaşlarına boğan o renk kırmızı değil aslında. Belki aşık oluyorlar, renkleri açılıyor; belki ağlıyorlar sessizlikler arasında. Fakat bu, her ağlayanı bordo yapmaz. Gri de yapmaz, siyah da... Herkes farklı renkte gözyaşı akıtır. Kimi renkler bazı kişiliklerin ağzi olur, kimileriye duyguların...

Pelinsu ARSLAN
(Yazı Kulübü)

Resim çalışması: Alara TELATAR

Can Sıkıntısının Yeri Sokaklardır

Her ne kadar kulağa pek bir tumturaklı gelse de, peşin hükmün niteliği pekala herkesçe çeşitli metafizik, soyut ve aynı zamanda soğuk kavramlar ile açıklanan bu tinsel durumu olabilecek en "insansı" şekilde ifade etmesinden geliyor. Laf cambazlıklarının, bayağıdan söz açmanın kaçınılmaz sonucu olan ikircikli bir tevazunun lüzumu yok, burada yeryüzünün en mağrur mahlukları olan kedilerin cirit attığı sokaklardan bahsediyorum.

Azımsanmayacak sayıda sokak yangını görmüş tarafımca bugüne dek hiçbir zaman kullanıldığına şahit olmadığım, belli ki vadesini çoktan doldurmuş kırmızı yangın musluklarının tuhafılığı, ilk kez girilen yabancı bir sokakta pencere demirlerinin gölgesinde, gri tül perdelerin arkasında bir çift yaşlı ve de kuşku dolu göz tarafından izleniyor olduğunu bilmenin gerginliği, tanımla itibarıyla kalabalıkları yansıtması gereken cemaat kelimesinin karşılığını bulamıyor olduğu, yüksek duvarları ve boğuk çan sesleriyle mahalle kiliselerinin hüznü, bastonunun ucu ile her parke taşının

sağlamlığını yoklayan, bir elinde pazar arabası iki büklüm yaşlı kadınların tedirginliği, mavi tahta arabalarındaki döküntülerden hiçbir şey eksiltmeden gün boyu sokakları arşınlayan eskicilerin birbirinin aynısı anlaşılmaz seslerinin boşvermişliği ve de sınırları "3+1" şeklinde ifade edilen dünyalarda geçen hayatların düşününce insanı bir anlığına dehşete düşüren özdeşliği...

Sokağın içinde barındırdığı bütün bu boğucu yoğunluğa karşın, marseille kiremitlerinden bir çerçeve içerisinde insana sunulmuş alabildiğine sade ve ulaşılmaz gökyüzüne bakmanın kısıtlı ferahlığı "sıkıntının yuvası" olarak adlandırdığımız sokaktan yalnızca parke taşları sayarak geçip gitme niyetinde olanların yegane kurtarıcısıdır.

Çok şükür ki sokağı, boğucu yoğunluğunun cazibesine göz yumup, sayılıp bitirilecek parke taşlardan ibaret görenlerden değilim.

Henüz...

Eren CERRAHOĞLU

Boş Anılar

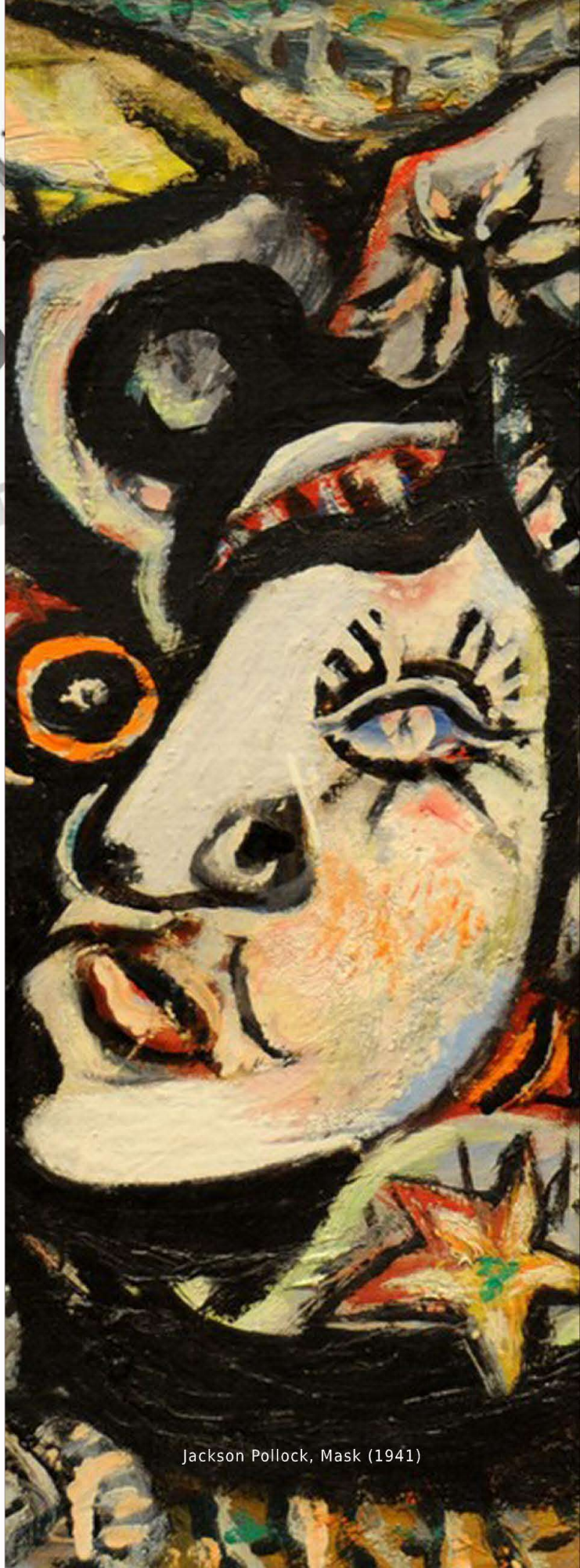
Vücudumda hissettiğim acı ruhuma işlemeye başlıyor. Kaçıp uzaklaşmak istiyorum. Buralardan gitmek istiyorum. Çaresiz karanlığımın içinden çıkıp fisiltıyla çığlık atmak istiyorum.

Duruyorum. Düşünüyorum. Kaybettiğim benliğimin arsız gölgesinin peşinden koşuyorum. İçimde hala yakalama umudu var. Birden o umut kayboluveriyor. Yerini umutsuzluğa bırakıyor. Ve içimdeki umut tanecikleri adeta koşarak kaçıyor benden. Düşünüyorum. Muharebe alanından çığlıklar geliyor. Anlıyorum o bir saniyelik çığığın içine nasıl duygular sığdırdığını.

Yığılıyorum yere. Gökyüzünü izliyorum artık. Gülüyorum, çığlık atmak istiyorum fakat bir şey hissediyorum boğazımı sıkın. Anlıyorum, ölüyorum. Birden kafam alıyor her şeyi. Ben gidiyorum. Boşluğa gidiyorum. Ülkem uğruna verilmiş canım boşluğa doğru yol alıyor. Uyanmak istiyorum; fakat başaramıyorum. Yanıma bakıyorum, bakır bir kaba konulmuş bir demir parçası. Düşünüyorum: bir parmak demir parçası onca yaşanmışlığı, şefkati ve aşkları insanın elinden almaya yetiyor. Öyleyse biz neden hayata böylesine sarılıyoruz?

Vücudumda hissettiğim acı ruhuma işlemeye başlıyor. Kaçıp uzaklaşmak istiyorum. Buralardan gitmek istiyorum. Çaresiz karanlığımın içinden çıkıp fisiltıyla çığlık atmak istiyorum. Sanırım kaybettiğim benliğimi buluyorum. Düşüncelerim içine saklanmış bir köşede öylece duruyor. Düşünüyorum. Somutluklardan uzaklaşıp soyut düşüncelerime sarılmak istiyorum...

Yankı KULAKCI

Jackson Pollock, Mask (1941)

Bir Günün Hikayesi

Bu sabah kalkmak zordu. Giderek zorlaşıyor. Okul ilerledikçe alışırım diyordum; ama güneş her gün biraz daha gecikiyor, benim uykum da daha derin oluyor. Sabah bile değil resmen. Kahvaltı hazır, bugün omlet yapmış anam. Kalkar kalkmaz omlet zor, biraz ağır. Ben bir kase kivili bebek bisküvisi tercih ederim. Tuvaletin yolunu giderken serçe parmağımı duvara vurduğum, küfrettim. Kediler geldi hemen, pijamanın paçalarına asılıyorlar. Banyonun ışığını açtım. Tanınmayacak bir yüz aynada, tüm gece dayak yemiş gibi, saçlar birbiriyle altmış derece açı yapmış sağlı sollu böyle. Biraz düzeltelim diyorum, yok, fark etmiyor.

İlk ders Şapdölen(Chapdelaine), Mösyö Louran (Laurent) efsane adam. İşte bir iletim dokusu var ondan bahsettik falan ama ben hep Marsilya'yı düşündüm. O.g. (Oğuz Gökçe Albaraz'ın lakabı) ile bakışıp güldük bir kere, Deniz yine ilk ders uykuluydu, pek takmadı espri çabalarımı.

Sonra beden, yorgunuz çekilmiyor tabii, yine de rahat. Bir altmış metre koştum Anıl'la. Hayatta uğraşmam o kadar da yeminle Anıl'ı geçeyim diye bir gaza gelmişim, neyse ikimiz de yüz aldık nihayetinde.

Felsefe, biraz sinirimi bozmuyor değil; ama yine çok rahat ders. Pazartesi haftanın ilk günü olmak için fazla güzel. Felsefe yazı yazmaya zorlamıyor, benim için cennet. Sallanıyorum sandalyede aklıma geleni söylüyorum yirmi kişi bana muhalefet. Timur da olmasa yiyecekler beni. Tarık'ta iş var.

Öğle tenefüsü, Nogger yedim, bir Pitos. Sonra gevezelik, yılbaşında kimin evini yıksak diye düşünüyoruz.

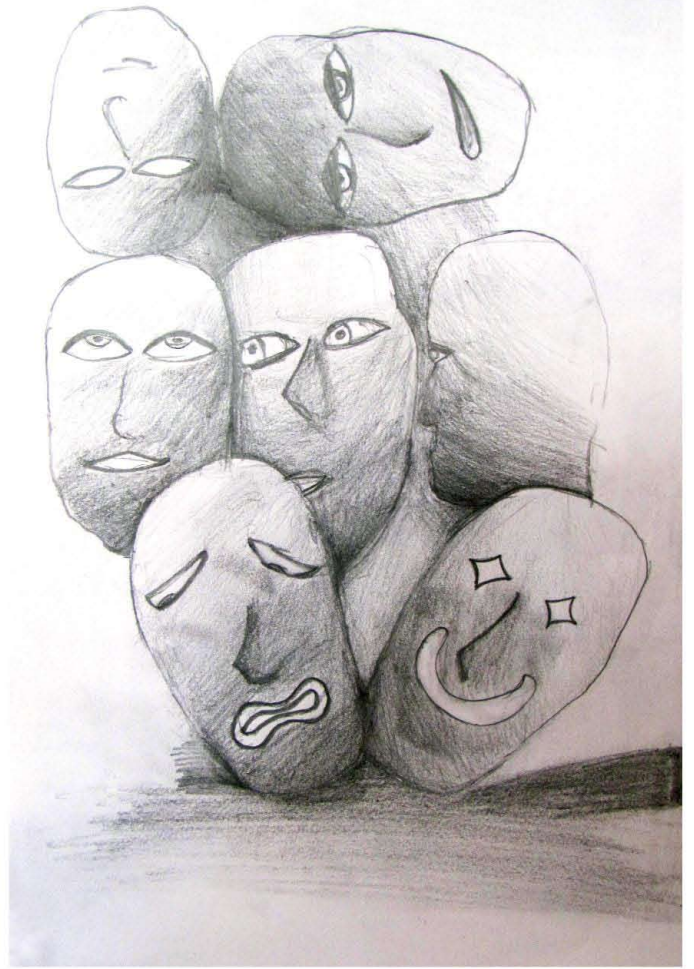
Tenefüs dönüşü Fransızca, anlıyorsun, "hafta başlamış be" diyorsun. Daha sekiz tane var bu dersten, biter mi be!

Rehberlik dersi, boş, ne konuştuk hatırlamıyorum.

Vapurda dışarıda oturdum, müzik açtım, güneş batmayınca Ayasofya'ya pek bakılmıyor. Ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Tiyatro var diye servisi kaçırdım. Ama iyi oldu, seviyorum bu yolu.

Otobüs, Baltalimanı'na kadar, sahil açık.

Ata Cenk BAŞLIK

Desen çalışması: Erkan KALUÇ

Resim çalışması: Deniz DEMİRER

La Nuit Horrible

Et je lui dit ce que j'avais à lui dire. Ce ne fut pas long. Quatre ou cinq minutes tout au plus mais ce fut une demi-heure pour moi. Je lui ai raconté tout. Elle était devant moi mais elle ne bougeait pas. Pendant qu'elle restait assise et immobile, j'eus le temps de réfléchir à mes paroles. Je ne voulais pas me tromper en racontant la succession des faits de cette nuit-là.

Je me souvenais très bien que c'était l'automne. Il faisait un temps de chien. Heureusement, j'étais dans ma voiture avec mon collègue Pierre. Nous surveillions la ville. Tout à coup, on vit deux hommes qui couraient. L'un des deux portait un sac dans sa main et était pourchassé par l'autre. Il y avait une longue distance entre nous et notre vue n'était pas claire. Alors, nous sortîmes de la voiture et commençâmes à les pourchasser. Je fus plus rapide que Pierre et j'attrapai les criminels. Je sortis mon fusil et je tirai sur le voleur qui portait le sac. Il tomba et je continuai. Je vis le deuxième voleur et lui ordonnai de s'arrêter. Il s'arrêta et se retourna. Ma vue n'était pas claire à cause de la nuit obscure. J'aperçus un objet brillant dans sa main et je pensai que c'était un couteau, c'est pourquoi je lui tirai dessus. Il tomba. J'allai voir s'il était mort. Il ne respirait pas. Je pris le sac et regardai dedans. Il y avait une lampe de poche, quelques livres et deux troussees. Aucun couteau. Je pris la lampe de poche et éclairai le visage du mort. C'était un jeune de dix-sept ans. Puis, j'éclairai sa main. Il y avait un stylo brillant. Je compris tout à ce moment-là. Ces deux amis couraient pour ne pas être mouillés. Ils étaient lycéens. Je levai ma tête et regardai loin. J'avais tué deux garçons innocents. C'était tellement gênant pour un policier. Tout à coup, j'entendis des pas. C'était Pierre. Quand il vint, je lui jetai un regard inquiet. Il comprit rapidement ce qui s'était passé. Ce qu'on fit cette nuit était une page noire marquée dans nos vies. Ensuite, on prit les cadavres et le sac pour les enterrer. On alla dans une forêt. C'était une nuit horrible.

Je terminai en disant que je voulais la quitter. Après que je terminai mes paroles, il y eut un moment de silence qui dura deux minutes. Mary sortit du choc. Elle éprouvait de l'inquiétude. Je pouvais le ressentir. Elle se leva et alla à la cave. Soudain, j'eus l'impression que je devais sortir. Je lui demandai de ne rien préparer. Enfin, je reçus un coup sur la tête. J'éprouvai un mal immense et je tombai.

Desen çalışması: Z. Elif ERGİN

21

Milyonlarca Koşulun

İKİSİ

Son zamanlarda geleceğimi değiştirecek kararlar alıp duruyorum. Önümde hiç beklenmedik bir olayın gerçekleştiğini gördükçe aslında gelecek dediğimiz kavramın ne kadar kırılgan, ne kadar değişken olduğunun farkına varıyorum. Olayları yönetememe korkusu, insana aslında egosunun yücelttiği kadar büyük bir varlık olmadığı gerçeğini yüzüne çarpar gibi adeta.

Kendimi zamanın akışına bırakırken büyüdüğümü fark etmek istemiyorum. Her büyüüş bir yok oluş gibime geliyor. Çocukluk gerçekten de kimsenin ölmediği bir krallık mıdır? Yoksa büyüyenlerin avuntusu mu?

Bu çırpınışlar içinde insan bir sürü farklı kavramlarla tanışıyor; mesela arkadaşlığı anlamlandırmaya çalışıyor. Ben sanıyorum ki arkadaşlık emek, sadakat, duyarlılık; ablam diyor ki arkadaşlık özgürlük, umursamama, güzel vakit... Ablam sanki benim hayata 1-0 önde başlama sebebimmiş gibi, sekiz yıl erkenliğim o. Çekirdeğimiz aynı olup farklı yere dağılanım o. Belki ikimizin şanslı olanı ben; bana bakıp zamanın uçuculuğunu fark eden o. Koruyucusu olmayan o, cesareti olmayan ben. Çocukluğun şanslı olanı onda, dejenerasyonun koyusu bende. Ben onun anılarını yaşatmaya çalışan, o çocukluğunu nasir etmeye çalışan. Onu her gördüğünde kinini unutan ben, mizacında kin barındırmayan o. Yine de milyonlarca koşulun en şanslısı biz...

The Magic of Movies: How They Make Us Feel

Cinema gives us so much by making us question our beliefs, showing us different sides of society, and in return, it takes its inspiration from life itself.

Ever since the late 1880s, people have been watching movies to immerse themselves in a world that is different from the one they live in. Movies, just like books, allow us to live life vicariously through the characters we watch. Orson Welles once said, "A film is a ribbon of dreams. The camera is much more than a recording apparatus; it is a medium via which messages reach us from another world that is not ours and that brings us to the heart of a great secret. Here magic begins." Every movie tells a different story, a story in which we can almost always find pieces of ourselves.

Is cinema an art form or simply a reflection of life? This is an on-going argument that looks like it's not going to come to a conclusion anytime soon. There are many people who contribute to this discussion and my opinion in the matter is best reflected by the words of Jean-Luc Godard: "The cinema is not an art which films life: the cinema is something between art and life. Unlike painting and literature, the cinema both gives to life and takes from it, and I try to render this concept in my films. Literature and painting both exist as art from the very start; the cinema doesn't." The reason we are so deeply affected by movies is that we see reflections of our thoughts, our feelings, and even our personalities in them. Cinema gives us so much by making us question our beliefs, showing us different sides of society, and in return, it takes its inspiration from life itself. Different cultures, different manières-de-vivre, all inspire filmmakers to create unique works which are seen by millions of people all around the world.

My passion of cinema first began with a strong desire to entertain. I wanted to entertain people, and I thought the best way to do that would be by doing what entertained me the most. So, I started watching more movies to get a better feeling about how they carried out certain emotions to the audience. In the end, I found that experiencing some of those emotions through the characters had a cathartic effect on me. I was relieved of a burden that I didn't know I carried at the end of each movie; it didn't matter if it was a comedy flick or a thriller, that sense of relief and serenity washed over me after each one. This is why I believe movies to be magical. For me, there are few things as influential and poignant as movies, and I look forward to a life full of the magic they bring.

Evin FİGEN

Un croisement de rues à Kadıköy

Istanbul est comme une peinture qui contient toutes les couleurs de la vie. Il est difficile de deviner ce que vous allez rencontrer quand vous marchez dans ses rues. Elle réussit toujours à vous étonner !

Au croisement de deux rues différentes à Kadıköy, des chansons des quatre coins du monde attirent les passants, leur font oublier toutes les responsabilités de la journée, les éloignent de la vie réelle juste pour quelques instants. Au milieu des ruines byzantines, deux hommes créent un autre monde avec leur musique. L'un joue de la guitare et chante en même temps, l'autre, qui est aveugle, joue de la flûte et de temps en temps il chante aussi, sa voix est magnifique. Les gens les écoutent en s'asseyant sur des pierres, les autres qui ne peuvent pas trouver de places vides, écoutent au moins une chanson en restant debout.

Les yeux attentifs voient derrière les musiciens, un ancien bâtiment blanc sur lequel il y a des belles gravures et qui se cache à moitié entre les feuilles d'un grand platane. Cette vue renforce l'atmosphère historique de Kadıköy. Le son de la cloche de l'ancienne église se mélange à la musique.

L'odeur des biscuits au gingembre et des gâteaux aux pommes se propage de la pâtisserie qui se trouve au coin de la rue.

Cette ambiance me donne une impression de paix, de tranquillité.

C'est un endroit très calme malgré toute la foule de cet arrondissement. Je vois la vie autrement. J'ai l'impression de laver mon âme !

Gizem YETGİN

Derrière la Grande Rue de Pera

Les rayons du jour se promènent sur ma nuque, à l'heure où chacune des bien-habillées cherche très volontiers à dépenser le reste de sa vie pour le bonheur des moments à venir. Les mains mouillées de sueur sur le guidon, je conduis mon « cheval à deux roues » dans les rues solitaires, derrière la « Grande Rue de Pera ».

- Quel itinéraire pour un vrai vagabond !

La fraîcheur du souffle marin me rend vif, alors que Monsieur Kundera me chuchote à l'oreille ces paroles-ci :

« ...l'homme penché sur sa motocyclette ne peut se concentrer que sur la seconde présente de son vol, [...] il est arraché à la continuité du temps... »

Moi, sans savoir ce qui se passe à ce moment-là dans le monde plein des inquiétudes d'autrui, je contemple et ressens des morceaux de la ville :

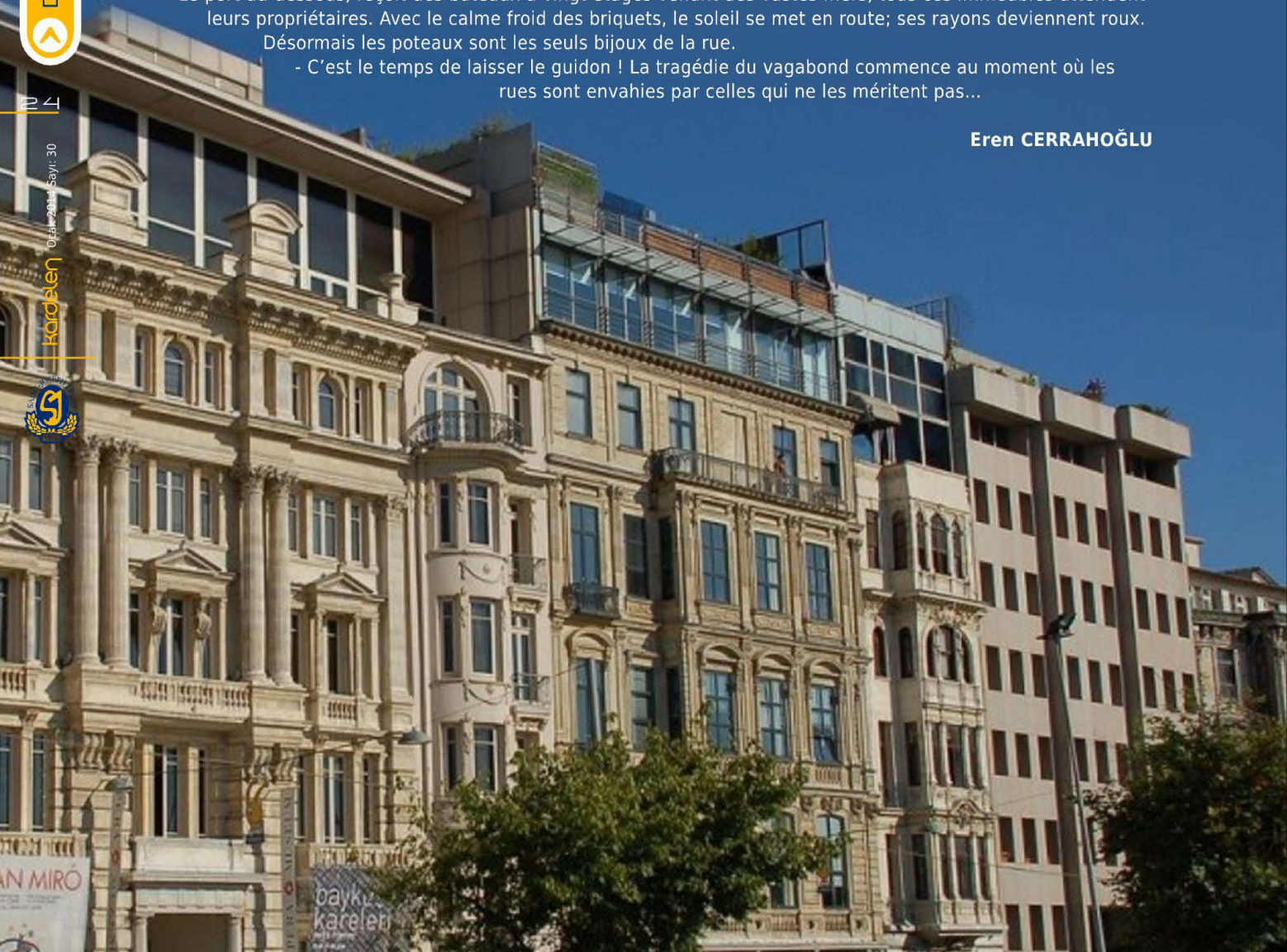
Une belle vue profonde me rencontre soudainement au bout de n'importe quelle rue; les silhouettes lointaines des Îles me rappellent le mystère des côtés non-découverts de la ville, un bateau militaire - contrairement à la modestie des cuves de pêcheur - me salue avec toute sa laideur. Le silence capturé entre tous ces immeubles « d'art nouveau » ne m'est qu'une oasis, la flânerie des chats me détache des images sérieuses du jour, au cœur du quartier et à la fois loin des foules, je suis frappé par une énorme ressemblance avec la Tour dans laquelle la fille de l'empereur fut emprisonnée en raison d'une énorme tendresse paternelle...

Le port au-dessous, reçoit des bateaux à vingt étages venant des vastes mers, tous ces immeubles attendent leurs propriétaires. Avec le calme froid des briquets, le soleil se met en route; ses rayons deviennent roux.

Désormais les poteaux sont les seuls bijoux de la rue.

- C'est le temps de laisser le guidon ! La tragédie du vagabond commence au moment où les rues sont envahies par celles qui ne les méritent pas...

Eren CERRAHOĞLU

À la fenêtre d'un bus

25

Je mets ma tête à la fenêtre d'un bus. Je pense aux gens qui sont perdus dans le trouble de la vie. Les femmes qui sont couvertes de maquillage, les hommes qui sont remplis de souffrances. Ils fument. Ils rient. Ils marchent, très vite.

Quand je regarde par cette fenêtre, c'est l'amour qui s'efface, c'est l'amitié qui s'enfuit. Je me demande si la vie mérite tant de solitude. On connaît tous l'existence du mal. Mais cette jolie petite fille que je regarde, est-ce qu'elle va apprendre tout ça ? Est-ce qu'elle va devenir une belle femme douloureuse comme les autres ?

Et je me demande encore une fois si je suis heureuse. C'est la question la plus difficile. Soudain, j'aperçois de grands arbres au bord de la mer. Je souris sans le vouloir et je sors du bus.

Gülnaz EROL

Je porte ma fenêtre toujours dans ma tête

Je porte ma fenêtre toujours dans ma tête. Les marchands restent creux en marchant. Les scènes sont en carré, les visages sont brouillés.

Je vois la mer, l'Asie et l'Europe des deux côtés. Les mouettes volent autour de mon vapor. L'écume se perd dans les vagues. C'est le moment où on peut voir le ciel le plus clair. Mon école s'aperçoit entre la blancheur des nuages et les marronniers me saluent en entrant.

Tuna SALON

Notre Grande Paresse

Nous nous abandonnons souvent aux malaises quotidiens mais peut-être les livres renferment les moyens et les solutions pour nous délivrer de ces malaises.

De nos jours le problème , pour la plupart des jeunes,c'est de ne pas pouvoir créer du temps pour améliorer les capacités de formuler un point de vue, une manière de penser . Il paraît que provient du fait qu'on lit peu et réfléchit peu sur ce qu'on lit. "lire" ,parce que les livres nous ouvrent les portes du monde de notre imagination. Alors que nous étions petits, nous croyions que les livres étaient nos meilleurs amis . Les livres nous accompagnaient partout mais maintenant que nous sommes jeunes pourquoi les quitter? Ils contaient des aventures , des informations, des savoirs sur les animaux et les humains toutes les chose dont un enfant était curieux. Nous avons appris beaucoup avec ces livres de notre enfance.Eux, ils n'ont pas changé mais nos habitudes ont changé " : ne pas trouver du temps pour lire " ; un grand prétexte de tout le monde. Allez-y , nous devons trouver une solution à ce problème principal actuel qui est provoqué aussi par les conditions des temps modernes.

Il ya des moments où l'on s'ennuie et pour faire disparaître ce sentiment désolant on pense tout de suite sortir et

faire une promenade . Avant de sortir nous pouvons réserver quinze minutes pour une lecture et ensuite prendre de livre avec et continuer à lire dans un parc , au bord de la mer , dans un café ... Si on n'avait jamais fait une lecture en plein air peut-être que ce jour- là on pourra découvrir le plaisir de la lecture dans un endroit tout à fait différent de notre chambre. Donc ce moyen peut être une découverte pour ceux qui n'ont jamais eu l'idée de faire une lecture hors de leur chambre .

Pour ceux qui la lecture présente une affaire difficile on peut leur conseiller de commencer à lire des bandes dessinées qui peuvent servir

à orienter le jeune lecteur vers l'oeuvre originl. Par exemple, dans notre médiathèque il ya des oeuvres d' Agatha Christie en forme de bandes dessinées et vous pouvez y trouver facilement l'oeuvre de Balzac qui s'appelle Le Père Goriot aussi en forme de bande dessinée. Dans l'âge de l'image ce genre de publication plaisent naturellement aux jeunes puisque la compréhension de l'oeuvre est facilitée par les dessins. Voir d'abord le film produit à partir de l'oeuvre classique peut rendre aussi plus facile la lecture de l'écrit.

Peu importe le milieu dece moment agréable que nous pouvons réserver à la lecture: durant le petit déjeuner, dans les transports, avant se coucher,dans une salle d'attente.On peut même se reposer un peu en lisant entre deux travaux de préparation d'examen , c'est-à-dire en créant quelques instants de récréation ... Vous voyez que les solutions ont été trouvées . Si vous voulez retourner à la meilleure habitude culturelle vous pouvez le réaliser facilement en vous appliquant à ces méthodes. Trouver des prétextes montre tout simplement notre paresse et l'absence du goût de la lecture. Nous nous abandonnons souvent aux malaises quotidiens mais peut-être les livres renferment les moyens et les solutions pour nous délivrer de ces malaises. N'hésitez pas donc d'en profiter !

L'éducation idéale pour un élève

L'élève s'est levé vers 9h du matin , il a bien dormi et grâce à cela il était très attentif et énergique pendant les leçons. Il avait préparé son sac et aussi il avait fait ses devoirs le jour précédent. Son devoir de physique était de mesurer le poids du coton et d'un animal domestique. Son devoir de biologie était d'observer les mouvements ou le système des fourmis et d'écrire un rapport sur eux. Il avait eu des difficultés en faisant ces devoirs , mais il adorait la science , c'est pourquoi il ne s'est jamais plaint de ses devoirs. Il est allé à l'école à pied , il s'est réveillé encore une fois en se promenant.

Resim çalışması: Z. Elif ERGIN

commencé vers 10 heures , la première leçon était toujours les mathématiques , et ce jour-là , ils ont calculé les durées nécessaires pour passer l'océan avec un bateau ayant une vitesse de 40 km/h et ils ont aussi déterminé les coordonnées de ce bateau après 1 heure ou après quelques jours. Puis , il y avait la récréation qui durait une demie heure , ils étaient obligés de faire du sport pendant cette période. Ce jour-là , certains ont fait de l'escrime , certains autres ont fait de l'équitation et quelques élèves ont fait du badminton. Les professeurs ont aussi participé à des jeux pour communiquer avec les élèves. Après cela , c'était l'heure du déjeuner. Il y avait un grand salon où les élèves déjeunaient et faisaient des activités. Presque 20 élèves cuisinaient le déjeuner avec des cuisiniers , un groupe d'élèves dessinaient des œuvres magnifiques pour décorer l'école et un autre groupe d'élèves chantaient des chansons et jouaient des instruments pendant le déjeuner. Tous les élèves avaient des responsabilités pendant l'heure du déjeuner; certains s'occupaient de la bibliothèque , d'autres s'occupaient du jardin. Tout le monde s'occupait de quelque chose qu'il aimait faire après le déjeuner. Vers 2 heures , les leçons commençaient . Les élèves avaient choisi les leçons qu'ils voulaient prendre au début de l'année ; certains avaient préféré la physique ou la chimie , certains avaient voulu la littérature et la biologie en même temps. Mais les classes de musique , de théâtre et de peinture étaient obligatoires , ils devaient avoir de bonnes notes pour ne pas redoubler . Il y avait 2 leçons qui duraient 4 heures au total après le déjeuner. Les élèves faisaient des expériences , lisaient des livres et faisaient des débats , ils n'étaient pas obligés de s'asseoir , ils pouvaient marcher ou avoir deux minutes de pause pendant la classe. Parfois , ils organisaient des compétitions de course ou des quiz de culture générale pendant les leçons. Les professeurs donnaient des points aux gagnants , c'est pourquoi tous les élèves se préparaient pendant des heures pour ces compétitions. Celles-ci étaient très importantes , mais le but était de s'amuser , et en tout cas , il n'y avait pas de compétition entre les élèves , personne ne voulait être le meilleur dans la classe , il y avait la paix dans l'école. Après ces activités , l'école finissait vers 4 heures. Les professeurs avaient le droit de donner deux devoirs au total par jour , car tous les élèves devaient finir la lecture d'un livre et le commenter chaque semaine. Quand l'élève revenait chez lui , il faisait d'abord ses devoirs qui étaient intéressants , il ne s'ennuyait pas pendant ce travail. Il lisait son livre aussi , et après ça , il sortait pour participer à des jeux avec ses amis. Mais quand il rentrait chez lui vers 9 heures , il revoyait tout ce qu'il avait appris en créant une chanson. C'était beaucoup plus facile de mémoriser avec une chanson , c'est pourquoi les élèves inventaient des mélodies et des paroles chaque semaine. Certains faisaient des slams ou des poèmes aussi. Enfin , l'élève se couchait vers 11 heures , il préparait son sac et il regardait la télé avant de dormir. Et grâce à cette éducation , l'élève réussissait à apprendre toutes les informations , à suivre et à revoir ses leçons , à faire du sport , à utiliser son temps totalement et aussi à s'amuser , c'est pourquoi l'élève ne se plaignait jamais car il était heureux dans ce système qui encourage le travail à loisir en lui inspirant le plaisir d'apprendre et de développer librement ses capacités et ses talents.

Candide moderne

“ Les jours béats et heureux sont éphémères ”

Il y avait une famille qui vivait à Paris. C'était la maison de Monsieur Nicolas et Madame Valérie. Ils avaient une fille. La sœur de Monsieur Nicolas vivait avec eux car sa mère en avait assez d'elle.

Monsieur Nicolas était décorateur. Il était courageux dans son métier. Ils amassait tous les objets dans un même lieu pour qu'il y ait assez de la place libre pour chaque membre de la famille. Dans les maisons qu'il décorait les gens se sentaient comme si elles étaient dans un labyrinthe et ils se sentaient trop embarrassés pour trouver les objets dont ils avaient besoin dans leur vie quotidienne. Son style l'avait rendu célèbre dans son quartier.

Madame Valérie était secrétaire. Elle travaillait dans une très grande entreprise. Dans cette entreprise les femmes devaient être bien habillées et maquillées. Madame Valérie était très maigre, ses jambes étaient comme des cure-dents; mais elle pensait qu'elle n'avait aucun défaut comme mannequin.

La fille de Monsieur Nicolas et Madame Valérie qui s'appelait Sophie faisait des études à l'université. Elle était une des étudiantes les plus médiocres de l'université, elle redoublait sa classe toutes les années. Dans la vie, son seul but était s'amuser.

Le fils de la sœur de Monsieur Nicolas était un garçon qui avait le même âge que Sophie et s'appelait Candide. Il allait dans la meilleure université du pays mais personne ne savait comment il y était entré car il n'avait pas beaucoup travaillé pendant les années passées au lycée. A la sortie du lycée, il était toujours avec ses amis, ils allaient au bar. Candide retournait à la maison très tard. C'est pourquoi sa mère et lui se disputaient beaucoup. Il était tout à fait d'une nature opposée au sens de son prénom. Donc à l'université, il a déménagé chez son oncle.

Une fois par semaine, la psychologue de Sophie allait chez eux. Elle voulait que Sophie puisse se mettre à la place de quelqu'un pour mieux comprendre les personnes; c'est pourquoi elle racontait ses problèmes à Sophie et Sophie remontait le moral de sa psychologue.

Ils vivaient dans un duplex que Monsieur Nicolas avait décoré. Tous les objets étaient au premier étage. Il y avait beaucoup de place vide pour sa famille. Comme Madame Valérie ressemblait à un mannequin, elle n'avait pas envie de cuisiner. Ils mangeaient toujours de la restauration rapide. C'était une maison où il n'y avait pas de bruit et où il y avait la sérénité.

Un jour Monsieur Nicolas et Madame Valérie sont allés en Belgique pour les vacances. Candide et Sophie n'ont pas voulu partir avec eux. Quand Monsieur Nicolas et Madame Valérie sont partis, ils ont appelé tous leurs amis en disant que la maison était libre pour faire une fête. Ils ont bu de l'alcool. Leurs amis étaient devenus ivres et ils sont restés au deuxième étage où il n'y avait aucun objet. La maison était totalement en désordre et leurs amis utilisaient la maison comme ils voulaient. Candide et Sophie étaient très contents de leur vie jusqu'au moment où Monsieur Nicolas et Madame Valérie sont rentrés, ils voulaient faire une surprise, mais ils ne savaient pas que la vraie surprise les attendait chez eux. C'était la fin des jours béats et heureux.

Hayatın Öbür Yüzü

Hayatımda en çok korktuğum şeydir Alzheimer. Nasıl anlatılır ki acısı... Hastalığı olan acıyı çekerken, onun yakınları ve sevdikleri üzüntüden ölüp içten içe. Ama ne yapsınlar, olan olmuştur bir kez, geri dönüşü yoktur artık.

Benim büyükannem, babaannemin annesi Alzheimer hastasıydı. En başta anlamadık onun hasta olduğunu.

"Yaşlıdır, normaldir, geçer." dedik, durmadık üstünde. Oysaki durmamız gerekiyormuş. En başta, konuşurken kelimeleri seçmekte zorlanıyordu. İhtiyar olduğu için normal karşıladık; 82 yaşındaydı. Çabuk sinirlenme gibi bir huyu yoktu, aniden patlamalar yaşamaya başladı. Büyükbabamın öldüğü güne lanetler okumaya başladı bir anda, ağladı, ağladı, ağladı... Başka bir gün ona biraz kısık sesle konuşmasını söyledim, bağırıp çağırırdı. Bu patlamalarına hiçbirimiz bir anlam veremiyorduk, şaşırmakla yetiniyorduk. Ta ki hobilerine arkasını dönene kadar. Resim çizmiyordu artık! Büyükbabamdan sonra en büyük tutkusu olan resmi, yok sayıyordu artık! Bu mümkün müydü? Bir anda ampul yandı annemde. Evet, o Alzheimer hastasıydı! Kabul etmek istemedik, günlerce ağladık, üzüntüden başkalarını kırdık... Ama ne yapabiliirdik ki, bu gerçektir, son çaremiz de bunu kabullenmekti. En sonunda babaannem doktora gitti. Tek başına, sadece konuşup bilgi edinmeye, hastalığı hakkındaki tahminimizin doğru olup olmadığını öğrenmeye. Hepimiz içimizdeki küçücük umutla evde bekledik babaannemi, belki hasta değildir diye. Biliyorduk öyle olduğunu ama yine de umut vardı içimizde. Babaannem eve geldiğinde gözleri ağlamaktan şişmişti. Sormaya gerek bile duymadık, evet doğru tahmindir ne yazık ki...

Zamanla alıştık bu duruma. O hastaydı, bizse ona yardım etmeliydik. Gece-gündüz kavramı yok olmuştu artık onun için. İnanılır gibi değildi. İhtiyaçlarını karşılayamaz olmuştu. Her şeyinde yardım etmek zorunda kalıyorduk; yemek yemesinde, tuvalete gitmesinde... Bütün bu olanlar kötüydü de; bir gün bizi tanıyamayacağını da düşünürken içim içimi yiyordu. Kendimi bu düşünceyle yemeyi bırakıp, büyükannemin yanına gittim. Sohbet etmek istiyordum onunla eskisi gibi, olmuyordu ama onu konuşurmak o kadar zordu ki...

Çok özlemiştim eski halini, sırlarımı paylaştığım, birlikte en çok güldüğüm insanlardan biriydi o. İzledim onu, dakikalarca izledim, izlerken de eski günleri andım, mutluluklarımızı hatırladım. Yanaklarından öptüm, sıkı sıkı sarıldım ona. Hastaydı evet ama anlıyordu onu ne kadar çok sevdiğimizi. Böyle zamanlarda kendini ifade edemese de gözlerinden yaşlar geliyordu, minnettarlık gözyaşlarıydı bunlar.

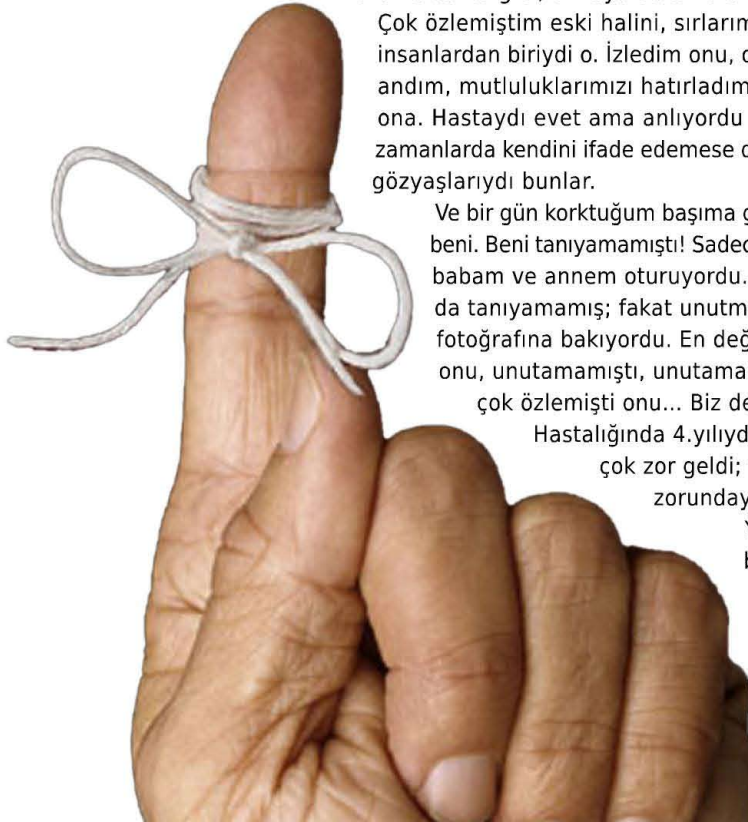
Ve bir gün korktuğum başıma geldi. Uyandım, yanına gittim, garip karşıladı beni. Beni tanıyamamıştı! Sadece beni olsa yine iyiydi, etrafında babaannem, babam ve annem oturuyordu. Onların yüzüne bakınca gördüm ki onları da tanıyamamış; fakat unutmadığı biri vardı. Salonda, büyükbabamın fotoğrafına bakıyordu. En değerlisiydi büyükbabam onun. Unutmamıştı onu, unutamamıştı, unutamazdı da zaten. Gözleri dolmuştu, ne kadar çok özlemişti onu... Biz de büyükannemi o kadar çok özlemiştik.

Hastalığında 4.yılıydı artık. Bizi hatırlayamama fikrine alışmak çok zor geldi; fakat en başından beri olduğu gibi alışmak zorundaydık, alıştık da.

Yaşadığın hastalık sürecinde hep yanındaydık büyükanne. Seni hiç yalnız bırakmadık. Şimdi sen başka bir dünyasın, yanımızda değilsin belki ama bizi yukarılardan bir yerlerden izlediğini biliyoruz.

Seni çok seviyoruz.

Yasmin BEYHAN
(Yazı Kulübü)

L'Espoir de la jeunesse

Premièrement, je suis obligée de dire que je ne suis pas si prétentieuse pour affirmer que je suis la représentante de la jeunesse de mon pays. Mais je pense que j'ai le droit de discuter les problèmes de la jeunesse turque, étant une jeune fille qui vit de en Turquie. Je vis au centre de ces problèmes comme tous mes amis. Mon article, je l'ai rédigé suivant mes observations relatives aux événements dont j'ai fait connaissance étant témoin ou lectrice de journaux qui reflètent les situations de mon pays.

Tout d'abord, il faut parler de la situation économique des adolescents en Turquie. Comme tout le monde sait, les problèmes économiques peuvent facilement être considérés comme les racines des problèmes sociaux. Aujourd'hui, on observe que les adolescents en Turquie sont énervés et désespérés de la vie et de leur futur. Ils ont des problèmes économiques, des problèmes dans leurs écoles, problèmes d'intégration à la société à cause des difficultés économiques. La majorité de la population vient des familles pauvres et le seuil de pauvreté a augmenté jusqu'à 3.610TL en 2013. Il y a beaucoup de familles qui doivent vivre sous le seuil de la pauvreté, surtout au sud-est de la Turquie. Cela veut dire que l'économie politique de la Turquie fait chuter la qualité de vie des gens pauvres et cela veut dire encore une fois que la jeunesse turque a plus de problèmes que les jeunes des pays développés. C'est pourquoi accuser les adolescents turcs de leur nervosité est cruel et illogique. Ils deviennent de plus en plus furieux contre la vie qui est montrée dans les feuilletons télévisés turcs qui les exhortent à une vie riche, insouciant et paisible. Les impossibilités économiques les retiennent d'avoir une bonne éducation et cela affecte directement leur futur. Ainsi, les pauvres restent pauvres et la balance économique ne change jamais. Les problèmes sociologiques proviennent des difficultés économiques qui continuent à rester le mêmes. Je pense que tant que les problèmes économiques de la jeunesse ne seront pas résolus, que la pauvreté ne sera pas remédiée il ne sera pas possible d'observer des changements sociaux radicaux en Turquie.

Le deuxième problème dont je veux parler est la discrimination sexuelle bien établie dans la société conservatrice turque. C'est l'un des problèmes les plus grands de notre pays. Les femmes doivent rester dans leurs cuisines quand les hommes vivent librement. Surtout les femmes qui appartiennent à une classe sociale faible ont des rôles très limités dans la vie active. L'identité sexuelle des femmes n'est pas encore reconnue par les grandes couches de la société. La sexualité est encore un tabou pour notre communauté. Le viol est encore considéré comme une méthode et manière de punir. La ville la plus développée de la Turquie, Istanbul est une scène pour au moins un meurtre "d'honneur" chaque semaine et presque chaque jour dans le pays. Bien sûr que les victimes sont pour plupart des femmes. Le concept de "l'honneur" est une charge qui pèse seulement sur les épaules des femmes.

C'est pourquoi les femmes, jeunes ou vieilles, ne se sentent pas en sécurité. En plus, il n'y a pas d'égalité en ce qui concerne les opportunités entre les différentes identités sexuelles. Malheureusement ce n'est pas seulement les femmes qui ne sont pas en sûreté. Les personnes LGBTI sont aussi en danger. L'Etat et les citoyens conservateurs repoussent les citoyens LGBTI. Les attaques contre les homosexuels et les transsexuels ont augmenté sérieusement. Ceux-ci vivent privés de plusieurs droits. Pour eux c'est très difficile de gagner légalement de l'argent. Ils doivent mener leur vie en cachant leur identité et tout en ayant de peur. Il faut que l'autorité politique trouve des solutions à cette discrimination cruelle. Il est évident que ce n'est pas toujours facile de créer, de construire une vie heureuse dans un pays si injuste au niveau des identités sexuelles. Cette situation crée aussi le désespoir pour le futur.

Le troisième et le plus important problème est la discrimination ethnique. La terre de la Turquie est une maison pour les différentes ethnies comme les turcs, les kurdes, les arméniens, les arabes, les grecs, les juifs, les circassiens etc. et c'est très intéressant qu'il y existe encore une certaine intolérance dans la société. Or malheureusement l'intolérance ethnique existe en Turquie. Il y a spécialement des préjugés contre les autres ethnies. La xénophobie est encore très forte. Par exemple un massacre ou un génocide qui est fait contre une petite ethnie est complètement légitime à la vue du peuple parce qu'ils sont des "païens" et il ne sont pas turcs. La discrimination ethnique rend la vie des autres ethnies plus difficile et triste. A voir des gens tués dans les rues à cause de leurs ethnicités détruit nos espoirs de vivre ensemble fraternellement en paix.

Pour conclure, je pense que c'est encore possible de vivre ensemble avec bonheur et amitié si et seulement nous tenons les mains de nos amis qui sont des différentes croyances, nationalités, identités sexuelles et idéologies. Il faut tout le temps avoir dans l'esprit que c'est la jeunesse qui fait commencer un changement radical. Ce n'est pas impossible, c'est seulement jamais tenté par personne.

Melis TAŞÖZÜ
(Atelier d'écriture)

Boş Anılar

Duruyorum. Düşünüyorum. Kaybettiğim benliğimin arsız gölgesinin peşinden koşuyorum. İçimde hala yakalama umudu var. Birden o umut kayboluveriyor. Yerini umutsuzluğa bırakıyor. Ve içimdeki umut tanecikleri adeta koşarak kaçıyor benden. Düşünüyorum. Muharebe alanından çığlıklar geliyor. Anlıyorum o bir saniyelik çığlığın içine nasıl duygular sığdırıldığını.

Yığılıyorum yere. Gökyüzünü izliyorum artık. Gülüyorum, çığlık atmak istiyorum fakat bir şey hissediyorum boşluğu sıkın. Anlıyorum, ölüyorum. Birden kafam alıyor her şeyi. Ben gidiyorum. Boşluğa gidiyorum. Ülkem uğruna verilmiş canım boşluğa doğru yol alıyor. Uyanmak istiyorum fakat başaramıyorum. Yanıma bakıyorum, bakır bir kaba konulmuş bir demir parçası. Düşünüyorum:bir parmak demir parçası onca yaşanmışlığı, şefkati ve aşkları insanın elinden almaya yetiyor. Öyleyse biz neden hayata böylesine sarılıyoruz?

Vücudumda hissettiğim acı ruhuma işlemeye başlıyor. Kaçıp uzaklaşmak istiyorum. Buralardan gitmek istiyorum. Çaresiz karanlığımın içinden çıkıp fısıltıyla çığlık atmak istiyorum. Sanırım kaybettiğim benliğimi buluyorum. Düşüncelerim içine saklanmış bir köşede öylece duruyor. Düşünüyorum. Somutluklardan uzaklaşıp soyut düşüncelerime sarılmak istiyorum...

Yankı KULAKCI
(Yazı Kulübü)

Temiz Sayfa

İnsanlar arkalarında bıraktıkları dopdolu yıllara veda edip yeni bir yıla girerken onu yeni doğmuş bir bebek gibi temiz ve masum görürler. Yeni yıla ilgili yeni kararlar almaksa bebeği nasıl yetiştireceğini planlamaktan farksızdır. Her ebeveynin bebeği yetiştirirken hata yaptıkları gibi bizler de yeni yılımızı eskitirken geriye baktığımızda hoşlanmayacağımız şeyler yaparız. Bebeğin içinde doğduğu ortam ve ailesi bu kuramda temiz bir sayfa açıyor diye her şeyiyle değiştiremeyeceğimiz yaşam biçimimizdir. Yani her yeni yıl kendimize yeni bir yaşam seçemeyiz. Tıpkı bebeklerin doğmadan önce ailelerini seçemedikleri gibi.

Ama yeni yıl benim için şu ana kadar hep deftere attığımız tarihteki bir rakamlık fark ve bir gece öncesindeki eğlenceden ibaret olmuştur. Hatta her sene saat oniki olmadan yaklaşık yarım saat önce geride bırakmak için kutlama yaptığımız yıla kendimce sarılmaya çalışır, onca yaşanmışlığı unutup bitmekte olana daha alışmadan yeni yıla hazır olmadığımı düşünürüm. Çünkü arkama baktığımda her zaman tek gördüğüm mutluluklarım olur. Buna rağmen, o yarım saatlik süreç geçer geçmez yani o temiz sayfayı açtığım anda , iki saniye önce içinde bulunduğumuz yılın rakamlarını bir daha tarih olarak atamayacak, yalnız eskiden tarih attığımız yerlerde onu görebilecek olmak benim için geride bırakılan yılı asırlar kadar uzak kılar. Ve yeni yılın artık yeni olmadığı gerçeği vardır. Biz çoktan sürmekte olduğumuz hayatlarımızla ve tüm geçmişimizle içindeyizdir, onun.

Bu yüzden yeni yılda bir şeyleri değiştirmek istemek ya da ondan bir şeyler beklemek bana her zaman mantıksız gelmiştir. Hayatımızda köklü değişiklikler yapmak için bile olsa yeni yıla ihtiyacımız yok. İstedığımız her an her şeyi değiştirebiliriz. Zaten günleri özel yapan şeylerde değişimdir veya yeni yıldan bir şey beklemek diyelim. O bize dopdolu yaşamamız için oniki aydan fazla bir şey veremez. O zaman kesiti içinde beklentilerimizin gerçekleşmesi tamamen bizim elimizdedir. Bu yüzden "Yeni yıldan ne bekliyorum?" sorusu yerine " yeni yıla ne verebilirim?" diye sormak bana göre her zaman daha akıllıcadır. Bu yüzden yeni yıl yeni ben olayı yeni sayfalarımızı açmadan önceki 10'dan geriye sayımın son saniyesinde attığımız çığlıklarla son bulur.

Serra YEDİKARDEŞ

Vejetaryenlik ve İnsanın Doğası

“İnsan; yaşamak için öldürmek zorunda olduğunu, etin kuvvet verici bir besin olduğunu ve yemezse öleceğini sanmış bir kere.”

Sadık Hidayet

Eğer hayvanları seviyor fakat vegan olmayı aşırılık olarak görüyorsanız, sevginin anlamı konusunda kafanız bir hayli karışık demektir.

Gary L. Francione

Vejetaryenlik etik sebeplerden ötürü hiçbir et ürününü tüketmemektir. Hayvanlara çekirtilen gereksiz işkence ve sömürüye karşı politik bir duruştur. Veganlık da et, süt, yumurta, yoğurt gibi hiçbir hayvansal ürünü tüketmemektir. Bu tüketmeme eyleminin içine hayvanlardan elde edilen kıyafetleri, çantaları, aksesuarları, ayakkabıları, kürkleri de kullanmamak da girmektedir. Her türlü hayvan sömürüsüne, işkenceye karşıdır ve günümüzde vejetaryen olan çoğu kimse ilerisinde aynı etik sebeplerden ötürü veganlığı seçmektedir.

Hiçbir hayvanın; etini insanoğlunun tüketmesine gerek yoktur; ancak Sadık Hidayet'in de dediği gibi buna bir kere inanılmıştır ve düşünmeyen, araştırmayan her insan, tıpkı her gün milyonlarcasını gördüğüm(üz) gibi buna körü körüne inanmaktadır. Doğduğumuz andan itibaren, daha bilincimiz oluşmadan, faydalı ve ihtiyacımız olduğu gerekçesiyle hayvansal ürünleri tüketmeye başlıyoruz ve etobur olmasak bile “et tüketen” bir organizma haline geliyoruz. İnsanın doğasında öldürmek yer almamaktadır, ne psikolojik olarak ne de biyolojik olarak. Hayvanlara işkence etmek aslında insanların makamına edilmiş bir küfürdür; ancak çoğu insan bilinçsiz bir şekilde bu küfürle yaşamaktadır. Bu bilinçsiz yaşayışın sebebi de kalıplaşmış bilgilerden, kültürden ve dayatmalardan kaynaklanmaktadır. Her hayvan insan gibi acıyı, mutluluğu hisseder, hepsi bilinçli canlılardır ve insanın yapısı et yemeye uygun değildir. Neden mi?

İnsanlar, biyolojik evrime bakacak olursak et yemeye elverişli canlılar değildir. İnsan hayvanının evrim ağacındaki en yakın akrabası olan

şempanzeler, maymunlar temel besinleri olan meyve ile beslenirler. İnsanlar et yemek için evrilmiş olsaydı diğer yırtıcı hayvanlar gibi (aslan, kurt, vaşak vb.) hayvanların peşinden koşardı. Ancak dört bacağımız üzerinde bile hareket etmiyoruz, hayvanların peşinden koşup avlanmıyoruz. Onları avlamak için pençelerimiz yok, eti kemiği ile yiyemiyoruz, bunun yerine pişiriyoruz ve damak tadımıza uygun bir hale getiriyoruz. Dişlerimiz yırtıcı hayvanların aksine ince ve kısadır, çiğ eti koparacak kadar uzun ve sivri köpek dişlerimiz yoktur. Midemiz etoburlara göre ince ve güçsüzdür, eti çiğnemediği yutup hazmetmemiz imkansızdır. Midemizde alkaline pitalin bulunur, bunlar da eti sindiremez ve saldı bezimiz ette bulunan aşırı azotu etoburlardaki gibi amonyağa dönüştüremez. Midemiz ve pankreas bezimiz eti çözündüremez ve midede azota dönüştürülemeden et karaciğerde de uzaklaştırılmadığı için gut, romatizma ve benzeri bir çok hastalık çıkar. Etteki fazla kolesterol ve A vitamini insana uygun değildir, bu yüzden her gün milyonlarca kişide kötü kolesterol (LDL) çıkmaktadır ve "et ve tereyağ gibi hayvansal gıdaların azaltılması" söylenmektedir. Ayrıca etin, sütün ve süttten üretilen diğer hayvansal ürünlerin protein ve kalsiyum sağladığı söylenmektedir. Oysa etteki fazla asit vücut tarafından uzaklaştırılır, bunun için de kemiği oluşturan fosfat ve kalsiyum devreye girer. Asiti uzaklaştırırken fosfatı ve kalsiyumu yavaş yavaş kaybederiz. Bunun sonucunda da kemik erimesi, eklem kırılması ve kemiklerin güçsüzleşmesi gibi sakatlıklar, hastalıklar meydana gelir. Hayvansal ürünlerin insana fayda sağladığı inancı yüzyıllar boyunca topluma yerleşen bir yanılgıdan başka bir şey değildir. Nasıl yerleştiğine dair bilgiler başka bir yazı da ele alınabilir; ancak şu an sadece vejetaryenlik ve insanın zaten doğasına uygun bir yaşam biçimi olduğu üzerinde duruyoruz. Öte yandan insanların bağırsakları etoburlardan 9 kat uzundur, bu yüzden sindirimi günler, hatta haftalar sürer, hatta hepsi sindiremediği için et bağırsak da bozuşup öldürücü mikroplar oluşmaya başlar. Et tüketimi damar tıkanıklıklarını, kalp krizini, koroner arter hastalığı ve diğer kalp

>> Vegan Besin Piramidi

hastalıklarının oluşmasında bir numaralı faktördür. Uluslararası yapılmış çalışmaların ve Türk Kardiyoloji Derneği'nin de belirttiği gibi her gün et ve diğer hayvansal ürünleri tüketen birinde ortalama LDL minimum 200 mg/dl, vejetaryen birinde 140 mg/dl, vegan birinde ise 133 mg/dl'dir. Evrimsel açıdan incelemeye geri dönecek olursak, ağızımız avı yutabilmek için açılmaz. Avlanamıyoruz, doğal besinimiz olan meyve, sebzelerle beslenmiyoruz, doğada yaşamıyoruz bunun yerine hayvanları mezbahalara kapatıp antibiyotiklerle büyütüp, doğal olmayan yöntemlerle hamile olmasını sağlayıp sütünü, yumurtasını çalıyoruz, daha sonra pişirip 'süsleyerek' onları tüketiyoruz ve hem doğaya hem kendimize zarar veriyoruz. Böyle bir durumda doğadan ve doğallıktan bahsetmemiz mümkün bile değildir; çünkü yapılan bu 'hapis' işleminin doğayla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Doğada hangi hayvan böyle bir yeme düzenine sahip? Oysa bitkiler, meyveler, sebzeler, doğada tüketmemiz için var. Bizi hayvanlardan ayıran 'tek' özellik olan alet yapabilme yeteneğimiz katletmeyi ve tecavüz etmeyi barındırmaz; çünkü bu yeti bize kolaylık getiriyor olmalıdır, doğaya ve canlılara zarar vermeyi değil.

Eğer etobur olsaydık, daha önceki paragraflarda da dediğim gibi doğada olan her şeyi yapabirdik. Başta doğada yaşadık ve avlanırdık. Ayrıca öldürmek bir içgüdüdür; ancak insanların doğdukları andan itibaren böyle bir içgüdüleri yoktur. Bu toplumla, kültürle, yetişmeyle öğrenilen ve şekil alan bir olgudur, tıpkı et yemek gibi. İnsanın etobur olduğu ve her şeyi yiyebilecek olduğu sanılmış ve çoğu insan bunu araştırmadan, sorgulamadan kabul etmiştir. Peki bunlar bu kadar açıkken neden buna göre yaşamıyoruz? Çünkü bu bir mide meselesidir ve insanlar için birinci derecede önemlidir. Açlık içgüdüğü duymadığı halde yemek yiyen tek canlıyız; sadece içgüdüsel olarak beslenmiyoruz. İnsanlar doğdukları andan itibaren etoburlardır; ancak ne zaman bir bebeğin ya da hiç et yememiş birinin ağızına eti koyarsanız o insan et yiyen biri haline gelir çünkü insanlar midelerinden ve onun hazzından başka bir şey görmezler. Aslında meyve ile beslenen ama hevesleri yüzünden her şeyi yiyen bir canlı haline gelen insan hayvanı ya doğal besinini yiyecek ya da yok olacaktır.

Vejetaryenlikle ilgili daha fazla bilgi için:

- Vejetaryenliğin Yararları
- Gary Yourofsky - Best Speech You Will Ever Hear
- (<http://www.youtube.com/watch?v=es6U00LMmC4>)

Gülce DEMİRER

Kostümün Onemi

Hayatımızda büyük bir yeri olan sinema ve tiyatrunun önemi her geçen gün artmaktadır. Günümüze kadar ulaşmayı başaran birçok klasik tiyatro eseri her zaman döneminden bir parça taşır. Bu parçaların başında kostümler yer alır. Her ne kadar izleyici tarafından pek iyi bir biçimde anlaşılmasa da dönem kıyafetlerinin rolü çok büyüktür. Aksi halde oyuncuların performansı gözümüze düşündürücü ve tamamen değişik görünür. Bir oyuncunun kostümü bize; o dönemin tarzı, olayın nerede yer aldığı, karakterin ifadesi ve kişiliği hakkında bilgi verir. Örneğin, okulumuzda Türkçe tiyatro tarafından oynanan "Ay Işığında Şamata" adlı oyunu ve İngilizce tiyatro tarafından oynanan "Grease" adlı müzikali ele alalım. Her iki oyun da anlaşıldığı gibi hem dönemi hem yeri hem de

karakterleri bakımından farklılık gösterilebilmektedir.

Bu farklılık aksesuar, makyaj, saç stili ve dekoru da olmakla birlikte en iyi biçimde kostümler aracılığıyla gösterilebilir.

Bunun yanında, seyirciye oyundaki duyguyu tamamen aktarabilmek için kostümü tasarlayan

kişinin oynanacak olan eser hakkında birtakım bilgiye de sahip olması gerekir. Tasarlamaya başlamadan önce araştırıp bir yerden ilham alabilmek ve bunu tekrardan yorumlayabilmek, iyi bir tasarımcı olma yolunda büyük bir adımdır; çünkü kostümlerin rengi, deseni, kalitesi ve kumaş türü o tasarımcının stilini yansıtır. Ayrıca, yaratıcılığını ve hayal

gücünü kullanarak en küçük bir çizim hatasını kapayabilir.

Yıllar geçtikçe moda dünyası da ilerlemektedir. Günümüzde herkes tarafından bilinen ünlü modacılar, kostüm tasarımcılarından etkilendiklerini ve onlardan esinlenerek çalıştıklarını belirtmektedir.

Bir film, dizi ya da tiyatro eseri sadece giyilen kıyafetler için ya da başrol oyuncusunun tarzını görebilmek için izlenebileceği moda dünyasında bilinen bir gerçektir.

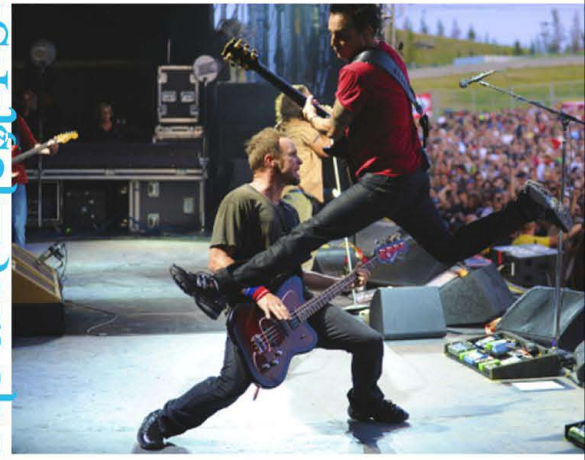
Asya BEKRİOĞLU

PEARL JAM

LIGHTNING BOLT

Album Elestirisi

Pearl Jam, 1991 yılında Seattle'da kurulan bir alternatif rock/grunge grubudur. Pearl Jam'i günümüze kadar getiren en büyük özellik, yirmiye aşkın yıldır çıkardıkları onlarca albümde her zaman ana seslerini korumaları ve aynı zamanda da her dönemin alternatif sesini yakalayabilmeleridir diyebiliriz. Bu yazımda Pearl Jam'in tarihini yazmaktan ziyade Ekim 2013'te çıkan son albümleri Lightning Bolt'un şarkı şarkı analizini yapmak istedim, şayet tarihçe isterseniz internette onlarca kaynak mevcut. Amacım önce her şarkıya bir yorum yapmak, notlamak, sonra da bir genel cümle eklemek.

1. Getaway: Çok güzel bir açılış şarkısı. Gerçekten özlediğimiz PJ tonlarını içinde barındırıyor. Bass line'larını en çok beğendiğim şarkılardan biri bu albümde. Melodisiyle vs. olmuş bir şarkı. 4/5 verdim. Ayrıca Mind Your Manners'a geçiş açısından çok güzel uyuyorlar.

2. Mind Your Manners: Allahlık 90'lerden kopan eski bir PJ şarkısı! Her dinlediğimde mutluluktan havalara uçuyorum, açıkcası yazacak bir şey bulamadım. 5/5 hatta mümkün olsa 6/5 verirdim.

3. My Father's Son: Bass line'ları yine enfes; fakat sözler bir garip, gereksiz agresif geldi bana. Özellikle Eddie Vedder'in sadece bir kere "aile dostu" olarak tanıştığı öz babasıyla ilgili hislerini düşündükçe şarkı daha da bir acayip oldu. Sözleri bırakıp müziğe bakarsak, hoş bir altyapı var denebilir. Ben çok beğenmedim, 3.6/5 olsun.

4. Sirens: Albümdeki mükemmel şarkılardan. Böyle şarkılar duydukça insanlar hala nasıl başka bir şey dinleyebiliyor diye düşünüyorum doğrusu... Tek bir olumsuz yorum, klip için yayınladıkları single versiyonunun solosu açık ara daha güzeldi, bunda efektlerin aşırıya kaçtığını düşünüyorum. Ama albüm versiyonuna eklenen alt yapı sesleri o açığı kapattı gözümde: 5/5

5. Lightning Bolt: İlk kez bir PJ şarkısı albüme ismini veriyor, hal böyle olunca şarkıya olan beklentiler de hayli yüksek. Şahsen introsu çok sağlam geldi, ilk dinlediğimde nakarat bölümü standart 2000'ler PJ şarkısı gibi gelmişti ama dinledikçe bundan daha fazlası olduğunu fark ettim. Ana bölümler de çok hoşuma gitti. Ayrıca Mike McCready de gitarıyla konuşmuş yine. 3.9'dan 4 verdim. 4/5

6. Infaillable: Bu şarkıda da ana bölümler çok "sağlam"ken nakarattaki tempo kaybı beni üzdü. Eddie'nin gitar ile olan uyumu şarkıyı diğerlerinden ayırdı gözümde. Ah, nakaratı daha güzel olsaydı... 3.7/5 diyelim.

7. Pendulum: Bu şarkı olmamış. Çok denedim ama nedense bir türlü o ruh halini yakalayamadığım için bu parçayı kendime yakın göremedim. Vokalist Eddie Vedder'in sesine özel hayranlık besleyen arkadaşların hoşuna gidebilir; ama bence çok zorlayarak en fazla 3/5, o da PJ'in güzel hatrına...

8. Swallowed Whole: Pendulum'dan sonra çok iyi geldi, belki başka bir parça sıralaması olsaydı o kadar da etkilenmezdim ama bu halde 4/5'i hak etti. Bass gitar bu şarkıda da "iyi ki var!" dedirtti doğrusu!

9. Let the Records Play: Albümün en sürpriz parçası. Albümdeki üçüncü "mükemmel" şarkı gözümde. İlk kez dinlediğimde ağızmdan "Ne güzel şarkı yahu" nidaları döküldü, doğrudur. 4.5/5

10. Sleeping By Myself: Tam diyordum ki "Tam bir Eddie Vedder şarkısı olmuş", öğrendim ki Vedder'in solo albüm döneminde -Ukulele Songs- kaydettiği şarkılardanmış. Akor geçişleri çok hoş, geri vokaller de Eddie'ye çok güzel destek vermiş. 4/5

11. Yellow Moon: Bu şarkıyla ilgili yorumu Amerikan müzik ve edebiyat sitesi The A.V. Club yazarı Josh Modell'den alıyorum: "PJ daha önce Yellow Moon şarkısını yapmıştı sanki ve hatta çok daha güzelini!" Bu gönderme kesinlikle 2002-2007 arası çıkan albümleridir, ki bu en sevdiğim grubun en sevmediğim dönemine tekabül eder. Bence bu kadar yorum yeterli. 3.5/5

12. Future Days: Tam bir aşık şarkısı, sözleri de çok hoşuma gitti ama pek de bir özelliği olduğunu düşünmüyorum. 3.7/5 verdim. topladığımızda %78 gibi bir sayı ortaya çıkıyor, hatırları için 4/5 gibi düşünebiliriz tüm albümü. Unutulacağı ve bir ballad olarak dillere dolanmayacağı çok bariz olan en az 8 şarkı var albümde, ama iyi olanlar da gerçekten çok iyi. Bu belki bir klişe ama kimse Pearl Jam'den ilk iki albümleri olan bir "Ten" veya bir "Vs." kalitesi beklemiyor artık.

Bunlar dışında özel olarak bass gitarist Jeff Ament'ı gerçekten tebrik etmek isterim, basslar istisnasız her şarkıda çok doyurucu geldi. Diğerlerine ayrıca eklemeye yapmaya gerek yok sanırım, dile kolay 23 yıldır her zaman müzik listelerinin en tepesinde dolanan bir ekip.

Sonuç olarak, önceki albüm olan 2009 çıkışlı Backspacer'a göre daha sakin ama daha akılda kalıcı şarkılar içeren bir albüm var kulağımızda. Backspacer Alternative Rock türünü çok fazla yansıtıyordu, bu biraz daha harmanlanmış birçok türü denebilir. Ama ne olursa olsun, Pearl Jam ne yaparsa yapsın, yine de alır, yine de seve seve dinleriz.

Bir sonraki albüme kadar, Sirenleri duymaya devam...

Berke ALIKAŞIYOĞLU

Akıllı Telefonlar ve Zaman Kavramı

Artık ister yeni indirdiğimiz müzik parçalarını dinlemek, ister çevremizle en uçuk hallerimizi paylaşmak olsun hatta sanal uzaylarda kalkıştığımız maceraları yaşamak olsun, inanılmaz bir bağımlılıkla zamanımızı bu aletin emrine sunmuş bulunmaktayız.

Geride bıraktığımız on onbeş yılda iletişim teknolojisindeki baş döndürücü gelişmeleri göz önünde bulundurduğumuz zaman, en dikkate değer ilerlemelerin cep telefonlarında meydana geldiğine tanık olmaktadır.

Başlangıçta modern ve taşınabilir bir haberleşme aracı olarak planlanan cep telefonları geçirdikleri evrim sonunda, çok işlevli, haberleşme olanağı da sağlayan cep bilgisayarlarına dönüşmüşlerdir. İnsanlar bu küçük harika araçlara akıllı telefon adını takmayı uygun bulmuşlardır.

Yazımızda akıllı telefonların zamanla, daha doğrusu zamanımızla olan sorunlarını ele almak istiyoruz. İnsanoğlunun bu çok yönlü ve yetenekli yardımcısı bir yandan inanılmaz zaman tasarrufları sağlamakta, internetin tüm olanaklarını eşsiz erişim

kabiliyeti ile bağdaştırmakta, ayrıca arzu edildiğinde fotoğraf makinesine, oyun konsoluna hatta meteoroloji istasyonuna vs vs dönüşmekte, diğer yandan bizi sanal alemin düşler kuyusuna çekerek gündelik yaşamdan koparabilmektedir. Artık ister yeni indirdiğimiz müzik parçalarını dinlemek, ister çevremizle en uçuk hallerimizi paylaşmak olsun hatta sanal uzaylarda kalkıştığımız maceraları yaşamak olsun, inanılmaz bir bağımlılıkla zamanımızı bu aletin emrine sunmuş bulunmaktayız. Ömrümüzün fiziksel birimi zamanla eşdeğerdir, yani saniyedir ve mutlak değerini bilemediğimiz halde kuşkusuz ki sonlu bir sayıdır.

Hesapta, hayatımızın etkinliğini ve verimliliğini artırmak için tasarlanan akıllı telefonlar dikkat edilmezse, gitgide zamanımızı kontrolü altına alan adeta ömrümüzü tüketen bir rakip haline dönüşebilmektedirler. Bu tuzaktan korkan bazı öngörü sahibi kişiler, yeni telefon almaya gittiklerinde tezgahlara, konuştursun yeter başka bir şey istemem diyebilmektedirler. Arkadaşlar elimizdeki sonlu ve sürekli eksilen bir ömür sermayemiz olduğunu hiçbir zaman

unutmayalım. Hayatın tüm güçlüklerine tam anlamıyla hazır olabilmek için, geçirmekte olduğumuz zorlu eğitim döneminin, bize altın değerinde fırsatlar sunduğunu da aklımızdan çıkarmayalım ve bir hayal kuyusu oyuncağının bu altın dönemimizin ortağı olmasına izin vermeyelim. Konuştursun yeter!

Mehmet ARSEVEN
(Yazı Kulübü)

SOY' dan Uyarılar

Keşke, ormanlarımız daha verimli korunabilse, çoğaltılabilsen, işletilebilseydi. Atılması gereken adımlar ve yapılması gereken yenilikler yapılamadığından, ormancılığımız hantallaşmış ve ilkel yapısı ile adeta zarar veren bir yapıya dönmüştür. İstatistikler ortadadır. Peki bu büyük sorunu ortadan kaldırmak ve geleceğimizin doğasını bugünden yok etmemek için ne yapmalı? "Ormanların ve orman alanlarının yerel, ulusal ve küresel düzeylerde,

biyolojik çeşitliliğini, verimliliğini, kendini yenileme kabiliyetini ve yaşama enerjisini, ekolojik, ekonomik ve sosyal fonksiyonlarını yerine getirebilme potansiyelini şimdi ve gelecekte koruyacak ve diğer ekosistemlere zarar vermeyecek bir şekilde düzenleme ve yararlanma biçimi" Pan-Avrupa tarafından, Sürdürülebilir Orman Yönetimi'nin tanımıdır.

Sürdürülebilir Orman Yönetimi yani SOY ülkemizdeki bir çok insanın aksine ormanlarımızın korunması ve gelecek nesillere aktarılması için ne yapılması gerektiğini ve durumumuzun kritikliğini inceleyip üstünde çalışmalar yapmaktadır. Yani bizi uyaran ve durum analizimizi yapan birileri var, bunları dikkate alıp uygulamak da tabii ki bize düşüyor.

SOY çalışmaları bir izleme sürecidir. Bu süreç kesintisiz olarak devam etmeli ve yapılan değerlendirmelerle mevcut durum

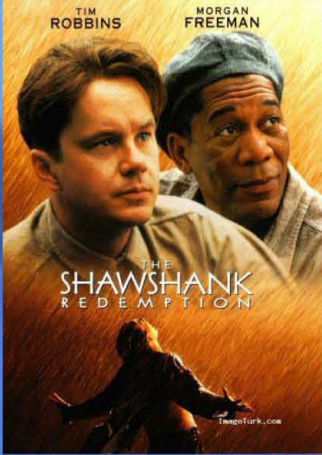
ortaya konulmalıdır. Bilgilendirme ve tartışma amaçlı konferanslar, kongreler, sempozyumlar vb etkinlikler yapılmaktadır. Ortaya çıkan sonuçlar bizim hedef ve çözüm yolumuzu belirler. Amaç bundan sonra neleri dikkate almamız gerektiğini iyi bilmek ve gerçekten dikkate almaktır. SOY bize sınırsız yardımda bulunabilir ve ne yapmamızı söyleyebilir; fakat biz kulak asmadığımız sürece bunların bir değeri olmaz. Kabul etmeliyiz ki ne kadar kurum, kuruluş, vakıf kursak da bunlar aracılığıyla sempozyumlar düzenleyip yazılar yazsak da bunların hiçbirisi ormanlarımızı ve geleceğin doğasını kurtaramaz. İnsan, sorumlu bir yurttaş olarak biz; doğamız ve başta ormanlarımızın değerini gerçekten anlamadığımız sürece bu kötü gidişten kurtulmamız zor görünüyor.

Yapılması gereken ise uyarıları dikkate alıp etrafımıza döşediğimiz perdeleri çekip gerçekliğe uyanmak ve SOY' un yaptığı çalışmalara bir anlam katmaktır; çünkü bu orman yönetimi hala 'sürdürülebilir'.

Ormanların önemini hatırlamak ve ağaç dikmenin yani geleceğin doğasını kurtarmak için geçen sene oluşturduğumuz "Saint-Joseph Fransız Lisesi Aydos Hatıra Ormanı" nın verdiği mutluluk hissini ve gurur duygusunu yaşamaktayız. Saint-Joseph Fransız Lisesi ve öğrencileri olarak mümkün olan ve elimizden gelen her çalışmayı geleceğin doğası için yapıyoruz ve yapacağız.

Tuğçe PEKER

The Shawshank Redemption Esaretin Bedeli

Yönetmen: Frank Darabont
Yapımcı: Niki Marvin
Senarist: Stephen King'in romanından Frank Darabont

Genç ve başarılı bir banker olan Andy Dufresne, karısını ve onun sevgilisini öldürmek suçundan ömür boyu hapse mahkum edilir ve Shawshank hapisanesine gönderilir. Hapishanede yaşanan her türlü kötü koşula rağmen Andy umudunu kaybetmez, hayata sıkı sıkıya tutunur. Onun bu tavır çevresindeki mahkumları etkiler. Bir süre sonra parmaklıkların arkasında bile özgür bir yaşam olabileceğine bütün mahkumları inandırır. Bu mahkumlardan biri olan Red ve Andy, dostluk kurarak hapishaneyi bambaşka bir yer haline getirirler. İmdb en iyi 250 film listesinde ilk sırada olan, herkesin tavsiye ettiği bu film, gerek afişi gerek konusuyla aslında hiç ilgimi çekmemişti. Hapishanede geçen bir filmin beni bu kadar etkileyeceğini düşünmezdim. Filmi izledikten sonra önümde duran bu filmi neden bu kadar geç izlediğimi düşünüp pişman oldum. En iyi 250 film listesindeki birinci sırayı kesinlikle hak eden bu film beni çok etkiledi. Filmin ilk sahnesinde Andy'nin mahkemesini görüyoruz. Andy karısını öldürmediğini düşünse

de emin değildir. Suçlu bulunan ve hapishaneye gönderilen Andy içeri adımını attığında Red ve diğer mahkumlar bahisleri açmıştır. Daha sonra yaşanan hapishane sahnelerinde acımasızlığa şahit oluruz. Andy de bu acımasızlıklardan nasibini almıştır. Bir çok kötü olay yaşayan Andy ne olursa olsun hayata olan bağlılığını kaybetmez. Red'den istediği çekici alan Andy onunla dost olmaya başlar. Bu sırada başka bir mahkum olan yaşlı Brooks'un hapishaneden çıkması daha sonrasında umudunu yitiren bir insanın intiharıyla noktalanır bu hikaye, Andy ile dost olmasa muhtemelen Red'in de başına geleceğini gösterir. Umudunu hiçbir zaman kaybetmeyen Andy hapishanede bir kütüphane kurmuştur. Bu kütüphaneyi yine sahip olduğu umut sayesinde geliştirmiştir. Daha sonrasında hapishane müdürüyle çalışan kahramanımızla, masum olduğunun ortaya çıkmasıyla tavır değiştiren müdürün arasında çıkan problemler Andy'nin başını belaya girmesine neden olur. Filmin başından sonuna kadar bize umudu aşıl原因an kahramanımız, Red'e de umut hakkında kısa bir konuşma yapar. Bu konuşma Red'in hapishaneden çıktığında hayatını kurtaracaktır. Red'den aldığı küçük çekikle kaldığı hücrede delik açan Andy istediğine ulaşır ve hapishaneden kurtulmayı başarmıştır.

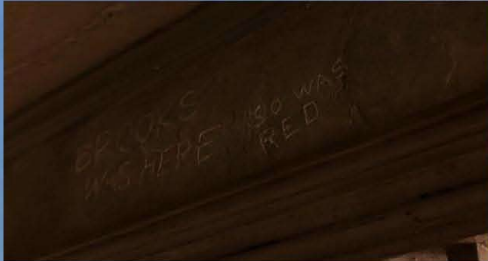

Filmin başında şartlı tahliye talebi reddedilen Red'in sonunda şartlı tahliye başvurusu kabul edilir. Red de artık özgürdür. Başta Brooks gibi yaşayan Red, beni "sonu Brooks gibi olacak" diye tedirgin etti.

bir şeydir. Belki de en iyisi. Ve iyi şeyler asla ölmez." Andy cezaevinde Red'le olan son konuşmasında ona bir umut verir. Bu umut Red'in hayatta kalmasını sağlar ve sonunun Brooks gibi olmasını önler. Andy'nin ona yazdığı mektubu okuyan Red'in artık tek amacı vardır; dostunun yanına gitmek.

Filmin son sahnesinde Andy ile Red'in, Andy'nin "Hayatımın geri kalanını yaşamak istediğim yer burası. Hiç hafızası olmayan sıcak bir yer." dediği Pasifik'te buluştuğunu görüyoruz. Filmin sonunda yüzümde oluşan gülümseme filmi kısaca özetleyebilir belki de... Kısacası film her sahnesiyle bize sıklıkla umudun kaybedilmemesi gerektiğini söylüyor; çünkü umudumuz varken her şeyi başarabiliriz.

Filmde Andy Dufresne'i canlandıran Tim Robbins ve Ellis Boyd Redding (Red) 'i canlandıran

Morgan Freeman inanılmaz oyunculuklar sergiliyorlar. Tim Robbins bize Andy karakterini çok iyi yansıtırken Morgan Freeman ise Red karakterini saygı duyulacak biri haline getiriyor. Bizi, dışarıdan izleyen biri olarak değil; sanki yakın birisinden olayları dinleyen biri gibi hissettiren, olayları ve karakterleri

içselleştirmemize yardımcı olan Red karakterinin olayları anlatımı ve yorumlamasıyla film bizi içine alıyor.

Kısacası Esaretin Bedeli kesinlikle izlenmesi gereken bir film. Özellikle umutsuz ve üzgün olduğunuz zamanlarda...

Kubrick ve Tarkovsky'nin Uzay Yarışı

Rus yönetmen Andrei Tarkovsky'nin 1972 yılında filme aldığı filmi 'Solyaris' (İngilizce'ye 'Solaris' diye çevrilmiştir), Stanley Kubrick'in 1968'de çektiği Amerikan yapımı '2001: A Space Odyssey' (2001: Bir Uzay Destanı) filmine Sovyet cevabı olarak nitelendirilir. Oysaki Tarkovsky, Solyaris'i Kubrick'in uzay macerasını seyretmeden önce çektiğini iddia etmiştir; fakat daha sonraları 2001'i yapay ve hümanizmden uzak olmakla suçlamıştır.

Bu iki bilim kurgu filmi, Soğuk Savaş döneminde Sovyet Rusya ve ABD'nin uzay yarışının yankıları olarak ortaya çıkmıştır. Hatta 2001: A Space Odyssey hakkındaki spekülasyonlar, Ay'a giden ilk insanlı araç Apollo 11 görüntülerinin aslında gerçek olmadığı, Kubrick yönetmenliğinde stüdyoda çekildiği teorilerine kadar gitmiştir.

Yönetmenlerin özgün tarzlarına rağmen konu itibarıyla bu iki film başlangıçta oldukça paralel görünür. İkisinde de insanın evrendeki rolünün belirsizliği ve ait olduğu Dünya'dan ayrılmasının muhtemel sonuçları üzerinedir. Ancak bu iki mükemmeliyetçi yönetmen, aynı temada bambaşka iki şahesere imza atmıştır.

2001'de insan aklı, icatları ve iradesine övgü vardır. Dolayısıyla uzay, insan tarafından keşfedilmeyi, hatta işgal edilmeyi bekler. İnsan ki aklıyla kendinden daha kusursuz makineler yaratabilir ve onları yine kendi başına yenebilir, insan ki en bilinmeze bile ulaşabilir. Bütün bunları insan, bin yıllar önce gezegenine düşen bir kıvılcım sayesinde başarmıştır. Filmin ilk kısmı 'İnsanın Şafağı'nda, açlık ve vahşi hayvanlar yüzünden nesli tükenmek üzere olan insansı maymunlar, onların potansiyelini fark eden Dünya dışı bir gücün müdahalesi sayesinde silah kullanmayı öğrenir ve avlanmaya başlar. Böylece o yabancı gücün ekini haline gelir.

Solyaris'te ise görevlerinin ne olduğunu bile anlamadığımız üç bilim adamının ait olmadıkları uzayda giderek içe kapanmalarının ve kendilerini gerçekten soyutlamalarının hikayesi anlatılır. İnsan naif ve güçsüzdür. Ürettiği teknoloji işe yaramaz ve gereksizdir. İnsanı uzayda yalnızlık ve başarısızlıktan başka bir son beklemez. Filmin kahramanları kendilerini uzay gemisi içinde özlemini çektikleri insanların hayaletleri arasında kaybetmiştir ve anormal olduğunu bildikleri

bu durumu son verme, yani Solyaris Okyanusu bölgesinden uzaklaşma, iradesini gösteremezler çünkü bir daha karşılaşamayacakları sevdiklerini terk edemezler.

2001'de kahramanlar bütün insanlığı temsil eder, onun geçmişi izleyiciyi ilgilendirmez, kahraman yalnızca o an, eylemleri gerçekleştirmek için vardır. Solyaris'te ise tam tersine bireyler üzerine odaklanan bir film, kahramanların arzuları, zaafı ve özlemleri ön plandadır. Solyaris izleyiciye uzayda geçen bir hikaye hissi vermektense karakterleri gözlemletir. Hatta filmi izlerken zaman zaman olayların nerede geçtiği bile önemini yitirir.

Tarkovsky dindar bir kişiliğe sahip olduğu için uzay çağına yaklaşımı da o yöndedir. İnsan, ait olduğu, hatta yaratıldığı Dünya'dan ne kadar uzaklaşırsa Tanrı'dan da o kadar uzaklaşır. Komünist bir devlette çekildiği gözetildiğinde filmin psikolojik ve teolojik içeriği ve bireyci yaklaşımı oldukça şaşırtıcıdır. Kubrick'in 2001'i ise tam tersine, Darwin'in evrim teorisi üzerine kurulmuş bir hikayedir. Alet kullanmayı başaran maymun diğer hayvanlardan üstün konuma gelmiştir ve zamanla Ay'a koloni kuran insana dönüşür.

Solyaris geçmişe, 2001: Bir Uzay Destanı geleceğe dönük filmlerdir. Tarkovsky'nin filme müzik olarak Bach'ı kullanması tesadüf değildir, Bach'ın kilise müziğini andıran tarzı filme ruhani bir hava vermiştir. Kubrick ise tam tersine Johann Strauss, Richard Strauss ve Ligeti gibi daha 'yeni' isimleri tercih etmiştir. Ayrıca Kubrick'in seçimleri, uzay çağı ve uzay yolculuğunu daha destansı hale getirmiştir. Zaten filmin orijinal adındaki "odyssey" kelimesi (tam Türkçe karşılığı olmasa da, uzun serüven) Homeros'un Odyssea destanından gelmektedir. Odysseus'un kaybolduğu deniz bu sefer uzaydır ve insan bir kez daha engellere karşı gelmeli ve bilinmeyenle yüzleşmelidir.

İki film arasında meydan okumadan çok tesadüf olarak kabul edeceğimiz teknik bir benzerlik veya karşıtlık da mevcuttur. 2001: Bir Uzay Destanı'nda on dakika kadar süren solucan deliği sahnesi, Solyaris'te uzun uzadıya giden bir otoban olarak karşımıza çıkar. Ancak otoban, solucan deliğindeki renk cümbüşünün aksine siyah-beyazdır ve solucan deliği filmdeki 'son yolculuk' iken otoban sahnesi Solyaris'in başındadır.

Özetle, Stanley Kubrick'in 2001: Bir Uzay Destanı'ndaki insanlık aklı, icatları ve kararlılığı sayesinde keşfedilmeyi bekleyen yerlere açılan bir kapıya ulaşmıştır. Andrei Tarkovsky'nin insanlığı ise Solyaris'te bilinmeyenle karşılaştığında korkmuş ve içe kapanmıştır, adeta çukura yuvarlanmış ve kendi kendine debelenmeye başlamıştır.

Göç

7-25 Kasım arasında Moda Semtinde Veli Sapaz tarafından hazırlanmış renkli, canlı ve dinamik çizgilerle tuvale dökülmüş, ilgimi çeken bir sergiyi sizinle paylaşmak istiyorum. Öncelikle sergi sahibi Veli Sapaz'ı tanıtmakla başlayalım.

Veli Sapaz, 1942'de Çorum'da doğmuştur. Ankara Gezi Eğitim Enstitüsü resim bölümünü bitirmiş ve daha sonra Çorum öğretmen Okulu ve Pendik Lisesi'nde çalışmıştır. Ardından İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü resim bölümünde öğretim görevlisi olmuş ve Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi resim bölümünde öğretim üyesi olarak kariyerini sürdürmüştür. Şu ana kadar yurt içinde 49 sergi açmakla beraber birçok karma sergiye katılmıştır. 1998'de emekliye ayrılmasına rağmen hala İstanbul'da çalışmalarını sürdürmektedir.

Veli Sapaz genel olarak temasını göç olarak bellemiştir ve Türk tarihine bakıldığında kültürümüze zamanında işlemiş göçebe hayat tarzını farklı yollardan incelemeyi başarmıştır. Aslında tabloların çoğunda gruplar halindeki insanların sırtladıkları eşyalarla yol aldığını görüyoruz ama her tabloya ayrı bir tat sinmiş, her resmin kendi özü, kendi kokusu var.

Sergide ilgimi çeken bu parçaların çoğunda genellikle kullanılan renkler; sarı, turuncu, mavi ve kırmızıdır. Peki bu renkler neyi temsil eder ve göçle nasıl ilişkilendirebiliriz?

Kırmızı; canlılık ve dinamizmle ilgili bir renktir ve fiziksel olarak ataklığı, canlılığı, duygusal bağlamda bir işi sonuna kadar götürün azmi ve kararlılığı gösterir.

Sarı; zeka, incelik ve pratikle ilgilidir. Toplumsal yaşamı ve birlikte çalışmayı yansıtan bir o kadar da geçiciliğin ifadesidir.

Mavi; sınırsızlık ve sakinliği sembolize eder.

Son olarak turuncu; güç ve dayanıklılığın sembolüdür.

Bunları 'göç' kavramı içerisinde ararsak, göç eden insanların gecelerini gündüzüne katarak yollar katetmesi, onların varmak istedikleri noktaya ulaşma azimlerini yani kırmızıyı görürüz. Sarıyı ise, topluca göç eden insanların birlik içinde hareket etmesinde ve zor şartlara beraberce göğüs germelerinde bulabiliriz. Ayrıca göç kavramının sonsuz değil, geçici bir kavram oluşu da sarıyı niteler. Mavi, varılabilecek noktanın sınırsızlığını yansıtır ayrıca sakinliği de değişik bir şekilde ele alır. Sonuçta göç sırasında kişi günlük işlerinin peşinden koşmuyor olacak ve kendini tanıma fırsatı bulacak, bu ona bir nesli ile teselli ile yanında dinginlik getirebilir. Olaya realist bir açıdan bakarsak kişi dinginliği sadece benliğinde bulabilir; çünkü geçmiş hayatından ona kalacak tek şey yine kendisi olacaktır. Son olarak turuncu insanların göç sırasında gösterdikleri güç ve performansını temsilen vardır. Bu tabloda göç eden insanların eski yaşam alanlarından kopup buna duyulan üzüntülerinden ya da yol süresince ne kadar yorulduklarından değil de daha çok optimist düşünceler işlenmiş, kişisel olarak bana tablolar 'ümit' kavramını yansıtmaktadır. Yeni bir yere ait olma ümidi, varılacak yerin hayalleri ve eskisinden daha iyisine kavuşma ümidi.

Peki, şu ana kadar temanın göç oluşundan ve göç olgusunu tablodaki renklere nasıl bağlayabileceğimizden bahsettik ama göç tam anlamıyla nedir ?

Göç aklımıza; uzun yol, hasret, özlem, yenilik gibi kavramlar getirir. Sözlük anlamına bakacak olursak, insanların tek tek ya da topluluklar hâlinde, yaşadıkları yerleri, uzun ve kalıcı olarak değiştirmeleridir.

Sebepleri ise birçok faktörden dolayı olabilir. Göçler, politik, ekonomik, toplumsal, coğrafi, dinsel olmak üzere birçok nedenden dolayı gerçekleşebilir. Eski dönemlerde, insan toplulukları kuraklık, toprakların verimsizliği, sert iklim gibi doğa koşullarına karşı güçsüzlüklerinden dolayı göç etmek durumunda kalırlardı.

Peki göç bu mudur? Bu kadarla biter mi? İnsanlar toparlanıp başka bir yere yerleşip hemencecik refaha mı kavuşurlar? Bunu sorgularken göçün sadece ne olduğuna veya neden olduğuna bakmanın bir hata olduğu kanısına vardım. Göç belki sözde bu kadar basittir ama pratikte insanlar üzerinde nasıl etkileri olduğuna bir göz atalım.

Göçün türü insanın ona olan tutumunu etkileyebilir. Örneğin zorunlu göç, gönüllü göçten haliyle kişiye daha ağır ve zor gelebilir. Sonuçta zorunlu olarak kendine kurduğu düzeni ve rahatı bozup yeniden başlamak çoğu kişinin kaçınacağı bir durumdur.. Kendini kurtarmak için bir yerden gitmek zorunda isen, bunun sebebi olan tehditlerin yarattığı travmayla hem de hazırlıksız bir şekilde yurdundan kopmanın getirdiği yükü uğraşmak zorundasın. İnsanlar bu sebeplerden dolayı yerleşik hayatı benimsemektedirler. Göç ederken geride bırakılanların, boyutu da çok önemli. İnsana destek veren, onu koruyan ve güçlendirenler geride bırakılıyorsa, göçün olumsuz psikolojik etkileri o kadar fazla olacak, karşılığında ulaşılacak yerden beklentiler de bir o kadar artacak. İnsanın sevdiği, yakın çevresi, dili, kültürü, içinde yaşadığı, kenti ya da yurdun benzer güzelliklerini gözü arayacak bulamazsa kişi ya da grup kendi içinde çelişecek belli sıkıntılarla karşılaşacaktır. Örneğin depresyon, bunaltı veya endişe gibi sorunlarla karşı karşıya kalabilir halbuki göç edilen yer ne kadar kucaklayıcıysa,

göçün olumsuz etkileri o kadar azalacaktır, kişi o kadar rahatlayacaktır.

Şimdi resimde tarlaların arasında süzülen insanların psikolojisini daha net anlayabiliyorum. Nereye giderlerse gitsinler arkalarından eski topraklarının bir parçasını sürüklerler ama yeniliğin cazibesıyla yola devam etme gücü bulurlar. Ayağının altına kırılan ince boyunlu altın başklar çiğnenirken hep ileri bakarlar, hep gökyüzüne, yani maviye. Kullanılan net değil de daha dağınık çizgilerin aynı insanların psikolojisi gibi karışık ve hassas oluşu onların göçten ne denli etkilenebileceklerinin göstergesidir. Göç tamamen olaya karşı olan tutumunuza bağlıdır. Veli Sapaz bence göçü daha optimist bir yönüyle incelemiştir, peki ya size göre göç nedir?

Dila KILIBOZ

Education et enseignement à l'école OU à la maison?

De nos jours, nous sommes d'accord pour dire que l'instruction individuelle est un projet obligatoire pour que nous puissions obtenir des places importantes dans la société. On reconnaît cependant qu'il existe plusieurs raisons idéologiques, géographiques ou pédagogiques qui influencent les parents quand ils décident de donner une éducation nécessaire à leurs enfants chez eux et il y a aussi des parents qui ne pensent pas comme les autres et qui préfèrent réaliser le projet d'éducation à la maison.

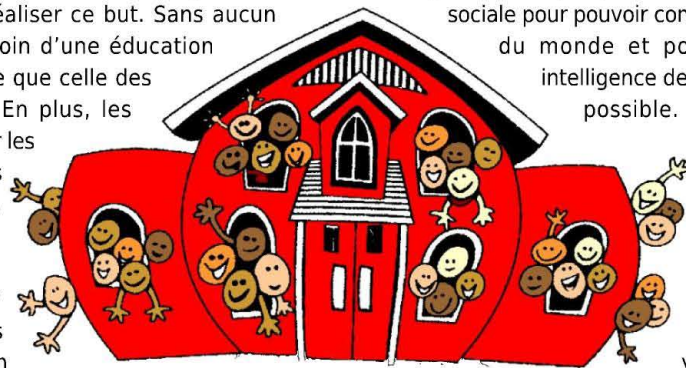
Tout d'abord, il y a une vraie certitude que nous devons accepter : l'éducation à la maison peut être très bonne pour les enfants qui ont un niveau très élevé d'intelligence et des facultés favorables pour réaliser ce but. Sans aucun doute, ces enfants ont besoin d'une éducation différente et plus disciplinée que celle des autres types d'éducation. En plus, les parents peuvent mieux savoir les besoins de leurs enfants et ils peuvent aussi utiliser les nouvelles technologies pour pouvoir obtenir les informations et pour pouvoir apprendre de nouvelles techniques à leurs enfants. On sait bien qu'il y a eu dans le passé plusieurs scientifiques qui ont suivi l'éducation nécessaire chez eux à cause de n'avoir pas pu s'intégrer au système scolaire. Comme Einstein, Pasteur et Euclide... Donc nous pouvons bien dire que le concept d'avoir une carrière d'éducation scolaire est une nouvelle invention datant du vingtième siècle...

D'un autre côté, nous devons reconnaître qu'il y a aussi un vrai risque : l'éducation et l'enseignement à la maison éloignerait l'enfant du milieu social où il apprend à connaître les autres et les juger suivant ses relations sociales ; l'absence

de ce genres de relations peut provoquer le risque de ne pas pouvoir développer son identité sociale par conséquent une maladie sociologique peut apparaître chez l'enfant. Même si l'enfant est très intelligent en maths ou bien en physique, au fur et à mesure qu'il reste chez lui, la probabilité de devenir asocial augmente parce que l'école est un lieu dans lequel l'enfant comprend le sens d'être accepté par un groupe et il apprend comment il faut être un homme pour pouvoir communiquer avec les autres. Ces enfants peuvent devenir des hommes qui se perdent et s'effacent dans la société malgré leur intelligence... Même les sociétés comme

Google, ont accepté qu'il faut d'abord avoir une intelligence sociale pour pouvoir comprendre la situation actuelle du monde et pour pouvoir utiliser notre intelligence de la manière la plus profitable possible. Il faut avoir des relations sociales pour que les autres utilisent nos informations qui s'améliorent en observant les besoins variés de la société.

Pour conclure, on voit qu'il y a plusieurs éléments à considérer sur l'éducation à la maison. Nous devons bien mesurer les conséquences car il y a beaucoup de risques aussi. Notre enfant peut devenir un homme qui change le monde ou bien il peut devenir un homme qui est perdu dans la société... Donc est-ce qu'on est bien qualifié et courageux pour pouvoir prendre une décision comme cela qui pourrait influencer l'avenir de l'enfant?

Devr-i âlem

Bu son aydınlığını Büyük Atlas'a sakladığım gecenin
İsi sindi gömleğime
Ve bir anda şalteri attı zamanın
Dansa durduk Kronos'la
Yetmiyor dedi bir türlü soluğum
Gömdü tırpanını beş kollu zeytin ağacının dibine
Elimi eteğimi çekiyorum dedi serüvenlerinizden
Artık ağzının etrafında dönmeyecekti dünya.

Elif Naz SANSOY

Uzak

Gözlerimi ben hep açık tutayım
Kalmasın o kirli balkonlar
Yırtılmış sineklikler
Pakça vücutlar
Maviler
Işıklar
Pembe çocuklar rüyalara
Sisifos uyusun,uyusun,uyusun.
Meydanlar bulayım
Telaşı bile sömürmüş
İki bacaklı düşüngeçlerin olmadığı
Her köşesinde bir kahve içip
-yalnız içip- zamanla sohbet edeyim.
Ve kırk yıl hatırı kalırsa bende zamanın, o gün
uyuyabilirim.

Elif Naz Sansoy

J'aime...

J'aime "fragile", la fragilité des papillons
J'aime plus le mot "lune" que le mot "soleil"
J'aime "secret", comme le mot "chevalier"
J'aime le mystère qui est caché dans les yeux
J'aime la plume car je la trouve colorée
J'aime la vie avec le mot "éphémère"
J'aime l'histoire que je trouve au passé
J'aime la musique quand j'entends le son du violon
J'aime l'amour dont tu parles souvent

Zeynepnaz İŞERİ

J'aime...

J'aime le moi que j'entends de toi
J'aime la lumière de ta voix
J'aime ta grâce, ta gloire
J'aime être emprisonné dans tes couloirs.

J'aime tes regards, tes gestes
J'aime toutes les choses que tu confesses
J'aime ta présence, ton visage
J'aime être avec toi à chacun de mes âges.

Cansu COŞKUN

1.
Ne de güzeldi oysa öpüşmeyi bilmeyen
uyanişlarımız
Mavi bir rüzgar çarpardı yüzüme
Ve bir ses "Büyüyorsun."
Geceleri alnıma bir öpücük konardı.
Derin sularda alçalırdık.
Ağlamayı düşlerime saklardım
Ve avucumun içinde sımsıkı tutardım modası
geçmiş kelimeleri.
Ne de güzeldi oysa bir yaz akşamı deniz
Büyüdük ve kirlendi hayallerimiz

2.
Koyun postu giymiş kurtlar çığlıklarını atıyor en
kaçık yerinde aklımın
Ve ben
Asker tıraşlı Rapunzeller besliyorum
Koynumda, varlığından bîhaber olduğum
sürgünlerle
Yemyeşil ormanlardan geçiyorum

Hepsi yalnızca
Eylüle doymadan biten sonbaharlar için

3.
Sana ben bir an sundum gecenin maviliğinden
Çünkü en son bir sıcak ağustos gecesi kusmuşum
yalnızlıklarımı

Sana bir tat sundum pembe şekerlerimden
Çünkü çocuk sen de bilirsin
Ne denli zordur ağlamak
Ağustos geceleri

4.
Bu şehrin bütün aydınlıklarını tek bir nefeste
söndürdüm
Öylesine bir rüzgar
Böylesine yorgun bir gecede esip girdi kapımdan
içeri
Ben onu kovamadım.

Ve sordum.
Ne olurdu bir kez olsun doyummasaydı vahşi
arzularını dünya
Ne olurdu yalnızca bir kez olsun doğurmasaydı
analar binlerce gözyaşı
O zaman ben mi ölürdüm
Onbinlerce
Karanlık üstüne

5.
Yine uykusuz geçmiş bir gecenin sabahına battı
dolonay
Ve güneş bütün bedenine doğdu
Korkaklıklarımın

Şiirler yazıyorum parmaklarıma
El sallıyorum

Ben hiç gitmedim.

Gülnaz EROL

Tepe

Koştı, koştı, koştı.

Bir tepenin üstüne çıktı.

Delirmişçesine araniyor, kendini kontrol edemedi sürekli dönüyor, durmaksızın etrafına bakınıyordu.

Terlemiş ensesinden damlalar sırtına akarken güneş, hiç acımadan, sanki tüm gücünü onu eritmek için kullanıyor gibi daha dik, daha sert, daha parlak, daha bir güneş oluyordu.

O ise bakılmaktan bitâb düşmüş, kendini yavaşça yere bırakmış, tepenin üstündeki seyrek otların uçuşmak üzere olan serinliğini yakalamak istercesine kıpırdanıyor, nerede olduğunu bilmek istemediği için gözlerini sıkı sıkı kapatıyordu. İçinde, engelleyemediği korku hissi ile ebedi uyuma ihtiyacı birbiriyle çatışıyor; ruh ise kenara çekilmiş, kavgayı kimin kazanacağını sabırla bekliyordu.

Nihayet akşam oldu.

Güneş bugünkü görevini de ifa etmiş olmaktan memnun, yerini eski dostu aya bırakırken, havanın karamasıyla otların üzerindeki serinlik tüm tepeyi kapladı, hava makulleşti.

Tepede, ayın gölgesini yarattığı bir karanlık, öylece, kıpırdamadan, kendini melteme vermiş, yatıyordu.

Kavgayı izlemekten sıkılmış ruh, bedeni terk etmiş, kendini başka diyarlarda başka etlere can vermek üzere yollara vurmuştu.

Arkada bıraktığı can ise, biçare, doğanın onunla ilgilenmesini bekliyor, kendini teslim etmiş, toprakla bir oluyordu.

Buğra Şahin Kaldırımını

İki gün önce kimse için bir şey ifade etmeyen bu sıradan kaldırım akşam yedi haberlerinde tüm Türkiye'ye resmen afişe olmuştu. Kendimden bir şeyler eksilmiş hissediyordum, artık kaldırıma eski gözle bakamıyor, elimden geldiğince göz temasından kaçınıyordum.

Ana caddenin Sahilyolu'na bakan tarafından saatte 23 kırmızı araç geçer. Yolun karşı tarafındaki trafik ışıkları aynı aralıktaki 52 kere değişir. Torununu her gün 3-4 arası parka getiren amca her 15 dk'da bir sigara yakar. Barış Büfe'ye günde 128 müşteri gelir. Her biri 10 lira bıraksa... İyi para. Bu dünyada yalnızca çok sıkılan insanların bilebileceği şeyler var...

Pencereden uzun zamandır aşağıyı izliyordum. Pencere her hangi bir caddeden farksız sıradan bir caddeye bakıyordu. İzlenmeye değer hiçbir şey yoktu, yapacak daha iyi bir işim de... Bu işi yaparken çok büyük bir haz duymuyordum hatta biraz sapıkça bulduğum dahi oluyordu. İnsanlar beni görmezken onları yukarıdan izliyor, en ufak ayrıntısına kadar inceliyordum. Bir arabanın girdiği sokakta kaza olduğunu biliyor; fakat onu uyaramıyordum. Bir nevi yürütme yetkisi elinden alınmış Tanrı figürü gibiydim. Pencerenin görüş açısından pek de memnun değildim, halbuki bir kat yukarıda olsak iki sokak ötedeki inşaatı net bir şekilde izleme imkanım olacaktı.

Esasında bu bendeki eski bir alışkanlıktı. Vinçler, kazalar ve küçük çaplı kavgalar her zaman ilgimi çekmiştir. Ne yazık ki, bunlardan hiçbirini bulduğum yerden izleyemiyordum. Bunun yerine "Buğra Şahin" kaldırımını seyretmekle yetiniyordum. Aslında kaldırımın adı Buğra Şahin değildi, ona bu ismi ben vermişim. Buğra'yı en son burada görmüştüm, benden borç ayağına aldığı 200 lirayla yolcu minibüsünün ardından koşuyordu. Biliyorum, insanlar genelde kaldırımlara isim vermezler. Daha çok geniş sokaklara, caddelere bazı yazarların, devlet adamlarının isimlerini vermeyi yeğlerler. Adres ararken bu isimlerin yolundan gitmek ve onların sayesinde yollarını bulmak hoşlarına gider. Bu benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ben buraya Buğra'nın adını vermeyi uygun görmüştüm, ne de olsa o da yolunu benim sayemde bulmuştu. Bu kaldırımını fazlasıyla benimsemiştim. Kaldırımımı gözlüyor ve kolluyordum. Adeta kendi küçük komünümü kurmuşum. Öyle ki bir zaman sonra burayı gerçekten kendi kaldırımım sanmaya ve ona göre davranmaya başlamışım. Eğlence olsun diye başladığım bu oyuna zamanla kendimi fazlasıyla kaptırılmışım.

Bir gün "Buğra Şahin" kaldırımında alışılmadık bir olay yaşandı. Bir minibüsçü bir motorsikletliye çarptı, motordan uçan çocuk Buğra'nın minibüse bindiği yere sertçe kaskını çarptı. Kazada minibüsçü bariz şekilde hatalıydı ve ben her ne kadar pencereimde yürütme yetkim olmasa da yargı hakkımı sonuna kadar kullanıyordum. Çok geçmeden ambulans geldi, Buğra Şahin kaldırımını nasıl olduysa adeta kaosa sürüklenmişti. İki gün önce kimse için bir şey ifade etmeyen bu sıradan kaldırım akşam yedi haberlerinde tüm Türkiye'ye resmen afişe olmuştu. Kendimden bir şeyler eksilmiş hissediyordum, artık kaldırıma eski gözle bakamıyor, elimden geldiğince göz temasından kaçınıyordum. Hatta sigara dumanından sararmış perdeleri sonuna kadar çekerek aramıza ciddi bir sınır koymuştum.

Yine bir gün evde eski binaların yıkımıyla ilgili bir belgesel izlerken kapı çaldı, gelen Buğra'ydı. İlk başta mutfaktan bıçağı kapacak oldum; fakat fırsat vermeden elindeki parayı bana uzatıp konuşmaya başladı.

"Abi kusura bakma, geç oldu biraz ama..."

"Yok kardeşim, aramızda lafı mı olur? Unutmuşum bile."

"Babamın bir hastalığı çıktı ondan zaman bulamadım."

"Çok geçmiş olsun kardeşim, durumu nasıl?"

"Kaybettik abi maalesef."

"Anlıyorum kardeşim çok üzüldüm, başın sağ olsun..."

Kapıyı yavaşça kapattım. Yalan söylüyordum, bu Buğra dışında kimsenin anlayabileceği bir olay değildi, belki empati yapılabiliirdi ama anlanamazdı.

Çünkü bu dünyada yalnızca bir şeyleri kaybetmiş insanların anlayabileceği şeyler var...

La Soupe D' enfants

Il n'était pas une fois un ogre gentil qui avait perdu toutes ses dents. Il avait perdu ses dents parce qu'il avait mangé beaucoup d'enfants dans le passé. Le hamburger avec un enfant à l'intérieur était son plat préféré, mais il n'en avait pas mangé depuis 50 années. Tous les autres ogres se moquaient de lui parce qu'il ne pouvait pas manger d'enfants, et qu'il n'avait plus de dents. Il pouvait seulement boire des soupes de légumes. Il était extraordinairement triste. Il était l'ogre le plus gentil, mais il n'avait aucun ami.

Un jour, c'était "La Saint Festin". "La Saint Festin" était une fête pour les ogres où ils mangeaient un plat traditionnel dont l'ingrédient principal était un enfant. L'ogre gentil ne participait jamais à cette fête. Il préférait regarder la télévision pendant toute la journée. Cette année, pendant la journée de La Saint Festin, il a préféré regarder la télé comme toutes les années. Il regardait un film d'amour qui s'appelait "Titanic". Il pleuvait... Soudain, le film s'est arrêté ; c'était les publicités. Il détestait les publicités, et il ne les écoutait jamais. Mais il a entendu une publicité importante. La publicité disait qu'il y avait une promotion au supermarché. Le 100e acheteur gagnerait une soupe d'enfant qu'il n'y avait dans aucun autre supermarché. C'était une promotion spécialement pour "La Saint Festin". L'ogre gentil allait essayer, il devait gagner cette soupe !

Il est allé au supermarché rapidement. Il a pris un sac plastique pour entrer dans les rayons du supermarché, il devait acheter une chose au minimum. Qu'est-ce qu'il allait acheter ? Il a pensé qu'il avait besoin d'un grand bol de soupe. Il a mis un grand bol de soupe qui n'était pas cher dans le sac plastique et il s'est mis dans la file d'attente devant la caisse.

C'était la file d'attente la plus longue de tous les temps! Généralement, il y avait des ogres pauvres qui ne pouvaient pas manger d'enfants à cause du prix. L'ogre gentil était très patient. Les autres n'étaient pas assez patients. Quelques ogres ont arrêté d'attendre. Mais il devait attendre.

Il a attendu dans la file pendant 10 heures !

Finalement, c'était son tour. Le caissier a commencé à applaudir, il était le 100e acheteur ! Il était très chanceux. Il a reçu son cadeau après avoir payé le bol. C'était l'ogre le plus heureux.

Il est rentré chez lui rapidement. Il a préparé la soupe et il l'a mise dans le grand bol. Il l'a bue avec bonheur. C'était fini, mais il était heureux de goûter le goût d'un enfant encore une fois. Les ogres ont continué à se moquer de lui. Il ne s'est marié avec personne et il n'a pas eu d'enfant...

Esra BEŞCAN

L'Ogre Gentil

Il n'était pas une fois, un pays où les ogres vivaient. Les arbres, les routes et les bâtiments de ce pays étaient si grands que seulement les ogres énormes pouvaient vivre dans ce pays. Chaque année, les ogres de ce pays célébraient une fête qui s'appelait la "Saint Festin". Pendant cette fête, les ogres mangeaient un plat traditionnel qui s'appelait "Fettucine Infanto" dont l'ingrédient principal était un enfant. Après le dîner, les ogres faisaient une compétition d'extraction de gaz. Le champion de cette compétition gagnait 3 lingots d'or. Un ogre qui ressemblait à Brad Pitt voulait participer à cette fête. Mais il y avait un problème. Il n'avait pas de dents pour manger les enfants. Il y avait un autre problème aussi. Chaque année, la participation à cette fête avait diminué.

Notre ogre a décidé de résoudre ce problème avec l'aide de la publicité.

Un jour, notre ogre est allé au Starbucks pour penser à ce qu'il allait faire pour la fête avec un latté. Il a décidé de commencer à trouver un slogan : **"Qui mangera le plus d'enfants, gagnera beaucoup d'argent."**

Il a préparé des panneaux publicitaires. Il a fait beaucoup de choses pour développer cette fête.

Le jour de la Saint Festin, il y avait au moins 500 ogres à cette fête. La participation était nulle. L'ogre a donc décidé d'enregistrer des publicités à la télévision. Le deuxième jour de la Saint Festin, il y avait 1.500 ogres. La participation était bonne. Les ogres ont mangé du

"Fettucine Infanto" après ils ont fait la compétition d'extraction de gaz. Tout le monde a pris beaucoup de plaisir. Mais l'ogre était très triste. Il n'avait pas de dents. Il ne pouvait pas manger les plats « solides ». Il pouvait seulement boire de la soupe. Finalement, il a décidé de manger du "Fettucine Infanto" sans ses dents. Mais une enfant de 12 ans qui ressemblait à Angelina Jolie a mordu l'ogre qui ressemblait à Brad Pitt, et il est mort.

Tout le monde était très triste. Les ogres ont tué l'enfant qui avait tué l'ogre. Ils ont préparé des funérailles. Toutes les personnages de contes sont venus aux funérailles de l'ogre. Le Petit Chaperon Rouge, Cendrillon, La belle au bois dormant, Shrek..... C'était une mauvaise mort pour un ogre mais « c'est la vie ».

Les ogres ont changé la date de la Saint Festin parce que notre ogre est mort ce jour-là. Ils ont changé le plat principal de la Saint Festin. Ils n'ont quand même pas choisi un plat à base de légumes... Les ogres mangeront toujours des enfants.

Ekin SALTIK

Le Miroir

L'un des problèmes des femmes est le poids. C'est la chose la plus importante pour quelques femmes italiennes et c'était le cas pour Madame Élise. Elle était obsédée par son poids. Il y avait une pression sur elle à cause de son travail. Son mari ne l'approuvait pas. Elle travaillait pour un peintre célèbre, mais entourés d'ennemis. Personne ne respectait son travail mais elle était déterminée. Elle voulait être plus belle plus maigre. A cette époque, la mode était aux sourcils gravés donc elle a gravé ses sourcils. Son patron voulait commencer une œuvre très importante. Il ne voulait pas quelqu'un de très beau mais quelqu'un qui était ordinaire, qui avait des défauts, donc il a choisi Madame Élise. Elle était très heureuse de son succès mais sa famille ne pensait pas comme elle. Elle se querellait toujours avec eux, avec son mari aussi. Ils voulaient qu'elle se résigne parce qu'ils pensaient que c'était dangereux pour elle de travailler avec un homme qui avait beaucoup d'ennemis. Mais elle ne les écoutait pas. Elle ne détestait pas son patron, en fait elle trouvait qu'il était l'homme le plus intelligent qui avait mis le pied sur terre. Elle pensait qu'ils se ressemblaient beaucoup.

Son patron parlait en français quand il était en colère, c'était inhabituel pour lui puisqu'il était italien, et à cette époque, il parlait toujours en français. Bien que Madame Élise ne savait pas parler le français, elle comprenait ce que son patron disait; elle ne savait pas comment. Il y avait beaucoup de pression sur lui parce qu'il avait beaucoup de recherches et de travaux à faire. Il travaillait pour le roi de France. En même temps Madame Élise avait des difficultés chez elle parce qu'elle travaillait beaucoup, pourtant elle savait que cette œuvre était très importante. Elle passait beaucoup de temps avec son patron.

Elle avait commencé à lui ressembler. Elle faisait des recherches et des travaux pour l'aider avec ses autres travaux. Il a donc déclaré Madame Élise comme son employée préférée. Plus le temps passait, plus ils se rapprochaient, ils étaient toujours ensemble. Quand elle n'était pas avec son patron, elle pensait à lui. Il y avait beaucoup de progrès dans l'œuvre.

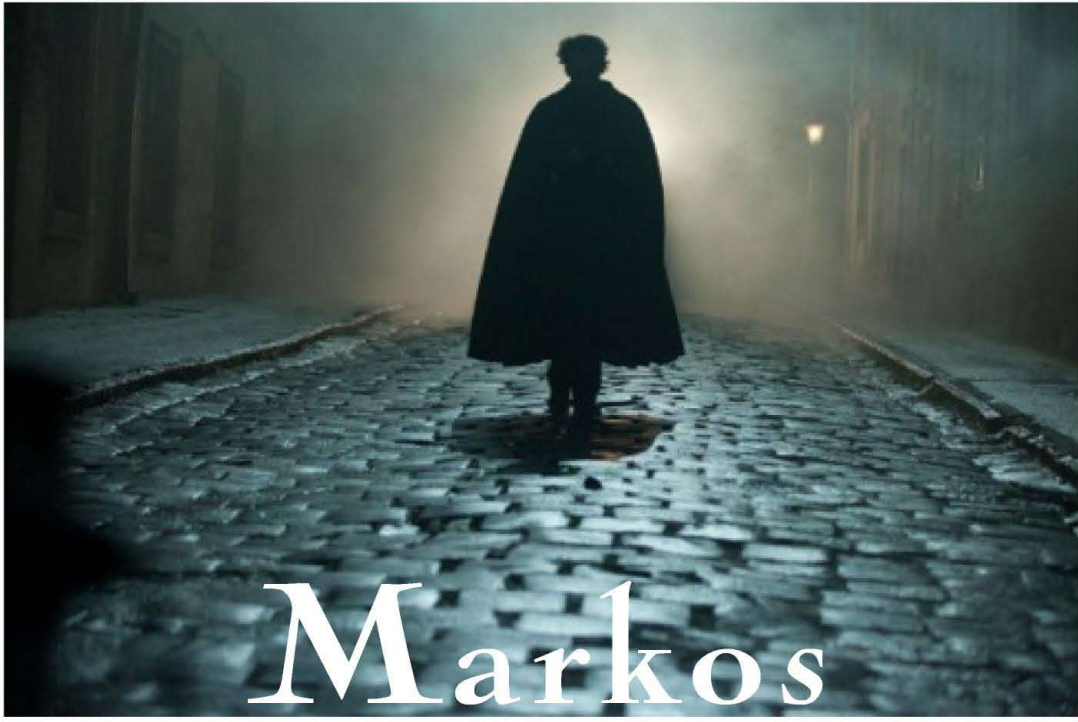
de l'œuvre. Ils étaient envoutés. L'un de ses étudiants a demandé s'il avait un modèle où s'il dessinait grâce à son imagination. Et il a répondu "Vous ne voyez pas? Elle est assise en face de moi; ma source d'inspiration."

Madame Élise et son patron ont commencé à avoir des querelles. Son patron disait toujours qu'elle avait perdu sa passion et qu'elle devait se consacrer à cette œuvre. Madame Élise était au courant de ce que son patron disait. Elle ne voulait pas que leur amitié devienne mauvaise. Elle adorait son patron. Elle connaissait toutes ses particularités. Elle savait qu'il était gaucher, honnête et intelligent. Il n'aimait pas les contacts physiques; elle le savait parce qu'un jour, quand elle l'avait touché, il avait crié. Mis à part cela, elle savait que son patron la respectait. A cette époque, de temps en temps, il pouvait être impoli mais c'était à cause de la pression qu'il subissait.

Pendant ce temps, chez elle, madame Élise avait encore des problèmes donc elle a décidé de quitter sa maison et de vivre seule. Quand elle a annoncé la nouvelle à son patron; il a immédiatement dit qu'elle allait rester avec lui. Madame Élise n'était pas sûre de cette proposition; elle voulait vivre avec lui, mais elle avait peur de lui ressembler. Elle adorait son patron mais il avait des particularités négatives qu'elle ne voulait pas avoir. Malgré tout cela, elle a accepté de vivre avec lui.

Vivre avec son patron n'était pas aussi difficile que ce qu'elle avait pensé. Ils se mettaient d'accord, ils travaillaient toujours sur l'œuvre et sur d'autres travaux. Il y avait un grand miroir dans la maison de son patron. C'était vraiment remarquable et pourtant, leurs regards étaient les mêmes. Ils étaient comme une personne qui avait deux personnalités, ils avaient les mêmes idées, les mêmes désirs mais des personnalités totalement différentes. C'était le conflit de cette œuvre de Léonard de Vinci. Mona Lisa était l'autre côté de sa personnalité qui fuyait ses défauts. Mona Lisa n'était pas sans bavure, elle était comme toutes les autres et c'était ce que Léonard de Vinci voulait.

Deniz ATAY

Markos

C'était l'hiver, il faisait très froid . Le ciel était tout gris. La ville était vide, il n'y avait personne dans les rues. Les bâtiments sur lesquels il y avait des petites fenêtres étaient marron et gris. On voyait une petite rivière qui passait par le milieu de cette ville morte. Il y avait un pont qui semblait plus ancien que les immeubles. On ne voyait pas beaucoup d'arbres, juste des broussailles qui sortaient d'entre les bétons. On distinguait que la ville avait été séparée en deux, les pauvres et les riches. L'ambiance générale était tendue.

Il s'appelait Markos. C'était un homme très âgé qui n'arrivait pas à marcher sans sa canne noire. Ses cheveux blancs étaient comme le coton et ses petits yeux se cachaient entre ses sourcils longs. Il portait des vêtements déchirés. En général, il semblait sérieux, mais cet homme avait un cœur très doux et fragile.

Cette nuit-là, il portait une lourde valise. Il tremblait en regardant deux hommes qui vendaient des jouets pour les enfants. Markos a regardé ses poches, il y avait quelques centimes. Comme il aimait beaucoup les ours en jouet qui chantaient, il a donné la moitié de ses centimes pour en acheter un. Il a pris la pâte de l'ours en peluche. Il se promenait en n'ayant aucune idée sur le futur.

Quand Markos regardait les restaurants qui semblaient douilletts et confortables, le froid l'embêtait. Il est entré dans un petit café. Il a commandé un thé. Il a donné ses derniers centimes pour une tasse de thé chaud. Il y avait un joli pot de sucre sur sa petite table. Il a secoué le pot et a entendu le son des petits morceaux de sucre. Son cœur battait fort, il a mis ce joli pot dans sa valise en prenant soin de ne pas se faire pincer. Il est sorti du café. Il écoutait cette ville et essayait d'en comprendre les sons. Il s'est approché d'une grosse poubelle. Les chats cherchaient quelques choses à manger. Markos a regardé attentivement les déchets. Il secouait chaque objet qu'il trouvait et il séparait les objets par rapport aux sons qu'ils produisaient. Puis, il a mis ces objets dans sa valise.

Il a changé de direction et a continué à marcher. Il semblait connaître les rues dans lesquelles il passait par cœur. A la fin d'une rue, il a appuyé sur la sonnette d'une maison. Une femme a ouvert la porte. Elle était chaleureuse. Markos est entré dans la maison. Une enfant était assise sur un canapé. Elle a sourit quand elle a entendu la voix de Markos. Elle l'attendait impatiemment.

Elle avait environ six ans. Markos s'est assis à côté d'elle et a commencé à raconter une histoire en utilisant les sons des objets .

C'était sa petite fille aveugle qui n'avait jamais vu le moindre objet.

Ilgın Omayra ÖZMEN

Ve son nefesini verdi rüzgâr. Buz mavisi tok dalgalar, kıyılara fısıldarken güneşin yalnızlığını, koyu bir sis perdesi kayıtsızca yuttu, Arnavut kaldırımlı dar sokaklara akın ederken yalnız kalabalıkları. Bir müddet saklandıktan sonra karanlığın kuytusunda, göğün güle çalan kırmızı haykırdı yeni doğan günün acısını. Yeni doğan bir bebek misali yüzü kan toplamıştı. Yolcu, ardına baktı. Çam yığınlarının mercan yeşilinde gizli kalmış toprak patikaların ardında safir mavisi bir ırmak ve o ırmağın geldiği yerde sıralı tepelerin doruklarına kadar yükselen kimsesiz bakir topraklar vardı. Derin bir nefes aldı. Havanın çelik soğuğu ciğerlerine nakşetmiş ve onu kendine getirmişti. “Yola koyulmalı...” diye içinden geçirdi. “Doğa’ya kaç!” Tam o esnada ufukta beliren turnaya takıldı gözleri. Yolcu, turnanın büyüüne kapılıp onu bir müddet takip etti. Kimi zaman, bacası tüten ahşap evler olurdu pusulası ve o zamanlarda çokça yolunu şaşırır, günlerce avare avare dolaşırdı. Sonraları pusulasına olan güvenini yitirip yolunu, esen rüzgâra bakarak bulmaya başlamıştı. Fakat bu sefer ona yol gösterecek rüzgârdan eser yoktu ve o da, göğün kırmızısına bulanana yaşlı turnayı rehber edinmeye karar verdi. Yola koyulurken, mehtabın büyüüyle uysallaşmış olan denizin berraklığını ardında bıraktı. O, mehtaba ve bilinmez ufuklara yelken açan denizlere âşıkta. Bulutsuz gecelerde beliren yıldızlara, onların sudaki titrek yansımalarına âşıkta...

İnsan yoldayken yalnızdı. Asfalt sert, kaldırımlar soğuk ve sokak lambaları loştu. Fakat o şimdi yolda değil doğadaydı... Doğada her şey farklı ve bir o kadar da vahşiydi. İnsan böyle zamanlarda elinde olmadan korkuyor, sonsuz bir paranoyanın içine sürüklenirken, çaresizce çırpınıyor ve çırpındıkça daha da batıyordu. Bunları düşünürken bir anlığına geri dönmek istedi. Fakat onun bu endişelerinin kaynağı aynı zamanda onu geri dönmekten de alıkoyan şeydi. Yürümeye devam etti. Uzunca bir müddet yürüdü. Öyle ki artık yürürken, yürüdüğünün bile farkında olmadı. Yol boyunca, toprak patikanın üzerinde biten çalılıklar, kuzeye sığınan göçmen kuşlar ve yanından hiç ayırmadığı lastik botları ona eşlik ettiler. İnsan belli eylemleri rutinleştirdikten sonra onları yapmaktan usanır, yorulur derlerdi. Kim bilir belki de insan bir yerden sonra daha fazla dayanamayıp kendini bırakıyordu. Ölüm dedikleri şey bu olsa gerekti. Fakat o, aksine bir şekilde yürüdükçe daha çok keyif alıyor her adımda, her nefeste ayrı bir tat duyumsuyordu. Burnuna tanıdık gelmeyen kokular almış, damağına yabancı zevkler katmıştı. Dünya keşfedilmeyi bekliyordu. Yaşama, Özgürlüğe, Mutluluk peşinde koşmaya inanan insanlar azalmıştı. Doğru bu, dedi kendi kendine.

O, vurgundu. Güneşe vurgundu, yağmura vurgundu. Heyecanlı gözleri, kalın, pembe dudaklı bir ağız ve geniş bir alnı vardı. Hafif uzamış sakallarıyla toplu, güneşten saçları ve cildi açılmış bir gezgindi. Biraz dinlenmeli, dedi. Normalde kendi kendine konuşan birisi değildi fakat yalnızlık onu kendi kendine konuşmaya zorluyordu. Yaklaşık yirmi metre ileride gözüne ilişen bir kayaya sırtını dayadı ve sırt çantasından matarasını çıkardı. Birkaç yudum aldıktan sonra elindeki mataraya kayıtsızca bakmaya koyuldu. O baktıkça geçmişi zihninde hayat buluyor ve o yine eski o oluyordu. Aklında canlanan hatıraları yeniden puslu kuyulara doğru itti ve geriye sadece, kulaklarında yankılanan boşuk ve cansız bir ses kaldı. Gözleri, ardında bıraktığı denizin mavisini ve o küçük kıyı kasabasını aradı. İşte o an düş dünyasından büyük bir hızla uzaklaşıyor ve yeniden içinde bulunduğu zamana kapılıyordu.

Bacaklarının karıncalanmaya başladığını hissettiği vakit ayağa kalktı ve yola koyuldu.

Güneş iyice yükseldikten sonra yolcu, gölge bir yer aramanın vaktinin geldiğini anladı ve yolun kenarında bitmiş olan çam ağaçlarına sığındı. “Güneş” diye söylendi. “Seni seviyor ve sana saygı duyuyorum. Ama bilmiş ol ki bana çok çektiriyorsun.” Kendince söylediği o vakitlerde ayağındaki sert kauçuktan botlarının sağ tekinin üstüne yabanıl bir kuş kondu. Kuşa bakıp, “Sen de nereden çıktın?” dedi. “Bu senin ilk yolculuğun mu?”

Kuş hiç orali olmadan etrafı kolaçan ediyordu. Böyle bir kuşa daha önce hiç rastlamamıştı. Onu içinde bulunduğu ana sürükleyen merak duygusuyla içgüdüsel olarak kuşu incelemeye koyuldu. Bir müddet sayıkladıktan sonra kuşun kanatlarındaki renklerin cümbüşünde kendinden geçti. Uyandığında hava karamaya başlamış, kuş ise çoktan uzaklara uçmuştu. “Yola koyulmak için iyi bir zaman değil”, diye düşündü. Akşamları orada erken oluyor ve güneye nazaran daha uzun sürüyordu. Hem en yakın yerleşim yeri en azından sekiz saatlik yürüme mesafesindeydi. “İyisi mi gece burada kamp kurayım.” dedi. “Sabah erkenden yola çıkarım.” Kısa süre içinde topladığı kurumuş odun parçalarıyla ateş yaktı ve sırt çantasından çıkardığı mısır konservelerini körelmiş, bordo saplı çakısıyla açtı. Yemek yerken yine yalnızdı fakat bu sefer rüzgâr gecenin kuytusunda yeniden hayat bulmuş ve sisli çam ormanlarının bağrında saklı duran, gizemli ve bir o kadar vahşileşmiş canlıların kendi aralarındaki konuşmalarını yolcunun kulaklarına fısıldamıştı. Yolcu insana özgü bir yabancılıkla kendi zihninde ördüğü korku duvarlarının oluşturduğu labirentte güneş doğana kadar yolunu bulamadı...

Hasat

Her zamankinden farksız, soğuk ve açık bir nisan ayı sabahıydı. İnanılmaz derecede durgun bir akşamın ertesi günü esen hınç dolu rüzgârların evlerin kiremitlerini birkaç sokak öteye savurduğu mahallede ki kilisenin canları beş defa haykırmışlardı yeni doğan günü. Çanların sesi insanın iliklerine kadar isleyen soğuktan olsa gerek boğuk bir tondan yankılanıyordu Arnavut kaldırım, yıllanmış, çingene sokaklarında. Bana karada olduğumu ve yaşadığımı hatırlatan tek şey bu can sesleriydi. İnsanın başını sokabileceği bir yuvası olmasa dayanamazdı şehrin bu soğuğuna. Kısacası yalnız, bunaltıcı bir melankoli sabahıydı ve ben daha tam olarak ayılabilmiş değildim. Başım daha evvel alışık olmadığım derecede ağrıyordu. Maziden birkaç arkadaşla buluşup, zorlu günün aksamından kalmış, delikanlı çağımızda ki hülyaları rakı mezesi yapmıştık. Yorgundum, fakat bu yorgunluğumun nedeni içtiğim alkolün miktarı değil, bir tesadüf eseri yollarımızın kesiştiği Francisco Ferlan'ın tüm benliğim üzerinde ki karşı konulamaz tesiri idi. Tam karsıma oturmuş, on adım ötesinde ki yosun tutmuş, mercan yeşili kayaları döven dalgaları izleyen bu kadın tam anlamıyla bir muammaydı benim zihnimde. Hakkında adı dışında hiç bir şey bilmiyordum. Sadece adını layık görmüştü bana. Fazlasına gerek yoktu.

'Kahve ister misin?' diye sordum. İstedi.

Üşüdüğünün farkındaydım. Yeni doğmuş bir bebek misali titriyordu tüm vücudu. Kahvesini alırken bir anlığına bana baktı. Gözlerinden ne kadar ürküttüğü anlaşılıyordu. Fakat bunun nedeni neydi? Soramadım... Ona kahvesini verdikten sonra bende mutfağa donup bir fincan çay koydum kendime. Suyun sıcaklığını hissettiğim an yeni doğan günün farkına varabildim. Yanına dondum. Beni bekliyordu. Kapıda belirlediğim vakit bana baktı ve "gitmek istiyorum" dedi. Bir şey diyemedim. Onunla geçirdiğim son dört saat bana bir dakika gibi gelmişti ve gitmesini istemiyordum.

"İstersen biraz daha kal, yorgunsun" dedim.

Beni dinlemedi ve kahvesini yarıda bırakıp ayağa kalktı. Evin o kısa ve bir o kadar dar olan koridorlarında o önde ben arkada yürüdük. Koridorun sonuna geldiğimizde, dış kapıdaki ahşap oymaların çatlaklarından evin içine sızan soğuk havayı hissettim. Yüreğim evi terk etmesini istemiyordu; fakat bitkin vücudum bu hislerimin pesine kapılamayacak kadar yıpranmıştı. Kapımı çaldığı zamanki cesaretimden eser yoktu.

Bir anlığına elini elime uzattı. Bana doğru bir adım attı ve diğer eliyle başımın arkasından tutup beni kendine çekti. Onun yanındayken kendi irademin dışında hareket etmeye mecburdum. Aksi takdirde bu benden çok daha yüce bir otoriteye bas kaldırmak anlamına gelirdi. Evet, onunla geçirdiğim o kısa süre zarfında benliğime yerleşmiş bir hakikatti bu. Belki hepimiz kadar günahkârdı o da, fakat masumdu. Dudakları dudaklarımın değdiği an kendimi bütünüyle teslim etmişim ona. Benimkilere nazaran onun dudakları çok sıcak ve ıslaktı. Nitekim bu hissettiğim müthiş duygular gereğinden kısa sürdü. Gözlerine baktım. O an ona bağlandığımı ve ondan ayrılmamın beni ne derin açılara sürükleyeceğinin farkına vardım. Safir mavisî gözlerinin derin karanlıklarında kaybolup kan kırmızısı dudaklarında kendimi bulmuştum. Karanlığın o sert soğuğundan kaçıyor, sığınacak bir liman arıyordum. O ise ben ümitsizce basımı sokabileceğim bir sığınak ararken dudaklarına sığınmama izin vermiş ve tenime nakşeden nefesinin sıcaklığında bana dışarıdaki soğuğu unutturmuştu; fakat tabiattaki her şey gibi aramızda geçen bu münasebetin bir başlangıcı ve muhakkak bir sonu vardı. Ol maliydi. Aniden kapık ağzında bulunan komodinin üzerindeki bej paltosuna meylecti. Aynı zamanda sarsılmaz, salt bir sessizlik vardı evin içinde. Bu yalnızlığımın şahlanışıdır diye düşünmeden edemedim. Denizciydim ben, vatanım ufusuz okyanuslardı. Maviye âşıktım, ay benim tanrıçamdı. Ne bir ailem vardı koruyup kolladığım, ne de yatağımı ısıtan bir kadın. Yalnızlığa alıştım aslında; fakat yine de korkardım ondan. Bu bir içgüdüydü tabiatıma yerleşmiş olan; fakat hep istediği gibi yaşamış olan bedenim yıldı. Bu fani bedeni fazla zorlamış ve kaçınılmaz olan sona daha da yaklaşmıştım. Tek bir pişmanlığım bile yoktu belki lakin düşündüğümde bile gözlerimin yaşadığı, hasat vakti insanlarına has olan düşüncelerle meşgul olurdu aklım. Sonunda bu çılgın bekleyiş sona ermişti. Paltosunu aldı, kapı kolundan tuttuğu vakit bana donup "Her şey için teşekkürler." dedi. Tüm bu aykırılıklar ve birbiriyle

bir uyum içinde olduğunu hissettiğim ruhlarımızın ayrılık vakti gelmişti. İçine düştüğüm bu durumdan bir kaçış yolu arıyor, daha önceleri konuştuğumuz meseleleri hatırlamaya çalışıyordum. Belki bir sebepten ötürü onun burada, benimle birlikte kalmasını sağlayabilirdim; fakat ne yazık ki bu uğraşım da geçmiş hayatım boyunca yaptığım uğraşlar gibi nafileydi.

“Sana limana kadar eşlik edeyim.” dedim. Kabul etmedi. Kapıyı açtı ve ardına bakmadan evi terk etti. Ya bir şeyden kaçıyor ya da bir yere yetişmesi gerekiyordu. Ardından onu izlemeye koyuldum. Çok uzak diyarlara yelken açmış bir geminin arkasından nasıl hasretle bakıyorsam oncuda öyle izledim. Bir müddet geçtikten sonra ufuk çizgisindeki yitlik timsalini göremez oldum. Geriye kalan tek şey aklıma kazıdığım hayaliydi.

2

Uluslararası bir ticaret şirketindeki küçük ama beni memnun eden kaptanlık görevimden çıkarılalı yaklaşık iki ay olmuştu. Bana söylenene göre çıkarılma sebebim sağlık durumumun kötüye gitmesi ve bu nedenden ötürü dinlenmem, kendime daha çok vakit ayırmam gerektiği idi. Bana kalırsa isten çıkarılmamın bununla yakından uzaktan bir bağlantısı yoktu. On yıl boyunca kaptanlığını yaptığım transatlantik gemide benden çok daha aciz durumlarda kalan mürettebatın durumunu görmezden gelen bir şirket için benim durumum hiçbir şeydi açıkçası; fakat elimde somut bir gerçek vardı ki o da asil acı olmalı. İstan çıkarılmış ve beş parasız kalmıştım. İyi ve deneyimli bir denizciydim. Nice fırtınalar, amansız hastalıklar atlatmış olan ben bu sefer yerleşik hayatın düzenine ayak uyduramamış, yenik düşmüştüm. Yıllar boyu bir denizci edasıyla ana karaya yatırım yapmamış onu hor görmüştüm. Şimdi ise o benden öcünü alıyordu. Ne bir iş vardı tutunabileceğim ne de doğru dürüst bir yuva. İlk başlarda, çok önceleri kardeş bildiğim insanların yardımlarıyla geçiniyordum. Ayrıca ufak tefek, önemsiz işlerde çalışıyor, eğitici buna karşılık sıkıcı buluyordum bunları. Yaptıklarından ne zevk alıyordum ne de bu uğraşlar benim sağlığıma iyi geliyordu.

Yalnızlığın hacimsiz yükü altında ezilmişti bedenim. O zamana kadar yalnızlığın beni o denli koklu ve radikal bir değişime sürükleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Fırtınanın tam orta yerinde, dev okyanus dalgalarının bir o yana bir bu yana savurduğu ahşaptan bir taka misali hayat beni nereye savuruyorsa ben de oraya sürükleniyordum. Dümenim kiriymiş, yelkenim çok uzun zaman evelden yitilmişti; fakat ruhum bir çıkış yolu arıyordu. Tek başıma kaldığım, bana sonsuzluk gibi gelen zamanlarda, bir süre önce tanıştığım Francisco Fersan'ı düşünüyordum.

Yorgun ve kimsesiz kalmıştım. Yeterince param olmayışından evin ısınması gibi lükse kaçan ihtiyaçlarımı gideremiyordum. Kazandığım para karnimi doyurmama anca yetiyordu. Bazı günler can sıkıntımı dindirmek için dışarı çıkıp mahallenin parkında ki banklarda tek başıma oturduğumu hatırlarım. Kızılçamların ilk bahar rüzgârlarıyla

kımıldanıp salındığı günler ben de onlarla birlikte yazın gelişini kutlardım. Elimden gelen yegâne meşguliyet buydu ne yazık ki.

Günesin bizlere anaç yüzünü gösterdiği o günlerden birinde, ben her zamanki gibi erken kalkmış, kahvaltımı yapmış ve mahallenin bir asıllık parkına varmıştım. Denizin uysal olduğu vakitlerdi. Yüzeyi pürüzsüz, içi berraktı. Bir şiir gibiydi deniz. Zira şiir okununca nasıl hemen bir manzarayı canlandırabiliyorsa insan, ona bakınca kurabiliyordu düşlerin en masumunu. Bende bu sebeple parktan ayrılıp denize doğru yavaş ve emin adımlarla ilerledim. Denizin kokusunu takip ederek yönümü bulabildim. Bir müddet geçmesi gerektiği kıyıya varmam için. Varmama yakın soluk soluğa kalmıştım. Halbuki mesafe kısaydı. Her adımda daha da yaklaşıyordum. Denizin safirini gördükten sonra kokusunu içime çektim. O kadar derin bir nefes aldım ki nefesimin artık yetmediği yerde bir öksürük tuttu; fakat değeri buna. Yoksun kalmıştım ondan. Ceketimi çıkardım. Ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeden çıkarıp sahilin yıkık tuğladan duvarının dibine koydum. Rengi kaçmış kahverengi pantolonumu, dikişleri kaçmış, tabanı delik ayakkabılarımın üzerine katlayıp yerleştirdim. Gömleğimin dirsekleri aşınmış, yakası kararmıştı. O da benim gibi yorgun ve yıpranmıştı. Onu üzerimden çıkarmadan, beni bekleyen uysal denize doğru bir adım attım. Beni bekliyor gibiydi. Adımlarımı yavaş yavaş hızlandırdım ve koşar adımlarla denize doğru yöneldim. Her adımda ayaklarım, yerden kum tanelerini kaldırıp havaya katıyor, saçlarım bir sevgili edasıyla okşayan rüzgâr ise onları ardına katıp ta öte kıyıya savuruyordu. Sonunda tenimde denizin buz kesen soğuğunu hissettim; fakat bu canımı yakmadı. Artık yuvamdaydım. Ona sarıldım, kokusunu daha da içime çektim. İyot ve yosun kokusuna aşınaydım lakin bu daha farklı bir kokuydu. Deniz sanki göz yaşı akıtıyordu halime. Hasretindendir diye düşündüm. Bende ağladım. Sessiz bir ağlayıştı ikimizinki de... Ne bir duyan oldu ne bir gören... Ah, sırdaşım deniz! Onu ne çok özlemiştim...

İnsan tabiatın içinde kendisiyle baş başadır. Ben de denize kavuştuğum vakit tek başımaydım. Uzunca bir aradan sonra ilk defa sakindim. Deniz tüm dertlerimi sindirmişti içinde. O benim kutsal suyum, benim bağışlayıcımdı... Ne yazık ki bu münasebetin de varlığını derin kederlere sürükleyen sonu gelmişti. Beni içinde yaşadığım hülyalarımın koparan, bir çocuğun çığılığı oldu. Uzaklardan; fakat insanın kulağına inanılmaz derecede sarsıcı ve bir o kadar da canlı gelen bu gür ses beni uyandırdı. Bir anda kendime geldim ve durumum vahimi yetini anlayamadan koy halkı başıma toplandı. Bedenim kıyıya vurmuştu. Muhtarın, “Yaşıyor mu? Çekilin! Yol açın! Bırakın nefes alsın!” dediğini hatırlar gibiyim. Ayak bileklerim morarmış, kollarım şişmiş, dizimde hafif bir morluk oluşmuştu fakat kendimi ilk defa huzurlu hissediyordum. İç huzurum dünyevi ızdırabımı bastırabilmişti. “Ben iyiyim” dedim. “Ne oldu bana?”

Devamı gelecek sayıda.

Can HAKAN

Amour Du Désespoir

La voix de Patrick tremblait. Il sentait encore le goût piquant de son second whisky fortement alcoolisé. Il se tourna vers sa femme. Il avait beaucoup de problèmes. Il fallait qu'il trouvât une solution et à ce moment là il a décidé de dire la vérité seulement à sa femme. Il commença à parler et à raconter son histoire tout en ayant peur de la réaction que sa femme pourrait avoir. Il voyait sa femme écouter:

"Tu sais que je suis un policier connu et honnête mais la restriction des salaires a commencé à désoler ma famille. On attend un bébé. Il fallait que je trouve une solution car ma relation familiale avec mes cousins était sur le point d'être détruite. Ils me donnaient sans cesse de l'argent comme dette mais j'essayais d'empêcher que tu sois au courant de ce qui se passait. Après j'ai décidé de me souvenir de quelques endroits où j'allais pour empêcher les crimes : les adresses des tripots.

"Non, c'est impossible" interrompit Mary en s'écriant.

"Malheureusement, j'ai dû le faire pour toi, Mary, pour mon enfant même si je suis policier. J'ai dû le faire." dit Patrick en empêchant sa voix afin de ne pas être influencé par le malheur que ses yeux larmoyants montraient. Il continua à raconter le reste de son histoire avec un désespoir agrandi et avec un froid insolite qui le montrait comme un homme sévère:

"J'ai décidé d'aller à un tripot qui était un peu plus loin des contrôles policiers. J'y suis allé plusieurs fois, c'est pour ça que le jeudi est le jour où nous dînons dehors. Tout était bien au début, je pouvais payer mes dettes mais après j'ai commencé à perdre. Cependant, je ne pouvais pas m'en passer. J'ai continué le jeu jusqu'à ce que je perde tout mon argent. Et alors j'ai pris de l'argent des usuriers. J'essayais encore de gagner davantage d'argent à partir du jeu de hasard mais sans succès... Je n'ai

pas pu échapper aux usuriers. Ils m'ont menacé cent fois. Un jour, ils m'ont frappé et ils m'auraient tué. Souviens-toi du jour où je t'ai dit que ces blessures étaient à cause d'une bagarre avec un assassin."

Patrick vit sa femme frémir. Il voulut s'approcher d'elle mais elle s'est éloignée tout à coup. Patrick n'avait plus la force mais il devait continuer. Il pensait que tout devrait être fini à ce moment là. Il devait expliquer tout ce qui était en secret pour que le futur ne posât pas de problèmes. Il savait que ce serait difficile pour elle mais il continua:

"À cet instant, une femme a crié derrière les usuriers qu'elle allait payer mes dettes. Elle l'a fait. Je ne savais pas pourquoi... Et donc on a commencé à se rejoindre. Les rendez-vous amicaux sont devenus plus fréquents. Elle connaissait ton existence mais ce n'était pas important pour elle. Elle était très puissante et riche. Un jour, elle a partagé ses pensées avec moi. J'ai essayé de m'échapper mais elle m'a menacé de mort, de ta mort. On a continué à se retrouver... Je ne sais pas pourquoi mais j'ai commencé à devenir amoureux d'elle. Elle m'a influencé. Et un soir, on a trop bu. Je ne me souviens de rien mais j'ai ouvert mes yeux chez elle. Quelques jours plus tard, j'ai reçu un appel téléphonique d'elle. Elle est enceinte maintenant. Je dois..."

Les mots forcés de sortir:

"Je dois te quitter, Mary. Ce sera mieux pour tout le monde."

Il finit sa parole et regarda sa femme qui s'asseyait silencieuse. Il savait qu'il faudrait attendre pour qu'elle s'habitue à la situation mais cela ne fut pas ainsi. Elle se leva avec un visage pâle en disant qu'elle préparerait le dîner...

Erkan KALUÇ

Fransa Günlüğü

Herhalde bir tatil ancak bu kadar güzel olabilirdi...

14.10.2013, Pazartesi

Güneş daha doğmadan saat beş civarı yola çıktık; babam, annem ve yirmili yaşlarındaki genç dayım. Uçağımız tam zamanında Yeşiköy Atatürk Havalimanından kalktı. Öğlen on iki de Paris Charles De Gaulle Havalimanı'na indi. Sıcaklık on derece olduğu için yünlü atkılarımız bile bizi ısıtmıyordu. Bir araca bindik ve otelimizin önünde indik. Günün devamını Sacre-Coeur ve Notre Dame kiliselerini dolaşarak geçirdik. Hava yedide kararmıştı. Akşam yemeğimizi ünlü bir biftekeçide yedik. Küçük odamızın büyük ve rahat yatağına uzanır uzanmaz uykuya dalmışım...

15.10.2013, Salı

Güneş gözüme vuruyordu. Annemle babam ellerine haritayı almış, o gün gideceğimiz yerleri belirliyorlardı. Eiffel Kulesi'ne çıkmayı planlamıştık. O sabah, anne tarafından olan kuzenlerim de Paris'e yedi uçağıyla gelmişti. Onlarla Eiffel Kulesi'nin girişinde buluştuk. Birlikte en tepeye çıktık. Gördüğümüz manzaraya hayranlıkla baktık. Günümüzün çoğunu fotoğraf çekerek geçirmiştik. Akşamı ünlü bir midyecide sonlandırdık.

16.10.2013, Çarsamba

Erkenden kalkıp Champ-Elysee caddesine çıktık. Annem ve benim için çok güzel bir gün olacağı belliydi. Alışveriş listemizi çıkardık... Saat beş buçukta taksiye bindik ve ünlü Fransız yazarlarının bulunduğu bir mezarlığa ziyarete gittik. Yorgunluğumuzu küçük bir Fransız kafesinde kuruvasan yiyerek üstümüzden attık.

17.10.2013, Perşembe

Kuzenlerim sabahın sekizinde otelimizin önünde bizi bekliyordu. Büyük gündü... Disneyland'a gitmek için Fransızların çok sık kullandığı hızlı trene (RER) bindik. Otuz beş dakikalık yolun sonunda varmıştık. Geçirdiğimiz mükemmel günün sonunda lunaparak korkumu yenmişim. Otele döner dönmez uyuduğumu ertesi gün dayımdan öğrendim.

18.10.2013, Cuma

Son günümüzdü. Üzerimde bir önceki günden kalan yorgunluğum ve dönmek istemememin verdiği hüznü vardı. Bavullarımızı lobiye indirdik. Louvre Müzesi'ne gitmeden İstanbul'a dönemezdik. Çok vaktimiz olmadığı için birtek Mona Lisa tablosunu inceleyebildik (bana göre müzenin en önemli eseri odu). Babamın internet üzerinden bulduğu bir araçla havalimanına gittik. Havalimanında Fransızların olmazsa olmazları arasında olan yiyeceklerinden "escargot" yani sümüklü böceği tattık. Tadı adı kadar korkunç değildi. Uçaktaki yolculuğum sırasında hafta sonu yapmam gereken ödevlerimi kafamda planlamaya çalıştım. Arkadaşlarımın ben gezerken evde ders çalıştığını düşündükçe suçluluk duygusunu hissetmeye başladım. Evet, bu duygu, sanırım biten tatilimin habercisiydi.

Alara GENÇOĞLU

Adana Deyip Geçme

Adana havaalanından dışarıya çıkar çıkmaz boğulacak gibi oldum. Sıcaklık nisan ayı olmasına rağmen beklediğimizden fazlaydı. Babam işi gereği çok geldiği için alışkındı ve bizi uyarmıştı ama nem o kadar fazlaydı ki durduğumuz yerde terliyorduk. Yaptığımız bu kısa tatilde hem gezecek hem midemize bayram ettirecek hem de ben, annem, babam, arkadaşım ve onun ailesi güzel vakit geçirecektik.

Bizi karşılayacak arabanın geç gelmesi bizi ne kadar bunaltmış olsa da akşam yediğimiz yemekler tüm yol yorgunluğumuzu almıştı. Sonraki günler ne yapacağımızı otelde planlayacaktık ama herkesi uyku tutmuş, yatmışlardı. Ben arkadaşımın gençliğin vermiş olduğu enerjiyle hala ayaktaydık ve odamızda Adana'da gezilecek yerleri araştırmıştık. Sabah uyandıığımızda araştırdıklarımızı söylememiz bize zaman kazandırdı ve çok geçmeden, kahvaltıdan hemen sonra sabah kahvesinin içilmesiyle yola koyulduk.

İlk yaptığımız Adana'nın içini gezmek oldu. Tabii ki merkezde fazla bir şey olmasa da oradaki kiliseler, camiiler şehrin modernliğine karşı geliyordu. Hayatım boyunca gezdiğim en güzel müzelerden biri olan Misis Mozaik Müzesi de oradaydı. Bizans devrine ait mozaiklerde yapılan sanatların, resimlerin dördüncü yüzyıla ait olduğuna inanması zor oluyor insanın. O dönemde kullanılan araç-gereçler, giyilen kıyafetler, takılan takılar bize o dönemin ilkeğini anlatmakta yardımcı oluyor. En çok etkilendiğim parça da büyük, titizlikle işlenmiş olan kralın büyüleyici tabutuymdu.

Adana'ya gitmişken Hatay'ı da görmeden geçemezdim. Açıkça söylemek gerekirse Hatay turundan çok daha memnun kaldım çünkü daha olağandışı yerleri görme fırsatı yakaladık ve ilginç olaylarla karşılaştık. Rahatlıkla diyebilirim ki Hatay bütünüyle eski bir şehir. Çarşıları, meydanları tarihi yapıya sahip ve bu Hatay'ı daha güzel kılıyor.

İçinden geçtiğimiz bir çarşının sonunda karşımıza çıkan küçük bir caminin yanında Hatay'ın meşhur tatlısı künefeden

yedik, nasıl yapıldığını gördük. Aynı zamanda künefeyi yediğimiz meydana ve çarşıda çok fazla Suriyeli mülteciyle de karşılaşmıştık. İzlenimlerime göre oranın halkıyla kaynaşmışlardı, orada doğup büyümüş gibi yaşıyorlardı. Hatta bize servis yapan küçük çocuğun da Suriyeli olduğunu öğrendik.

Oteldekilerin tavsiyesiyle gittiğimiz Vakıflı köyü bizi öyle büyülemişti ki o küçücük köyde üç saat kadar kalmıştık. Bu köy Türkiye'deki tek Ermeni köyü olmasıyla birlikte sadece kırk hane vardı. Kadınların kendi el emeği ürünleri gelen ziyaretçilere satmasıyla köy para topluyor, köyün gelişiminde iş birliği yapıyorlardı. Ağaçlardan gelen meyve kokuları, esen serin rüzgar, insanların dostane tavırları, şirin evler, köyün çocuklarının oynaşması beni benden almıştı ve orada yaşasak ne de güzel olurdu diyordum kendi kendime. Her şey doğal, stresten uzak, huzur dolu bir yer...

Son olarak tüyelerimin diken diken olduğu, aklımın almadığı Titus Tünelini gördük. MÖ 300 yıllarında yapılan, 1380 metre uzunluğundaki, dağın delinmesiyle inşa edilen bu tüneli zamanın kısıtlı olması nedeniyle tam olarak gezememek beni çok üzmüştü.

Bu güzel, küçük gezi benim için beklediğimden güzel geçmişti. Gezdiğimiz yerleri fazlasıyla beğenmiştim. Bunu çektiğim sayısız fotoğrafla anladım. Tabii yediğimiz o güzel yemekleri de söylemeden geçmem haksızlık olur. Sıcağa rağmen Adana ve Hatay gezilmeye değer bir şehir, özellikle de benim gibi tarihi yerlere meraklı ve midenize düşkünseniz!..

Bir Daha Asla!

Bir sürü insan bu topraklarda yapılan yüzlerce korkunç şey için özür dilemiş ve bir daha asla demiş. Bence yapılması gereken de zaten bu kadar basit.

25 Ekim- 15 Aralık tarihleri arasında Tophane’de, eski tütün deposu olan DEPO’da «Bir Daha Asla! Geçmişle Yüzleşme ve Özür» isimli bir sergi vardı. Bence serginin amacı tarihle yüzleşmenin bir bela olmadığını, aksine yaşadığımız günü daha iyi bir hale getirmek , kendimizle daha barışık olmak için önemli olduğu anlatılmaktı ve «bir daha asla» diyebilmektir.

İki kattan oluşan serginin ilk katında dünyanın çeşitli yerlerinden sekiz tane soykırım/ katliam anlatılıyordu. Yapılanlar, yıllarca uygulanan inkâr politikaları, sivil toplum hareketleri, resmi özürler (tabii eğer özür dilenmişse); videolar, panolar ve fotoğraflarla anlatılmış. İkinci katta ise bir sürü ülkenin dilediği özürlerin ve tarihlerinin kronolojik bir şekilde sıralanmış olduğu bir tablo vardı. Tarih boyunca bir sürü şeyden özür dilenmiş. II. Dünya Savaşı’ndan sonra başlayan özürler, özellikle 2000’lerden sonra iyice artmış. Bunun yanında daha özür dilenmeyen binlerce olay da var. Bir başka odada da tarihle yüzleşmek için neler yapılabileceğinden bahsedilmiş. Soykırım anıtları, parkları ve müzelerinin kurulabileceği; hakikat komisyonlarının kurulabileceği söylenmiş ve örnekleri verilmiş.

Sergide beni en çok etkileyen şey 2008 yılında dönemin Avusturalya başbakanı, Kevin Rudd’un yaptığı özür konuşmasıydı. Konuşmasında, yıllarca Avusturalya’nın yerlisi olan Aborjinlere ve Torres Boğazı Adaları halkına uygulanan asimilasyon uygulamalarını tanıyor ve bunlardan özür diliyordu. Yıllarca çocuklar ailelerinden koparılıp başka ailelere verilmiş ve bu halklar asimile edilmeye çalışılmış. Kardeşlerinden, ebeveynlerinden ayrılan çocuklar gittikleri ailelerde köle gibi kullanılmış. Parlamentoda konuşma yapılırken, balkonlarda uygulanan bu politikaların kurbanları ve yakınları oturuyordu. Kamera sık sık onları gösteriyordu. O insanların suratlarını görünce: “Bu insanlardan özür dileseniz neye yarar ki? Bunca acıyı unutturabilir mi?” diye düşündüm. Zaten bence konuşmanın en etkileyici yanı ve en içten tarafı da Kevin Rudd’un da bunun farkında olmasıydı. Sonra konuşma bitince yanda bir kadının alıntısı vardı, onu okudum. O özür dilendiğinde yaşadıklarını unuttuğunu, hiçbir şeyin de unutturamayacağını ancak özür dilendikten sonra ilk defa kapıya biri gelecek mi

diye bakmadan rahatça uyuduğunu söylüyordu. Bir özürle bu sağlanabiliyorsa neden yapılan bütün korkunçluklar için özür dilenilmesin ki?

Avusturalya’da bu yüzleşmenin sağlanabilmesi için sivil toplum çok büyük bir rol oynamış. Yapılan en etkili eylemlerden biri de “the Sorry Books” eylemi. Ülkenin dört bir yanında özür kitapları oluşturulmuş. İnsanlar özür mesajları yazmış, büyük eylemler yapılmış. Sonunda da zamanla yıllarca süren inkâr politikalarından vazgeçilmiş ve resmi özür dilenmiş.

Sergide de bir “özür defteri” vardı. Sergiyeye gelenler doldursun diye boş bırakılmış bir defterdi. İçine yazılanları okudum ve kendimi birazcık da olsa iyi hissettim. Bir sürü insan bu topraklarda yapılan yüzlerce korkunç şey için özür dilemiş ve bir daha asla demiş. Bence yapılması gereken de zaten bu kadar basit.

Politikalar çıkar uğruna yapılan şeyler. Bu sebeple de çeşitli istisnalar dışında yapılan korkunçluklar için çoğu zaman özür dilenmiyor. Bu yüzden de çoğu zaman yapılan soykırımlar/ katliamlar inkâr politikalarıyla yok sayılıyor. Okullarda okutulan kitaplar resmi ideolojilerle süsleniyor. İnsanların gözleri boyanmaya çalışılıyor. Karşı tarafa anlamsız bir nefret duyulması için çabalıyor. Bu anlamsız nefretin kurbanı olan toplumlar da birbirilerine düşüyorlar. Birbirlerini anlamaya çalışmıyorlar.

O yüzden de bence esas önemli olan toplumların tarihleriyle yüzleşmesini sağlamak. Resmi tarihin öğrettiği şeylerin dışında da yaşanmış olayların olabileceğini kabul etmekten korkmamalıyız. Evet, zor bir şey bunu yapmak. Keşke bütün bu korkunç olaylar yaşanmasaydı ama maalesef yaşandı ve dünyanın dört bir yanında bütün bunlar görmezden gelinmeye devam edildikçe de yaşanmaya devam edecek. Herkesin tarihinde yanlış politikalar uygulanmıştır, katliamlar yapılmıştır. Politikacı olmadığımızı göre de kendi adımiza davranabilmeliyiz. Yaşananlarla yüzleşebilmeli, özür dileyebilmeli ve “Bir Daha Asla!” diyebilmeliyiz.

L'aventure du FrenchShip 3

Le départ et l'arrivée

Ça y est, c'est le départ pour la Grèce. Tout est prêt pour passer une bonne semaine riche de rencontres, de découvertes et de plaisir.

Nous sommes 11 élèves heureux d'aller vivre cette aventure sportive, humaine, écologique.

Nous avons décidé d'aller à Thessalonique en minibus. Nous nous sommes retrouvés à 9h du matin.

Le voyage est long, très long, environ 10 heures. Mais nous restons patients. Déjà, Istanbul avec sa frénésie permanente semble loin derrière nous.

Les dernières heures nous semblent interminables. Le temps est orageux. Plus que 100 km, 50, 20, 10. Thessalonique est devant nous. Le soir venu, nous décidons de dormir sur le ponton en bois, sous les étoiles, au son des petites vagues. Pour beaucoup d'entre nous, c'est notre première nuit dehors. Malgré les piqûres de moustiques, nous sommes définitivement contents. Notre séjour vient de commencer.

Thessalonique

Le lendemain matin, petit déjeuner sur la terrasse de la base nautique, occasion de rencontrer les jeunes Français arrivés en pleine nuit.

Puis direction Thessalonique pour découvrir cette ville fondée sur plusieurs entités religieuses.

Nous retrouvons quelques élèves grecs qui nous guident à travers leur ville.

L'humidité est toujours aussi terrible et la chaleur est presque insupportable. Nous observons quelques monuments historiques et sommes heureux de nous rafraîchir quelques instants dans l'église « Saint-Nicolas » (Agios Nikolaos) avant de tous nous retrouver au pied de la Tour Blanche en bord de mer, à l'ombre des arbres.

Le parc Téthys

Le lendemain, nous allons à l'ouest de Thessalonique découvrir le parc naturel Tethys. Ce parc est un exemple d'écologie maîtrisée et de pêche traditionnelle. Il est intéressant de constater que les gens qui s'en occupent sont des scientifiques dont le but est de redonner à la nature son équilibre. Situé entre terre et mer avec en fond le mont Olympe, ce parc est un merveilleux endroit, tranquille, dans lequel poissons, crabes bleus et grosses crevettes viennent s'y reproduire.

Quelques heures passées là-bas, et c'est maintenant le temps de nous rendre sur nos voiliers et de naviguer durant quelques jours le long du littoral de la Chalcidique.

Nos 5 bateaux nous attendent à Neos Marmaras, charmant petit port. Nous nous répartissons dans chacun d'eux, nous prenons nos cabines, nous distribuons les courses pour nos 3 jours de mer.

Rapidement, nous prenons le large et le vent souffle dans les voiles. Le FrenchShip 3 se lance sur les vagues, certains d'entre nous prennent les commandes, apprennent aux autres, quelques uns s'allongent à l'avant des voiliers pour profiter des rayons du soleil.

Nous arrivons vers une baie. Nos 5 navires s'attachent les uns aux autres par les côtés pour n'en former qu'un. Nous plongeons dans cette eau transparente, douce et tiède.

Le silence nous entoure, la nuit s'annonce belle, le soleil se couche, la lune se lève. Nous essayons de nous tenir loin de nos téléphones portables. Nous apprenons à maîtriser également notre consommation d'eau douce pour se laver ou faire la vaisselle. Nous découvrons une nouvelle vie. Nous avons tous le sourire aux lèvres. Nous nous endormons en regardant ce spectacle nocturne dans le ciel.

La vie sur les voiliers

Vivre sur un voilier n'est pas une chose très facile. On bouge, on doit faire attention à son équilibre, l'espace est restreint, il y a les cordages, les virements de bords, on se tape les pieds... il faut aussi savoir vivre ensemble, respect chaque personne à bord et la vie commune dans ce lieu clos.

Et puis, il y a la communication. Nos équipages sont mixtes. Nous essayons de parler tous en français, notre langue commune. Nos skippers grecs ne sont pas francophones, alors l'anglais est de rigueur. Nous apprenons quelques mots grecs, nous leur apprenons des mots turcs. Nous échangeons sur nos modes de vie, nos cultures.

Cette expérience a été très enrichissante et même si nous n'avons eu que quelques jours de navigation, ils en appellent d'autres.

Les rencontres interculturelles

Cette mini-croisière de 3 jours uniquement a été l'occasion de cohabiter avec des gens que nous ne connaissons pas. C'est bien le but de ce projet. Des contacts se sont tissés, des discussions ont été lancées, des amitiés sont

peut-être nées de ces rencontres.

Les tavernes

La cuisine grecque ressemble un peu à notre cuisine turque. Nous y retrouvons des ingrédients méditerranéens communs, des recettes semblables et il est même drôle de trouver des mots de plats presque identiques. Cela est bien entendu le fait d'un long héritage gastronomique entre nos 2 pays.

Mais une chose est certaine : l'ambiance des tavernes dans des petits ports, loin du tourisme de masse, est extraordinaire. Dans une de ces tavernes, dans un minuscule village, nous avons entrepris de mettre des musiques de nos 3 pays pour montrer nos différentes danses. Musiques grecques, bretonnes et turques se succédaient. Avec surprise, nous avons découvert que nos compagnons français avaient eux aussi des danses collectives ayant un air méditerranéen. Du coup, tous ensemble nous nous sommes regroupés pour entamer une danse mélangeant nos 3 styles.

Le camping

La voile est finie, avec un certain regret. Place maintenant au camping d'Armenistis, de l'autre côté du doigt central de la Chalcidique.

A l'arrivée, on nous conduit vers nos tentes collectives de 8 personnes. Elles ressemblent un peu à nos « yurt ». Nos tentes sont disposées de telle manière que nous avons un espace central ombragé pour nos repas.

La couleur de la mer est splendide et elle nous tend les bras. c'est le stade de beach volley. Nous nous lançons dans un match.

Ce camping est très actif.

Le matin, c'est séance de yoga, de gymnastique, même pour les enfants. Puis, quand les corps sont bien réveillés, les parties de tennis et de volley commence. Peu de gens se baignent paradoxalement. Ils préfèrent se faire bronzer en jouant, en transpirant. Du zumba est organisé et les filles de notre groupe y participent activement. Ce camping nous donne l'impression d'un centre

de sport à ciel ouvert où le mot d'ordre principal est le culte du corps. Un petit

De notre côté, nous nous lançons un défi, une compétition nautique.

Au programme, kayak de mer, concours d'équilibre ... Comme toujours, nos équipes sont tri-nationales. Le départ est donné, la course commence. Nous rions, nous encourageons. A la fin, la compétition tourne à la piraterie, nous renversons les embarcations. Qui a gagné ? Aucune importance. Tout le monde. Le FrenchShip !

air de Floride !

Notre séjour arrive à son terme.

Nous sommes heureux d'avoir participé à cet échange culturel original.

Place au Frenchship 4 !

Voyage du Concours Scientifique Marseille Septembre 2013

Le voyage du Concours Scientifique S&J récompense les groupes de 9, 10 et 11èmes ayant gagné les Règles d'OR. Cette année, la direction choisie a été Marseille en raison de sa sélection en tant que Capitale Européenne de la Culture.

Le voyage s'est fait début septembre avant la rentrée scolaire.

Il s'agissait de combiner plusieurs ingrédients, culturels (MUSEM, Musée des Beaux Arts, Vieux port de Marseille, Notre Dame de la Garde), scientifiques (environnement et biodiversité des calanques du Frioul, savonnerie, musée de sciences naturelles), historiques (Château d'If), sociaux (vie de groupe, rencontres ...), sportifs (randonnée pédestre et aquatique, pétanque, kayak de mer) et de détente (baignade, gastronomie, spectacle).

Je tiens à remercier les 8 participants, Billur, Elif, İlayda, Ata Cenk, Can, Erkan, Oğuz et Ufuk, qui ont montré une grande maturité et une agréable complicité tout au long de ce voyage.

Laurent CHAPDELAINÉ

İnsanın meraklı olduğu için ödüllendirilmesi muhteşem bir şey. Concours scientifique'te bir ödül aldığımda, bu seni normal bir okul sınavından çok daha farklı etkiliyor; çünkü bunun için bir şeyden fedakarlık yapmak zorunda kalmamışsın, sadece sınava girmişsin, o zamana kadar sende ne

biriktiyse, ne kadar iyi düşünüyorsan, onun için kazanıyorsun. Başka bir deyişle seni sen olduğun için ödüllendiriyor. "Règle d'Or" da takımının adı okununca önce ismi yanlış hatırlamadığımdan emin olmak için takım arkadaşlarıyla bir bakışma oluyor, onlarda da aynı ifadeyi görünce bir an "yok, biz kazanmadık herhalde." diyorsun. Sonra histerik kahkahalar eşliğinde sahneye çıkıyorsunuz. Benim için bu, en az aylar sonraki seyahat kadar iyi bir ödüldür. Tabii ki bu ana anlam programı, ama eline altın plaketi alırken insanın içine doğan tatmin duygusu da unutulmaz.

Seyahate gelince, bu sene Marsilya, kültür başkenti, gezinin konusuydu. Bize eşlik eden hocamız Laurent Chapdelaine ve sekiz öğrenci, altı gün. Programın genel önemi kültürel, müzeler, galeriler ve ünlü mimariler günümüzün çoğunluğu. Bir de bilimsel yönü vardı, concours scientifique sonuçta ama bunun pek ağır bastığını söyleyemeyeceğim. En büyük "bilimsel" aktivitemiz Dünya'nın başka hiçbir yerinde bulunmayan fakat Dünya'nın herhangi bir yerinde bulunan diğer örneklerine epey benzeyen, gri, hafif dikenli bir otu görmek için gölgeden yoksun taşlık bir adada Temmuz ayında yarım saat yürümek oldu. Öyle ki sıkıntidan koşmaya karar verdik ki bu bir hataydı. Sonrasında kendimizi attığımız plajda deniz analarını umursamayacak kadar serinliğe dalmaya hasrettik.

Gezi programını takdir ediyoruz fakat biz öğrenciler için programın asıl önemi sosyal.

Concours scientifique'e katılan takımlar nadiren sınavda gösterebilecekleri başarıya göre oluşur. Aynı takımda olmak için aranan kriter "Acaba bunla gitsek eğlenir miyiz?" dir.

Üçlüler genelde son başvuru günündeki bir tenefüste birbirine rastlayan arkadaşlardır, ilk günden takım ismi kapatan gruplardan başarı beklemeyin, onlarda gereken ruh yoktur. Önceki sene birinci gelmiş takımın üyelerini kapmak için bir girişim olsa da, herkes nihayetinde beraber tatile gitmek istediği kişiyi seçer.

Herhangi bir şehir olabilirdi fakat Marsilya, havası, manzaraları, Salvador Dali heykelleri, fahiş fiyata su satan büfeleri, seyyar sabun satılan şehir merkezi, hırsızları, Quick teki bacınları, İtalyan lokantasındaki carpaccioları, Monte Cristo Kontu ve Van Gogh ile bu seçilmiş arkadaşlara anılar üretmelerinde yardımcı oldu. Ben o haftayı hiç unutmuyacağım, umarım hepimiz hep hatırlarız.

Ata Cenk BAŞLIK

İçin
veren seyahat

Yut Gitsin!

Reklamlarda çıktı, herkes televizyonlarda bas bas bağırdı. Bütün bunların hepsi, önemli olan ama hiç dikkat etmediğimiz bir şey içindi aslında: “SAĞLIK”

59

En ufak ağrımızda yanımızda kim varsa ona soruyoruz, “Sence ne içsem ağrım geçer?” diye; işte bu hataya düşmemek için onca reklam,onca bilgilendirme yapıldı. Oysa biz yine de bu hataya düşmeden edemiyoruz. Ağrılarımızı dindirmek için karşımızdaki kişi ne önerirse doktor tavsiyesi olsun,olmasın kullanıyoruz hemen. Önerilen ilaç kişiye iyi gelmezse de “Yemek dokunmuştur.” diye rahatlıkla bir bahane üretiyoruz kendimize.

İlaçları doktor tavsiyesi olmadan kullanmak sağlık açısından yapılan yanlışlardan sadece biriydi. Bir diğeri ise fazla alınıp kullanılmadan atılan ilaçlar. 2002 yılında tüketilen ilaç kutu sayısı 700 milyon iken bu sayı 2012 yılında 1 milyar 750 bin kutu ilaca çıktı. Tüketilen kutu miktarındaki büyük artış ilginizi çektiyse umarım kullanmadığınız ve fazla almış olduğunuz ilaçları ihtiyacı olanların da yararlanmaları için size en yakın Aile Sağlık Merkezi'ne ya da hastanelere ulaştırabilirsiniz.

Vitaminlere değinmeden sağlık tam anlamıyla konuşulmuş olmaz diyerek sizlere vitaminlerden da bahsedeceğim. Bildiğiniz üzere şu sıralar çok popüler olan vitaminleri herkes bir mucize umarak kullanıyor. Vitaminler artık marketlerde ve internet üzerinden de satılıyor, ama duymak istediğimiz şeyleri söyleyen her vitamine de güvenmeli miyiz diyerekten sorularımızı Eczacı K.Sedat Sofugil'e yönelttik.

- Vitamin satışlarının market düzeyine kadar inmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Çok yanlış buluyorum; çünkü vitaminler ilaç olarak kullanılmalı, rastgele kullanılmamalı. İnsanlar hangi vitaminlere ihtiyaçlarının olduğunu markette belirleyemez. Ayrıca her vitamin masum değildir, vücutta zehirlenmeler de dahil binlerce etki yapabilirler. A ve D vitaminleri bilinçsiz kullanımlarda

hasta edebilecek vitaminlere birkaç örnektir. Son yıllarda yapılan araştırmalara göre B vitamininin de yan etkileri vardır oysaki eski araştırmalarda B vitamininin vücuda hiçbir zararı olmadığı söyleniyordu. Unutmamak gerekir ki adı her ne olursa olsun vitamin ilaçtır ve kontrol altında kullanılmalıdır.

- Vitaminleri kullanırken nelere dikkat etmeliyiz?

- Vitaminleri rastgele kullanmamalıyız. Vücudumuzun ihtiyacına yönelik ve mevsime de bağlı olarak vitamin kullanmalıyız. Örneğin kış mevsimlerinde C vitaminlerinin bizlere yararı olur; ancak uzun süre C vitamini kullanımı böbreklerimizde zarar verebilir. Yaşlılar genelde kemik sağlıkları açısından D vitamini kullanılmalı; ancak dediğim gibi herhangi bir sıkıntıyla karşılaşmamak için bu ürünler doktor kontrolünde kullanılmalı.

- Vitaminlerden mucize ummak ne kadar doğru?

- Tamamen yanlış; çünkü vitaminler doping etkisi yapmaz. Günlük gıdalarla almamız gereken ama alamadığımız şeyler için vitamin kullanırız. Önemli olan vitamini ilaç olarak ve kontrol altında kullanmak.

Verdiği bilgiler için Ecz. K. Sedat Sofugil'e teşekkür ediyorum.

Bildiğiniz üzere sağlık şakaya gelmez. Bu nedenle ilaç kullanımlarınızda size en iyi gelecek ilacı seçebilmesi için doktorunuza danışabilir, elinizde fazla olan ilaçları başkalarının da yararlanabilmesi açısından ASM (Aile Sağlık Merkezi) lere teslim edebilirsiniz. Sağlıklı günler dileyiyle !

H. Nursu SOFUGİL

Doğa Rutkay ile Röportaj

Tiyatro oyununu izlemeden önce, Doğa Rutkay ile bir röportaj gerçekleştirme imkanı buldum.

Selin: Öncelikle mesleğiniz hakkında genel sorular sormak istiyorum. Yıllardır bu mesleğin içindesiniz ve tam bir profesyonelsiniz. Bu mesleğe nasıl başladınız ve sizi çeken şey nedir tiyatrodada?

Doğa Rutkay: Genelde sanatçı ailelerin çocuklarında tiyatro pek sevilmmez, ailelerin tiyatro aşkı çocuklarında ters teper çünkü çocuklar üzerlerinde bu yükü taşımak istemezler. Ancak bende tam tersi oldu. Babam vesilesiyle çocukluğum tiyatro kulislerinde geçti ve hep severek gittim oyunlarına. İlkokul, ortaokul ve lisede hep tiyatro kolu başkanlığı yaptım; çünkü kendimi en rahat ve en doğru ifade edebildiğim alan tiyatroydu. Sonra dedim ki ben konservatuar okuyayım. Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı Tiyatro bölümünü kazandım.

“Üçüncü Türden Yakın İlişkiler- Başlangıç” oyunu aslında yazar Uğur Uludağ’ın önceden yazdığı ve 2001 yılında oynanan “Üçüncü Türden Yakın İlişkiler” oyununun devamıdır. Oyun, yazarın “Üçüncü Türden Yakın İlişkiler” oyununu nasıl yazdığını anlatan bir çalışma olduğu için aslında otobiyografik bir oyun da diyebiliriz. Oyuna gitmeden önce yaptığım bazı araştırmalarda öğrendim ki, Uğur Uludağ aslında dünyanın hiçbir yerinde daha önce yapılmamış bir şey olan “tiyatro üçlemesi” ni gerçekleştirmiştir.

Mezun olur olmaz farklı tiyatrolarda çalıştım. 2005’ten beri de E.S.E.K. tiyatrosuyla birlikte çalışıyorum.

S: Yıllardır oyuncu olarak farklı roller canlandırılıyorsunuz. Sizce komedi mi yoksa dram mı daha zorlayıcı?

D: (Ben sözümü bitirmeden hemen cevap veriyor) Kesinlikle komedi daha zor, çünkü sahneye izleyicileri güldürmek amacıyla çıkıyorsun ve bu gerçekten zor iş. İnsanların yüzünü güldürmeye çalışmak iddialı bir şey. Ama dram oynarken, koy ağlamaklı bir müziği, iki gözyaşı dök, insanlar özellikle Türk insanını hemen etkiliyorsun. Komedi daha çok oyuncunun samimiyetiyle oluyor.

S: Asıl sorularına geçmeden önce çok merak ettiğim bir soruyu sormak istiyorum. Sahnede komik sahneleri oynarken gülmek için nasıl tutuyorsunuz kendinizi?

D: Böyle durumlarla haliyle çok fazla karşılaşıyoruz. Özellikle Uğur'un (Uğur Uludağ) oyunlarında bunlara o kadar alıştık ki, bazen durup insanların kahkahalarını beklediğimiz oluyor. O kadar çok oyun oynadıktan sonra alışyorsun; çünkü bizim işimiz bu. Seyircilerin gülmesi bir zaman sonra sadece bir efekt oluyor, asıl zor olan kendi aramızda yaptığımız doğaçlama esprilere gülmek.

S: Bir oyun sonrası ruh haliniz nasıl oluyor? Mesela, psikolojik sorunları olan birini canlandırdıktan sonra etkisiz kalıyor musunuz?

D: Şunu söyleyebilirim ki sahnede iki- üç saat kaldıktan sonra tam anlamıyla adrenalin patlaması yaşıyoruz. Sonuçta saatlerce her şeyi unutup bir karakter yaratıyorsun ve onu ara vermeden seyirciye yansıtmaya çalışıyorsun. Bana kalırsa "Rolden çıkamıyorum" sözü tamamen yalan. Oyundan sonra gayet doğal oluyorsun. Sadece dediğim gibi sahnede yaşadığın adrenalin oyuncuyu tüm gece ayakta tutabiliyor.

S: Oynadığınız karakterlere Doğa Rutkay'dan bir şeyler katıyor musunuz?

D: Bu güne kadar oynadığım oyunların hepsinde "Doğa" var evet. Karakterlerimi canlandırırken büyük çoğunlukla kendimden besleniyorum. Oynadığım karakterde yerine göre "Doğa"nın kendi hisleri, mimikleri, hayattan yakaladıkları var. Tabii ki bunu yaparken yazarın çizdiği portreden uzaklaşmamak gerek.

S: Peki bu oyunda oynadığınız karakter ile "Doğa Rutkay" ne kadar örtüşüyor?

D: Çok örtüşüğünü söylemem. Gerçi bu oyunda iki ayrı karakteri canlandırıyorum. Tabii ki benzer noktalar bulunabilir çünkü demin de dediğim gibi oyun sırasında kendimden de besleniyorum. Ancak oyunda "ben böyle yapardım" diyemem, sonuçta karakter yazara ait.

S: Oyun sırasında sözel ve jestüel nasıl birleştiriyorsunuz?

D: Aylarca süren provalardan ve oynanan oyunlardan sonra zaten vücut nerde ne yapması gerektiğini öğreniyor. Koordinasyon kendinden oluşuyor. Mimikler ve kol hareketleri bir enstrüman haline geliyor ve artık onlarla beraber hareket ediyorsun. Bu oyunda da olduğu gibi bazen ters işlediği oluyor ama tabii rol gereği, normalde sözler ve jestler birlikte ortaya çıkıyor.

S: Oyun sırasında her zaman metne sadık kalıyor musunuz yoksa doğaçlama da yaptığınız oluyor mu?

D: Bu oyun için şanslıyız diyebilirim; çünkü oyunun yazarı ve yönetmeni olan Uğur Uludağ ile aynı sahneyi paylaşıyoruz. Bu, bize esneklik imkanı tanıyor. O anda aklımıza gelen bir espriyi de paylaşıyoruz. Ama bu esprileri seyircinin doğaçlama mı yoksa metin mi olduğunu ayırt edebilmesi zor. Bir de, bu rahatlık yıllardır birbirimizi tanımamızdan da kaynaklanıyor.

S: Oyundan önce karaktere hazırlanmak için belirli bir ön çalışma yapıyor musunuz?

D: Ben oynayacağım karaktere o karakterin kıyafetleri ile çalışıyorum. Yani dış görünüşten içe doğru hareket ediyorum. Bu benim konservatuardan beri bir karaktere hazırlanış yöntemim. Önce bir parfüm veya bir rujla başlayıp karakteri kafamda yaratıyorum ve oyun sırasında o karaktere rahatça bürünebiliyorum. Bu yöntem, benim geliştirdiğim bir yöntem. Yani çok sanatçı bu şekilde çalışmıyor karakterine. Mesela insanlara ilginç geliyor fakat bu güne kadar sokağa çıkıp insan incelemesi yapmadım bir karaktere hazırlanmak için. Tabii, farz et bir hayat kadınına canlandıracağım. Bunun için bir geneleve gidebilirim. Ama bunu gerektiren rol teklifleri henüz almadım.

S: Profesyonel bir oyuncu olarak bir sezonda birçok oyunda rol alıyorsunuz. Bu nasıl bir psikolojik dayanıklılık gerektiriyor?

D: Öncelikle, hiçbir oyuncunun psikolojisi normal bir insanınki gibi değildir. Zaten normal olursa iyi bir oyuncu olamaz. Düşünsene, sürekli farklı bir karakter oluyorsun, farklı kişilikler sergiliyorsun. Bunun neresi normal? Her profesyonel oyuncu gibi benim de bir psikoloğum var. İnsanlarla kurduğumuz ilişki ve verdiğimiz tepkiler bile normal olmuyor bazen. Ama yapılması gereken varlığını inkâr etmemek ve durumu olduğu gibi kabul etmek. Bu duruma kendi için için severek katlanıyorsun.

S: Oynamaktan hoşlandığınız bir tiyatro türü var mı? Ve de ilerde oynamak istediğiniz bir rol var mı?

D: Klasik tiyatro oyunlarını konservatuarını zorunlu ders olarak oynuyorduk. Öğrencilik yıllarımda çok severek Shakespeare oynadığım çok olmuştur mesela. Ama profesyonel hayatımda hep özel tiyatrolarda çalıştığım için hiç klasik oyun oynamadım. Aslına bakarsan, hayal ettiğim her şeyi bu ekiple birlikte zevk alarak oynuyorum, şanslıyım. Örneğin, Uğur'la iki kişilik bir oyunumuz var. Orada oynadığım karakteri çok seviyorum.

S: Bunca sene aktif bir oyuncu olarak, beyazperdeyi mi yoksa tiyatroyu mu tercih edersiniz?

D: Cevap vermem zor aslında bu soruya çünkü sinemada çok az rol aldım. Tiyatro kadar elbette hakim değilim sinema ve dizi dünyasına. Oyuncu, sinemada tamamen yönetmenin elinde oluyor, yani yönetmen bir nevi tanrı rolünde. Ancak tiyatrodaki her şey oyuncunun o anki performansıyla ilgili. Geri almak yok ve tüm çıplaklığımızla sahnede oluyoruz. Tiyatro bambaşka bir deneyim.

S: Yaşımız gereğiyle artık mesleklerimizi seçmeye başlıyoruz. Bir tiyatrocunun bu mesleği edinmek isteyenlere nasıl bir öneride bulunursunuz?

D: Bu işten para kazanılmıyor. Üstelik tiyatrocular için ülkemizde yaşamak gitgide zorlaşıyor. Bizim ekibimiz bu konuda şanslı çünkü biz yıllardır çok emek harcıyoruz. Artık marka haline geldik ve sürekli turlara çıkıyoruz. Hobi olarak destekliyorum ama tiyatro izlemeye devam edin.

S: Çok teşekkür ederim Doğa Hanım.

D: Ben teşekkür ederim, iyi seyirler.

Mario Levi ile Sohbet

Mario Levi Söyleşimiz (Yazı Kulübü)

Saint Michel'de Mario Levi'nin "Size Pandispanya Yaptım" adlı kitabının üzerinden kendisiyle yaptığımız söyleşinin herkeste teker teker izler bıraktığını söyleyebilirim. Yazmaktan çekinen ve yeteneğini fark etmemiş olanlar için bu söyleşi yönlendirici ve bir o kadar da bilgilendirici oldu. Nasıl bir yazı yazabileceğimizi bizlere aşılatabilecek çalışmalar yapıp kendimize yeni kapılar açtık. Söyleşinin sonlarına doğruysa kitap hakkındaki yorumlarımızı, düşüncelerimizi ve sorularımızı Mario Levi'yle paylaşarak kafamızdaki soru işaretlerini cevaplandırmaya çalıştık.

Pelinsu ARSLAN

Saint Michel Lisesi'nde Bir Sohbet...

Mario Levi ve yeni kitabı "Size Pandispanya Yaptım" üzerine.

2013-2014 Öğretim Yılı'nın 7 Kasım günü öğretmenimiz Füsün Esin eşliğinde, okulumuzun yazı kulübünün katılımı ile St. Michel Fransız Lisesi'nde gerçekleşen atölye çalışmasına katıldık. Mario Levi ile tanıştık, konuştuk, birbirimize sorular sorduk, kısa hikayeler yazdık ve francophone kültüründen bahsettik. Hoşça vakit geçirdiğimiz bu etkinlikte bizi tüm samimiyetiyle misafir eden St. Michel Lisesi kadrosuna içtenlikle teşekkür ederken, bu minik atölye çalışmamız kapsamında edindiğim izlenimlerimi ve konuşulanları sizlere sunuyorum.

-Bir Saint Michel Lisesi mezunu olan Mario Levi, Fransızca öğreniminin öneminden ve bunun hayatımızdaki yerinden bahsederek açılış konuşmasını yaptı ve "Fransız ekolünün bir parçası olma" ruhunu vurguladı. Bir dili öğrenmenin, yalnızca o dilin gramerini ya da konuşma kurallarını öğrenmek olmadığını; o dili ve dolayısıyla kültürünü yaşamakla ancak "öğrenildiğini" hatırlattı bizlere. Aynı zamanda bir dili "düşünebilmek" ve "hissedebilmek" meselesinin edebi boyutuyla da ele alınması gerektiğini vurguladı.

-İnsanın hayatı boyunca kendisine "Sen kimsin?" sorusunu sorması gereğinden ve bunun onun görüşünce dünyanın en zor işlerinden biri olduğundan bahsetti Mario Levi. Ona göre, insanın kendisini anlama ve tanıma çabası çok değerli ve anlamlı bu anlamda. Kitaplarını yazarken ve günlük hayatta kendini ifade ederken bu soruya dikkat ettiğini söyledi bizlere.

-Sohbetimizin başlığı doğrultusunda yazı tekniklerinden ve yazma eyleminin kendisinden de bahsettik uzunca bir süre.

Mario Levi'ye göre yazmak isteyen herkes yazabilir ve yazmalıdır da. Yeter ki kendini yazmaya "açık" tutsun. Bir diğer yandan, yazmanın insanın kendi kendini eğittiği bir süreç olduğunu anlattı bizlere. Bir başkasının bize öğretemeyeceği, dolayısıyla bizim de bir başkasına öğretemeyeceğimiz bir iş olduğunu...

-Tüm bunlardan sonra "Peki nasıl yazılır? Bir hikaye, roman, şiir vb. yazmak istiyorsak nereden başlamalıyız?" sorusuna cevap olarak, küçük yaşlardan beri bizzat uyguladığı ve Yeditepe Üniversitesi'nde ders anlattığı "Yaratıcı Yazarlık" sınıfında da anlatmakta olduğu bir teknikten bahsetti bizlere Levi. Bu teknik iki adet defter edinilmesini içeriyor. İlk defter; yolda, vapurda, sokakta ya da okulda gördüğümüz insanların yaşları, meslekleri, ruhsal özellikleri ve başka nitelikleri hakkında tahminlerde bulunacağımız, kendi deyişleriyle "kim kimdir" adını vereceğimiz defter. Bu deftere yazacağımız insanlar bizim hikaye ve romanlarımızın kahramanları olacaklar. İkinci defter de; beğendiğimiz şiir, şarkı sözü veya özlü sözleri yazıp biriktireceğimiz defter olacak. Bu defter yavaş yavaş dolarken belli bir damak tadı edinip, serbest çağrışım yoluyla yazılar yazarak yaratıcılığımızı arttıracamız Levi'ye göre.

-Raflarda yerini alan yeni kitabı "Size Pandispanya Yaptım", gizemlerle ve günlük hayatımızın minik duygusal detaylarıyla dolu bir kitap. Kitabın kendi hayatından izler içeren dokusunu ve olay örgüsü ile ilgili bazı sırlarını bize aktarılan Levi'nin büyük bir samimiyetle, zaman hızla akıp geçti. Kitaplarımızı tek tek imzalama nezaketinde bulunurken Mario Levi, Saint Michel Lisesi'nden çıkıp okulumuza mutlulukla ve entellektüel bir hazla geri döndük.

Mina MARAŞLIGİL

Elife Teyze ve Melek

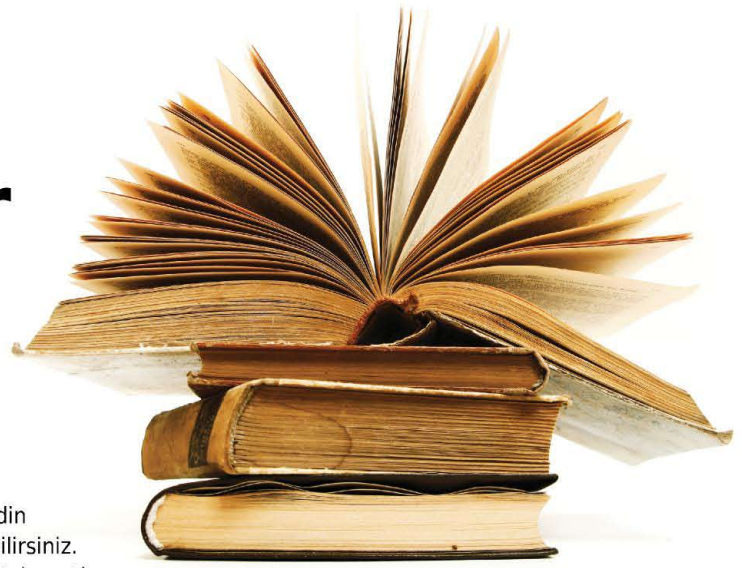
"Çevremizdeki bazı insanların çok zor koşullarda yaşam mücadelesi verdiğini bir kez daha anlamamızı sağlayan "Aş Evi" etkinliği, aynı zamanda kendi yaşam şartlarımızla bu gördüğümüz hayatları mukayese etmemize de neden oldu. Gerçekten zor şartlarda yaşamlarını sürdürmeye çalışan insanların durumu beni çok duygulandırdı. Arkadaşlarımız, maddi durumu kötü olan insanlara yemek dağıtırken, biz de bu yemekleri almaya gelemeyecek kadar yaşlı ve hasta insanların evlerine gittik. Onlara sıcak yemek ve erzak dağıttık. Üç evi ziyaret edebildik. Götürdüğümüz bu erzaklar hem onların yüzünde sıcacık bir gülümsemeye hem de neredeyse

ağlayacak kadar duygulanmalarına yol açtı. Özellikle Elife Teyze ile konuşurken ona 'Nasılsınız?' diye sorduğumuzda, bu yaşam koşullarına ve çektiği hastalıklara rağmen "İyiyim, şükürler olsun." demesi şu an canımızı sıkan olayların ya da durumların aslında hayatta hiçbir öneminin olmadığını tekrar tekrar irdelememizi sağladı. Bu ziyaretlerimiz sırasında kendimize bir de arkadaş edindik, adı Melek. Melek'i hayatımda belki bir daha göremeyecek olsam da hayata bakış açımın değişmesinde büyük bir role sahip oldu. Aslında ziyaretimizden dönerken hocamızın da belirttiği gibi "Bu sadece denize atılan üç deniz yıldızından başka bir şey değildi."

Ceren DÜZOVALI

Önerdiğim Kitaplar

Cumhuriyetin İlk Yüzyılı
İlber Ortaylı / İsmail Küçükkaya,
Timaş Yayınları
Ortaylı, Osmanlı İmparatorluğu'nun modernleşme dönemine ışık tutuyor. 1923'ten günümüze ve günümüzden 2023'e kadar Türkiye'nin geçmiş ve

geleceğiyle ilgili fikirlerini paylaşıyor. II. Abdülhamid'in modernlik arayışını da istibdad günlerini de okuyabilirsiniz. Millî Mücadele dönemini, Cumhuriyetin ilk yıllarını, tek parti dönemini, çok partili dönemi, darbeler tarihini, kürt sorununu, dış politikamızı ve daha onlarca konuyu merak edenlere...

Nasıl Bir Eğitim İstiyoruz

Server Tanilli, Cumhuriyet Kitapları Eğitim'in önemini vurgulayan ve ülkemizdeki eğitim sorunlarının bir fotoğrafını çeken bu kitapta en önemli amacın insanları topluma kazandırmak olduğu vurgulanıyor. Eğitim, bir ülkenin vatandaşlarına maddî ve manevî birikimleri aktarmak olduğu örneklerle gösteriliyor. Ulusal bir eğitim politikasının eğitim kalitesi için kaçınılmaz olduğunu savunuyor. Mutlaka okunmalı.

Gelecek
Doğan Kuban, Cumhuriyet Kitapları
Doğan Kuban, bir toplumun son teknolojiyi kullanmasının geleceği garanti almasına yetmeyeceğini belirtiyor. Bireylerin öncelikle ileri görüş sahibi olmaları gerektiğini ve ancak bu şekilde gelecekleri hakkında söz sahibi olabileceklerini vurguluyor. Eski toplum modellerine öykünmenin bu söz hakkını baltalayacağını belirtiyor. Bir toplumun ancak tüm fikirlere açık, dinamiklere saygılı, kurumların fikir çatışmalarıyla güçlenen bir yapıda olmasıyla ayakta kalabileceğini vurguluyor ve en önemlisi bilime duyduğu saygıyla orantılı bir geleceğe sahip olabileceğini belirtiyor.

Aldatma Sanatı
Kevin D. Mitnick, ODTÜ Yayıncılık
Dünyanın bir zamanlar en çok aranan bilgisayar korsanı Kevin Mitnick'in 2002 yılında yayınladığı kitap Türkçe'ye çevrildi. Hiçbir güvenlik önleminin yeterli olmadığını gözler önüne seren bu kitapta nasıl adım adım toplum mühendisliği yapılabileceği anlatılıyor. Bu tehlikeye karşı nasıl önlem alınabileceği tartışılıyor. Hapse girdikten sonra taraf değiştirerek güvenlik firmalarına danışmanlık yapan Mitnick bilgi güvenliğinin iyileştirilmesi için alınması gereken önlemleri belirtiyor. İnternete giriyorsanız veya herhangi bir şekilde bilgisayar ağları üzerinde kişisel bilgilerinizi tutuyorsanız bu kitabı okumanız yararınıza olacaktır.

Şiddet Dili

Özcan Köknel, Remzi Kitabevi
Köknel her zamanki akıcı üslubuyla toplumun her kesiminde ötekileştirme ve yabancılaştırmanın hüküm sürdüğü zamanlarda neler yapılabileceğini, şiddet dilinden niçin uzak kalmak gerektiğini anlatıyor. Çatışmanın bir çözüm üretebileceğini düşünen insanların sayısının arttığı günümüzde bazı çıkış yolları öneriyor. Çatışma konusu ne olursa olsun; din, dil, etnik köken, inanç; her durumda mutlaka ama mutlaka şiddet dilinden uzak durulmasının gerekliliğini vurguluyor. Mutlaka okunmalı.

Pandanın Başparmağı

Stephen Jay Gould, Versus Kitap
Gould evrim kuramını ana tema olarak kullandığı denemelerine bu kitabıyla devam ediyor. "Natural History" dergisindeki köşe yazılarından oluşan bu kitapta doğa tarihi üzerine düşüncelerini okuyucularıyla paylaşan Gould ilk bakışta inanılmaz görünen ama yakından ve dikkatli bir gözle incelendiğine mutlaka bilimsel bir açıklama ile açıklığa kavuşan durumları ele alıyor. Fosilbilimci yazarın amacı konu ile ilgilenenleri hem şaşırtmak hem bilgilendirmek.

Apple Mucizesi

Adam Lashinsky, İnkılâp Kitabevi
Steve Jobs'un Apple'ı dünyanın en önemli firmaları arasına sokan vizyonunu ve çalışma sistematikliğini tanıtan bir kitap. Jobs'un kendine özgü fikirleri ve stratejileri ve Apple çalışanlarının onun hakkındaki düşüncelerini bu kitapta bulabilirsiniz. Bilgisayara ve teknoloji dünyasına meraklı olanlar önlerini açacak fikirler edinebilirler.

Felsefenin Tesellisi

Alain de Botton, Sel Yayıncılık
Gündelik yaşamımızda karşılaştığımız sorunlar bazen bize içinden çıkılmaz bir durumda olduğumuz hissini yaşatabiliyor. Yazar bu kitabında gelmiş geçmiş en büyük düşünürlerin sözlerinden alıntılarla bu sorunlara ilişkin bağlantılar kuruyor. Bu bağlantılardan yola çıkarak yaşamımıza bilgelik katabileceğimizi savlıyor. Kısaca söylemem gerekirse gündelik sorunlarımızı felsefe yardımıyla çözebileceğimizi anlatıyor.

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Türk Md. Başy.

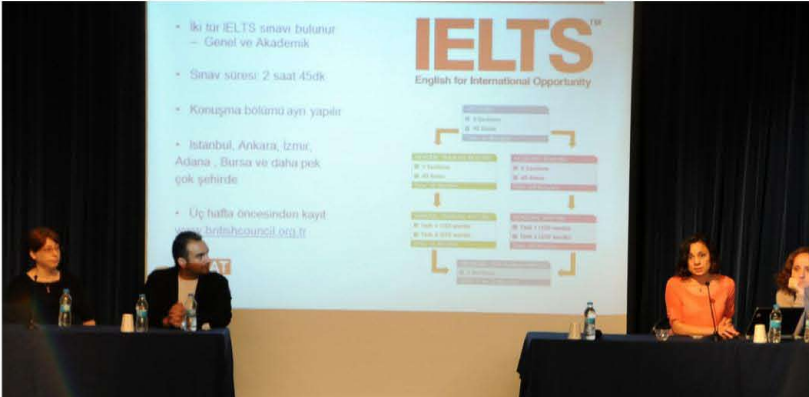
Akarca
Türk Fransız
Kardeşlik İlk
Öğretim
Okulu'nun
okulumuzu
ziyareti

30 Ağustos
İlköğretim
Okulu'nun
okulumuzu
ziyareti

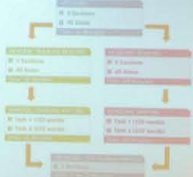

Rehberlik
Servisi
Yurt Dışı
Eğitim
Fuarı

- İki tür IELTS sınavı bulunur
– Genel ve Akademik
- Sınav süresi: 2 saat 45dk
- Konuşma bölümü aynı yapılır
- İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa ve diğer pek çok şehirde
- Üç hafta önceden kayıt
www.ihesunisi.org.tr

IELTS™
English for International Opportunity

Aş Evi
Ziyareti

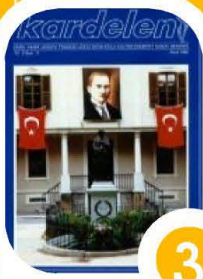
30 Sayıda Kardelen

1

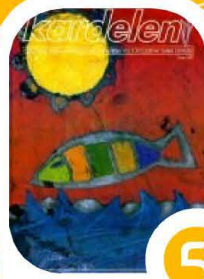
2

3

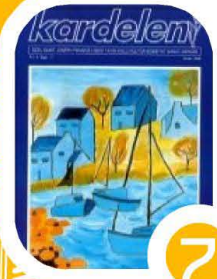
4

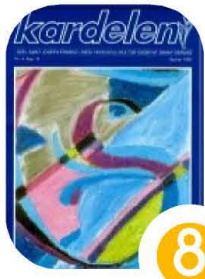
5

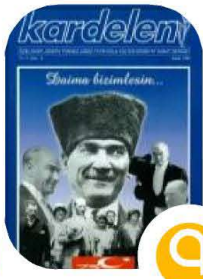
6

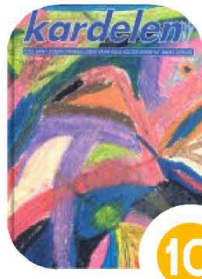
7

8

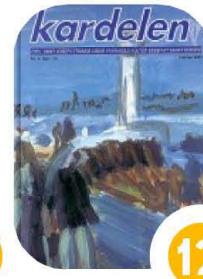
9

10

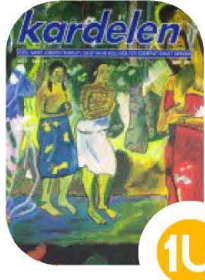
11

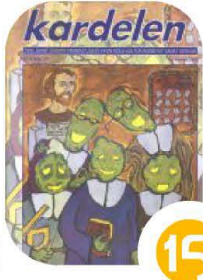
12

13

14

15

16

17

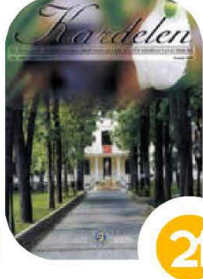
18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

Derginizin bütün sayılarına
www.sj.k12.tr adresinden ulaşabilir
ve çevrim içi olarak okuyabilirsiniz...

İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 66
34710 Kadıköy - İSTANBUL
T: +90 216 336 17 28
F: +90 216 348 71 69
www.sj.k12.tr